

ที่นี่มี
สันติภาพขาย

- ๔ ในเล่ม
 ๕ จดหมายถึงบรรณาธิการ
 ๑๐ บทนำ: จีนแดง - ไทย - เวียดนามเหนือ

บทความจากปก

พันศักดิ์ วิญญูรัตน์	๑๒	อะไรคือความมั่นคงของไทย ?
เบอทรัน รัสเซลล์	๒๕	สุนทรพจน์ในวันเปิดพิจารณาศาลอาชญากรรมสงคราม
วีระประวัติ วงศ์พัวพันธ์	๒๖	เบื้องหลังการสังหารหมู่ที่มายโล
ผู้สื่อข่าวพิเศษของเรา	๓๒	สัมภาษณ์/เซอร์เบ็ต ฟิลลิปส์
ชเนศ อภรณ์สุวรรณ	๔๒	เวียดนาม : ประวัติศาสตร์ที่อเมริกาไม่ต้องการให้ซ้ำรอย
เสกสรรค์ ประเสริฐกุล	๕๐	การทำลายสภาพแวดล้อมในสงครามเวียดนาม
กลองบรรณาธิการ	๖๒	สัมภาษณ์/ควรมีฐานที่พออเมริกาในประเทศไทยอีกต่อไปหรือไม่?
สุชาติ สวัสดิ์ศรี	๗๒	สงครามเงียบในอินโดจีน
กลองบรรณาธิการ	๘๗	แม่จ๋า...เครื่องบินมา
กลองบรรณาธิการ	๘๒	ผลของสงครามอินโดจีน
มงคล ลุ่มย์	๘๔	สงครามที่ไม่เปิดเผยในลาว
ชาญวิทย์ เกษตรศิริ	๑๐๐	เขมร : สองปีของการเป็นสาธารณรัฐ
สว่าง สมนึก	๒๓	ร้อยกรอง/บทเพลงแห่งสงคราม
ดำรงศักดิ์ ทัศนภาพ	๓๑	ร้อยกรอง/สันติภาพกับคำร้องขอ
วิมลศรี แซ่มั่น	๑๑๕	ร้อยกรอง/ชาวบ้านยุคสงครามอินโดจีน
สีกัน บ้านทุ่ง	๑๑๖	กวีต่างแดน/ดอกไม้หายไปไหนใครรู้บ้าง
นิลน รามธวา	๑๐๖	เรื่องสั้น/สิ่งที่หลอนพอจะทำได้ภายหลังจากทมิฬไม่ไหวแล้ว
ภัทร พจนินทร	๑๐๘	ก้าแพงลม/กระเด็นของคนไทย
ยงยุทธ ยุทธวงศ์	๑๑๒	คนกับสิ่งแวดล้อม/ถึงคราวพงษุรัส
	๑๑๘	วิจารณ์หนังสือ
	๑๒๑	ข่าวในวงการหนังสือ
	๑๒๔	บรรณาธิการ

ผู้วิจารณ์หนังสือ

ไพฑูริย์ สายสว่าง/นพพร สุวรรณพานิช

ข้อคิดเห็นใด ๆ ในหนังสือนี้ ย่อมเป็นของผู้เขียน มิใช่เป็นทัศนคติของสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย ส่วนลิขสิทธิ์ของบทความนี้เป็นของ "สังคมศาสตร์ปริทัศน์" การพิมพ์ซ้ำ ต้องแจ้งให้บรรณาธิการทราบก่อน "สังคมศาสตร์ปริทัศน์" ออกปีละ ๑๒ ฉบับ จำหน่ายปลีกตามร้านทั่วไป เล่มละ ๕ บาท (กระดาษปอนด์) ๕ บาท (กระดาษปรู๊ฟ) สามารถ คำบำรุงปีละ ๕๐ บาท โดยส่งธนาคารใดก็ได้ในนาม นายชวลิต วิทยาสถกมณ ผู้จัดการ (ส่งจ่ายไปรษณีย์ลงทะเบียน)

ศาสตราจารย์ดิเรก ชัยนาม ได้ใช้เวลาช่วงสุดท้ายของชีวิต
เรียบเรียงขึ้นอย่างละเอียด เป็นทั้งตำรา และเอกสารทางการ
เมืองระหว่างประเทศได้อย่างดี

สองเล่มชุด ราคา ๑๐๐ บาท เล่มเดียวจบ ๖๐ บาท

สำนักพิมพ์ สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย

จุฬาฯ ซอย ๒ ถนนพญาไท นครหลวง ๕ โทร. ๕๗๖๒๒

สังคมศาสตร์ปริทัศน์

รายเดือน

เจ้าของ : นายปวย อึ้งภากรณ์
 แทนสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย
 ประธานคณะกรรมการ : นายสุภัทก์ ศิวรักษ์
 คณะบรรณาธิการ : นายบรรณกิจ เศรษฐบุตร
 นายวิบุต วิเชียรโชติ นายขงบุท ขุทรวงศ์
 บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นายสุชาติ สวัสดิ์ศรี

สำนักงาน : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย สมาคม
 สังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย ถนนพญาไท
 กรุงเทพฯ ๒ พงษนคร โทร. ๕๑๖๒๒

กองบรรณาธิการ "สังคมศาสตร์ปริทัศน์"

รายเดือน

นายสุชาติ สวัสดิ์ศรี	บรรณาธิการและข้า นุกรคณะบรรณาธิการ
นายชวลิต บัญญาถักมณ	ผู้จัดการ
นายวีรประวัติ วงศ์พิพัฒน์	ผู้ช่วยฝ่ายบรรณาธิการ
นายสันติ เล็กสุขุม	ผู้ช่วยศิลป์
นายพิท รัชไชย	ผู้ช่วยฝ่ายเลขานุการ
นายสมพล เมณาคม	เจ้าหน้าที่ฝ่ายธุรการ
นายสวัสดิ์ เอิบกิ่ง	เจ้าหน้าที่ฝ่ายจำหน่าย

สังคมศาสตร์ปริทัศน์

ฉบับสิงหาคม

อาน

ความทรงจำบางเรื่องเกี่ยวกับการก่อตั้งคณะราษฎร

โดย ปรีดี พนมยงค์

"การประชุมเป็นทางการครั้งแรกของคณะราษฎรมิใช่เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๑๗ ที่หอพักแห่งหนึ่ง ณ Rue De Sommerard ซึ่งเราเช่าห้องใหญ่ไว้เฉพาะการประชุมนั้น ผู้ร่วมประชุมมี ๑ คน คือ (๑) ร.ท. ประยูร ภมรมนตรี นายทหารกองหนุนซึ่งเคยเป็นผู้บังคับหมวดทหารมหาดเล็กรักษาพระองค์ รัชกาลที่ ๖ (๒) ร.ท. แปลก ขีตตะสังคะ สำเร็จวิชาจากโรงเรียนเสนาธิการทหารบกสยามแล้ว มาศึกษาที่โรงเรียนนายทหารปืนใหญ่ฝรั่งเศส (๓) ร.ต. ทศนัย มีตรภักดี นายทหารกองหนุนเคยเป็นผู้บังคับหมวดกรมทหารม้าที่ ๕ นครราชสีมา แล้วมาศึกษาที่โรงเรียนนายทหารม้าฝรั่งเศส (๔) นายด้วลพานุกรม นักศึกษาวิทยาศาสตร์ในสวีตเซอร์แลนด์ เคยเป็นจ่านายสิบในกองทหารอาสาสงครามโลกครั้งที่ ๑ (๕) หลวงสิริราชไมตรี นามเดิม จรูญ นามสกุล สิงห์เสนี ผู้ช่วยสถานทูตสยามประจำกรุงปารีส เคยเป็นนักเรียนกฎหมายกระทรวงยุติธรรม และเป็นนายสิบตรีในกองทหารอาสาสงครามโลกครั้งที่ ๑ (๖) นายแนบ พหลโยธิน เนติบัณฑิตอังกฤษ (๗) ข้าราชการ...."

ความทรงจำนี้ ยังมีได้โดยเบ็ดเสร็จ ณ ที่ใดมาก่อน ถือได้ว่าเป็นงานเขียนภาษาไทยชิ้นแรกที่ยาวที่สุด นับตั้งแต่ผู้เขียนได้ลี้ภัยออกไปอยู่ต่างประเทศเป็นเวลากว่า ๒๐ ปี สังคมศาสตร์ปริทัศน์ ได้ติดต่อนำมาตีพิมพ์เป็นครั้งแรก เพื่อเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์อีกชิ้นหนึ่ง อันสืบเนื่องมาจากฉบับ "การเปลี่ยนแปลง ๒๔๗๕" ที่เพิ่งผ่านมา

แนวเรื่องของฉบับหน้าจะลงว่าโดยทั่วไป ขอท่านโปรดติดตาม....

ใบเลื่อม

ปัจจุบัน ใเราคนไทยส่วนมากเกือบจะลืมสนิทถึงสาเหตุหรือเหตุ
ผลที่แท้จริงของการต่อสู้ของชาวเวียดนาม ว่าเหตุการณ์นั้นมีต้นสาย
ปลายเหตุมาอย่างไร และต่อมาเมื่อสงครามนั้นได้ถูกตามไปทั่วผืนแผ่นดิน
อินโดจีน 'ความรู้สึกของเราส่วนมากต่อสงครามนี้ ก็ยังจะถูกบิด
เบือนไปจนผิดหน้ามือเป็นหลังมือเขาวงกตจนรุ่นหลังที่เกิดเมื่อ ๒๐ ปีก่อน
เกือบจะไม่มีโอกาสรู้เลยว่า คุณธรรมที่แท้จริงของสงครามโหดครั้งนี้
อยู่ที่ตรงไหน ใครเล่าจะเป็นผู้บอกความจริงกับเขา และความจริงที่แท้
จริงนั้นอยู่ที่ใดของแผ่นดินผืนนี้เล่า

เราเองในฐานะส่อมวลชนหน่วยหนึ่ง เราพยายามจะทำหน้าที่
เพื่อท่านผู้อ่านส่วนรวม โดยย้อนกลับไปดูสงครามนี้ตั้งแต่ต้น สงคราม
ที่ไม่รู้ว่าจุดจบจะเป็นเช่นไร ผู้ที่เข้าไปเกี่ยวข้องกับสงคราม ต่างก็มี
จุดมุ่งหมายเฉพาะของตนเอง หากได้มีจุดมุ่งหมายเพื่อประชาชนผู้นำสง
สารในลาว เขมร เวียดนามเหนือหรืออินโดจีนมาได้ ซึ่งได้ตกเป็นเหยื่อของสงครามอุดมการณ์ครั้งนี้อย่างไม่
รู้ชะตากรรม เสียงเรียกร้องวิงวอนเพื่อยุติสงครามคงอยู่ทั่วทุกมุมโลก แต่ยิ่งเสียงเหล่านี้ดังขึ้นมากเท่าไร
ความโหดร้ายของสงครามนี้ ก็ดูเหมือนจะเพิ่มความมากขึ้นเท่านั้น

เราไม่สามารถจะรู้ได้ว่า สิ่งที่เราพยายามเสนอไว้ ณ ที่นี้ จะมีส่วนช่วยให้เกิดสันติภาพในบริเวณนี้มากขึ้น
หรือไม่ เราเพียงแต่พยายามและหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะทำให้ท่านได้รู้จัก โกลีตตินนิทสนม ร่วมทุกข์ยากกับ
ประชาชนอินโดจีนนิรนามผู้นำสงสาร ซึ่งต้องตกเป็นเหยื่อของสงครามสมัยใหม่อันโหดร้ายนี้ เขาเหล่านั้นได้
ตายไปอย่างปราศจากข้อเสียดัง ในขณะซึ่งผู้ที่ฆ่าเขาหลายคนได้ตายไปอย่างมีชื่อเสียงและทรัพย์สินเงินทองให้
กับผู้ที่อยู่เบื้องหลัง

ข้อมูลในหนังสือนี้ เราได้พยายามหาอย่างเต็มที่ที่สุดเท่าที่จะทำได้ ความจริงบางอย่างมีความโหด
ร้ายอยู่ในตัวของมันเอง แต่เราก็จำต้องเสนอให้ท่านทราบ อย่างน้อยก็เพื่อที่เราจะได้มีส่วนในความทุกข์นั้นบ้าง
และเมื่อนอนลงจะทำให้เราได้สำนึกตนจากภวังคจิตขึ้นบ้างมามองดูตัวเองไม่มากก็น้อย เราหวังไว้เช่นนั้น

ทอง ไซ. ก.

จ. ม. บ. ก.

บรรณาธิการยกรับจดหมายจากผู้อ่านเล่ม ๘ และจะนำตีพิมพ์ถ้าเห็นว่าสมควร ในกรณีที่เจ้าของแสดงความจำนงมิให้ลงพิมพ์ก็จะไม่ลงพิมพ์ ผู้ที่ประสงค์จะใช้นามปากกา ต้องแจ้งนามจริงให้ บรรณาธิการทราบทุกครั้งไป บรรณาธิการสัญญาว่าจะไม่เปิดเผยนามจริงของท่านให้คนอื่นทราบ จดหมายที่ใช้นามแฝงโดยไม่บอกนามจริง จะไม่ได้รับการพิจารณาแต่อย่างใด ทั้งนี้ต้องขออนุญาตคัดลอกข้อความของท่านลงบ้าง เพื่อสงวนหน้ากระดาษ

ภัยเหลือใจ

ฉบับนี้เหลือใจได้แจกจ่ายกันอ่านที่ไอซากา มีความเห็นแตกต่างกัน บางคนว่ามีแค่ “ตัวเลขมากเกินไป (คงหมายถึงตัวเลขที่ทางญี่ปุ่นถือหุ้น) แต่ไม่มีความพยายามที่จะอธิบายความหมายของตัวเลขให้ชัดเจน ว่ามันเป็นหรือจะเป็นอันตรายอย่างไรต่อทางเมืองไทย บางคนบอกว่าตีญี่ปุ่นด้วย “อารมณ์” มากเกินไปควรจะใช้เหตุผลหนุนหลังมากกว่านี้ แต่หลายคนอ่านแล้วชมว่า ยอดควรจะเอาซะแรง ๆ บ้าง มีบางคน (ซึ่งไม่น้อยทีเดียว) ที่เห็นว่าตัวเลขต่าง ๆ ที่นำลงนั้นถือเป็นครั้งแรกทีเดียว

หนังสือจำพวกที่เขียนเกี่ยวกับปฏิกิริยาของชาวเอเชียต่อการ “รุกราน” ทางเศรษฐกิจ และคำหิโนบายของรัฐบาลญี่ปุ่นมีมากขึ้นทุกที แสดงให้เห็นว่าชาวญี่ปุ่นที่รู้เรื่องดี ไม่เห็นด้วยกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจเช่นปัจจุบันของนายทุนญี่ปุ่นเลย เพราะเขารู้ดีว่าผลที่ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือสงครามกับชาวเอเชีย (ไม่ประเทศใดก็ประเทศหนึ่ง) เขาก็เลยพยายามที่จะเสนอ “เสียง” จาก

เอเชียอย่างสด ๆ ให้กับชาวญี่ปุ่น เพราะว่าชาวญี่ปุ่นปัจจุบัน (อาจจะเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือทางรัฐบาลเขาโฆษณาดี) คิดแต่ว่า สิ่งที่น่าขุ่นญี่ปุ่นทำอยู่ในอาเชียนั้นเป็นการ “ช่วยเหลือ” ไม่ใช่การ “รีดไถ”

ข่าวเวียตนามกำลังใหญ่อยู่ ข่าวจากเมืองไทยก็เลยถูกตัดไป ทางอินโดนีเซียเขาก็ทำ ฉบับต่อต้านญี่ปุ่นก่อนหน้าของเราสัก ๒-๓ เดือน ทางหนังสือพิมพ์สั่งให้แทบทุกฉบับในคอลัมน์ข่าวต่างประเทศ แต่ที่ทางสถานทูตเจียบอยู่ก็คงเป็นเพราะกลัวว่า ข่าวนี้จะออกราวไปถึงญี่ปุ่นกระมัง

ผู้สื่อข่าวของเราในญี่ปุ่น
Osaka, Japan

คำติจากสมาชิก

การเป็นสมาชิกของผมประมาณ ๕ ปีติดต่อกันนี้ ไม่ได้รับการเอาอกเอาใจเท่าที่ควรเลย โดยเฉพาะพอถึงปีใหม่กองบรรณาธิการมักจะ ล้อใจ ชาวบ้านที่ยังไม่เป็นสมาชิกให้เป็น สดชื่นแจ่มใส แต่ฉบับที่แล้วยังไม่ทันหมดปี เรวก ๕๐ บาท ปีนี้ยังไม่หมดก็เรียกอีกแล้ว คิด ๆ ดูไม่น้อยใจกับที่เต็มที จึงใจใหม่นี้จวนปีใหม่แล้ว ไม่แถมอะไรหรือ

บรรณาธิการน่าจะปรับปรุงงานบ้าง ทำแค่ฉบับว่าด้วยนั้น ๆ นี้ ๆ การเมืองทั้งนั้น พวกเขาเองก็ไม่ชอบให้ใครจับตาดู มาจตุตถะ เรื่องความบกพร่องทางการศึกษา การโกงกิน การล้มเหลวของการเก็บภาษีจะดีกว่า ขณะคนสนใจตะวันออกกลาง สนใจซิติ และลาตินอเมริกา ไม่ค่อยเห็นมีเลย เรื่องความล้มเหลวทางบริหาร การเกาะดำหมั่งรับประทาน การพาเอาวงศาณามิตรมาร่วมทั้ง ๆ ที่ไม่มีความรู้ การเผด็จการของหัวหน้าส่วนราชการภูมิภาค การบังคับสิทธิเสรีภาพต่าง ๆ แม้การแต่งกายน่าจะลดปรามกันเดือนกันบ้าง ท่านทั้งหลายที่อื่นนั้นแล้วหรือ บ้านเรานั้นน่าสนใจกว่าโลกบ้าง ๆ ทั้งโลกควรมาลองมองแค้น ๆ กันบ้าง

ท่านมหาเสฐียรพงษ์ ท่านเจ้าคุณศรี (มหา
ประยูร) หายไปไหน ขอบทความท่านมาเสียบ้าง
คุณ ส.ศ.น. ก็หายไป ดร. กมล หายไปหมด จะให้
หายหมดทั้งบ้านเขียวรึ วันนี้อยู่คนเดียวคนเดียว นาน ๆ
พูดกันจะเสียดบ้างก็อย่างถ้อย (คบกันมานานแล้วใน
หน้าหนังสือ) ขอให้ บ.ก. แคล้วคุกแคล้วตาราง
เป็นสุขขัย ๆ

ส.ศ.

ถนนคำลือ แพร่

ขอบคุณมากครับ นาน ๆ จะมีจดหมายเผ็ด ๆ ให้กำลัง
ใจมาสักทีหนึ่ง ผมพยายามปรับปรุงเนื้อหาและหน้าตา
อยู่เสมอ แต่ต้องค่อย ๆ ไป ไบแทรกแสดงความเห็นที่
อยู่ภายในเล่มนี้ จะช่วยทางกองบรรณาธิการ ได้มาก
ขอความกรุณาตอบส่งกลับมาอีกสักครั้งเถิดครับ

บ.ก.

ปฏิวัติเพื่อใคร ?

ดร. ป๋วยเขียนเรื่อง “แตกเนื้อหอม เมื่อพ.ศ.
๒๔๗๕” ได้ตีพิมพ์ เป็นการเขียนด้วยความ
“รักชาติ” อย่างแท้จริง ปราศจากอคติใด ๆ ทั้งสิ้น
บรรดานักเขียนอื่นๆ ของ สังคมศาสตร์ปริทัศน์ ควรดู
เป็นเยี่ยงอย่าง เพราะส่วนมากเขียนด้วยอารมณ์และ
ด้วยความรักตัวเองปนกับความรักชาติโดย ไม่อาจ
แยกออกจากกันได้ ตามที่ กมล สมวิเชียร ว่าไว้ใน
การปฏิวัติของสามัญชน การปฏิวัติเป็นสิ่งที่ดีเสมอ
ถ้าเป็นการปฏิวัติให้ดีขึ้นกว่าเดิม ทุกยุคทุกสมัยมี
ทั้งคนดีและคนเลว จะหากันรักชาติและเสียสละให้
ประเทศชาติโดยแท้จริงนั้นแสนยาก การปกครอง
ก่อน ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ นั้นมีทั้งข้อดีและข้อเสีย
พลาดได้เช่นเดียวกับกรปกครองหลังจากนั้นมาเช่น
กัน กมล สมวิเชียร ไม่มีใจเป็นธรรม เน้นแต่ข้อดี
ของการปฏิวัติครั้งนั้นและข้อเสียของเจ้านาย การ
เปลี่ยนแปลงให้คนเสมอภาคกันนั้นดีแน่ แต่ทำได้
ผลดีจริงหรือ เหตุใดยังมี ๗ พรรค ท่าน ๗ พรรค หัว
เจ้าท่าน กันอยู่ การให้พูดกันขอเป็นการขจัดระบบ

เจ้าขุนมูลนาย รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงตัวอักษรไทย
นั้น เกิดจากความหวังดีปรารถนาดีจริงหรือ หรือเกิด
เพราะความคิดเฟื่องเนื่องจากการหลงอำนาจตนเอง
จริงหรือที่ไม่มีผู้ก่อการ ๒๔๗๕ ผู้ใดเลยที่ร่ำรวยเป็น
มหาเศรษฐีในภายหลังกามที่กมล สมวิเชียรว่า ฐานะ
ข้าราชการนายทหารถึงแม้จะถึงขั้นเป็น จอมพล ป.
พิบูลสงคราม ก็ตาม เดิมเป็นนายทหารชั้นผู้น้อย
ไม่ใช่เศรษฐีมาก่อน แต่พอมืออำนาจก็เริ่มส่งลูกสาว
คนโตไปเรียนเมืองนอก และส่งต่อมาทุกคนจนถึง
ลูกชายคนสุดท้อง ความเป็นอยู่ดีกว่าเหนือสามัญชน
เครื่องแต่งตัวเพชรพลอย ฯลฯ ลูกเมียแต่ก็ไม่ไร
การถืออำนาจยึดมาจากสมบัติของเจ้าขุนมูลนายหรือ
หรือ เป็นการกระทำเพื่อประเทศชาติหรือสามัญชน
หรือไม่ คนอย่างพลโทประยูรเคน่งได้โต๊ะเจ้านายมา
ปฏิบัติคนเช่นสามัญชนในยุควชน ไทยเฟื่องฟูหรือ
ไม่ เพียงใด ต้องยอมรับกันเสียว่า คณะผู้ก่อการซึ่ง
อ้างว่า ปฏิวัติเพื่อ “รักชาติ” นั้น ได้ทำเพราะรัก
ตัวเองด้วย แรก ๆ รักชาติมากกว่า ต่อมาก็รักตัว
เองและลูกเมียรวมทั้งบริวารมากกว่า อย่าง ดร. ป๋วย
ลี เป็นผู้เสียสละอย่างแท้จริง ไปบ้านท่านก็รู้ แต่
จะมีกี่คนที่คิดและทำอย่างท่านได้ ก็อย่าท้อแท้
กันทั้งนั้น อยากให้ตัวเองและลูกเมียเป็นสุขสบาย
พอมืออำนาจเข้า มีกิเลสมากเข้า ผลออกมาเหมือนกัน
ทุกยุคทุกสมัย การแสดงความคิดที่ดี หวังดีอยาก
ให้บ้านเมืองของเราเจริญ ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข
นั้นประเสริฐแน่ แต่จะมีคนทำตามที่ได้ก้ม เสีย
สละความสุขส่วนตัวได้ตลอดไปก็ยาก ขอให้คิดดู
เถิด หนังสือ สังคมศาสตร์ปริทัศน์ เป็นหนังสือที่ก่อ
ให้เกิดความคิดที่ดี แต่ควรจะเขียนตามเหตุตามผล
โดยปราศจากอคติ ว่าตามเนื้อหานั้นว่าอย่างไรและ
ขอแต่ “อย่าดีแต่พูด” เท่านั้น ปัญญาชนเหล่านี้
จะเป็นส่วนผลักดันให้เกิด “ศรีอารีย์” แก่ประชา
ชนชาวไทยทั่วหน้ากันตามความปรารถนาในประกาศ
ของคณะราษฎรที่อวดไว้

ศ. อานสามัญชนธรรมภา
นครหลวงกรุงเทพธนบุรี

การปิดล้อมเว็บบนอินเทอร์เน็ต

คนที่นักสืบออกแถลงการณ์ปิดอ่าวและทำเรื่องเว็บบนอินเทอร์เน็ตด้วยทุกระเบิดนั้น ผมฟังอยู่ด้วยใจระทึก เมื่อเขาพูดเสร็จแล้ว ผมไม่ได้คิดว่าเขาประกาศอะไรใหม่ออกมาเลย เพราะว่าหากคุณดูสถานการณ์ในเว็บบนอินเทอร์เน็ตและลักษณะการดำเนินนโยบายของสหรัฐ ฯ การปิดอ่าวและทำเรื่องเว็บบนอินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องที่จะต้องเกิดขึ้น ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ ทั้งนี้ดูเหมือนว่าทางรัสเซีย พันธมิตรของเว็บบนอินเทอร์เน็ตคงคาดการณ์ไว้ก่อน โดยส่งเรือกวาดทุกระเบิดจากเวลาควอสต์ออกมาแถบทะเลจีน ๑ วันก่อนนักสืบจะประกาศปิดอ่าวและทำเรื่องดังกล่าว นักสืบให้คนอเมริกันเลือกระหว่างความพ่ายแพ้กับเกียรติ ทางเลือกเช่นนี้คำตอบเดียวก็คือต้องชนะถึงจะไม่เสียเกียรติ ทางเลือกเช่นนี้จอห์นสันและเคนเนดีเคยให้คนอเมริกันเลือกมาแล้ว แต่ปัญหาของคนอเมริกันก็คือหากจะเอาชนะ จะชนะอย่างไร คุณคงได้ข่าวแล้วว่าตามการขว้างขี้ของประชาชนนั้น คนอเมริกันสนับสนุนนักสืบ ๔ ต่อ ๑ ในการปิดอ่าวและทำเรื่องด้วยทุกระเบิด แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า คนอเมริกันส่วนใหญ่ต้องการจะอยู่ในเว็บบนอินเทอร์เน็ตต่อไป ความเห็นของผม คนอเมริกันนั้นนับถือและอยากจะให้ความสัมพันธ์ประธานาธิบดีของเขา ในสถานการณ์ที่ประธานาธิบดีถือว่าเป็นวิกฤตการณ์ แต่ก็เป็นนิสัยของคนอเมริกันอีกเหมือนกันที่จะเลิกสนับสนุนประธานาธิบดีที่ไม่สามารถปฏิบัติภารกิจให้เห็นผลโดยเร็ว ดังนั้นหากภายใน ๒-๓ เดือนข้างหน้า การปิดอ่าวจะมีได้ทำให้อเมริกันชนะ ผมเชื่อว่าคนอเมริกันจะสนับสนุนนักสืบน้อยลง หรือจะสนับสนุนนักสืบในฐานะนักการเมืองพรรควิบลิคกันน้อยลง นักการเมืองทางพรรคเดโมแครตทั้งแมค โกว แวนและฮัมฟรีย์มีความเห็นคัดค้านการดำเนินนโยบายดังกล่าวอย่างรุนแรง ซึ่งก็เป็นหน้าที่ของเขา หากเขาไม่เห็นด้วย (ประเทศน้อยอย่างน้อยก็อ้างว่าเป็นประชา

ชาติโดยและก็พยายามแสดงให้โลกเห็นอุดมการณ์ทางการเมืองของเขาบ้าง) ทั้งสองไม่เห็นด้วยต่ออเมริกา มองเหตุการณ์ในเว็บบนอินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องเกียรติ

ผมไม่ทราบวาทะการเมืองไทยมองนโยบายนี้ของนักสืบอย่างไร ผมขอเตือนสักนิดว่า อย่าได้คิดว่าการเมืองในอเมริกาในปัจจุบันนี้เหมือนเมื่อครั้งวิกฤตการณ์คิวบาสมัยนายเคนเนดี ซึ่งคนอเมริกันเกือบ ๑๐๐% สนับสนุนนโยบายของเคนเนดีอย่างเต็มที่ ทางด้านการเดินขบวนต่อต้านสงครามเว็บบนอินเทอร์เน็ต คุณจะได้สังเกตเห็นว่าไม่รุนแรงเท่าเมื่ออเมริกาและเว็บบนอินเทอร์เน็ตเข้าไปในเขมร หากจะหาเหตุผลมาตอบว่าทำไมขบวนการดังกล่าวจึงอ่อนแอเพียงใด ก็เห็นจะหาคำตอบได้ว่า เมื่อลักษณะของสงครามเปลี่ยนแปลงใช้ทหารก้าวเท้าเดินมาเป็นทหารอากาศ อากาศการตายข่มน้อยลง เมื่อเขาไม่ตาย พลังที่จะออกไปเดินขบวนโดยเสียงกระบอกและแก๊สน้ำตาก็ข่มน้อยลง ทั้งนี้ก็ถือว่าเด็กอเมริกันเป็นกลุ่มคนที่ไม่มีอุดมคติก็ไม่ถูกนัก เพราะเด็กอเมริกันหรือเด็กชาติใด ๆ ก็ตามจะให้เขาร้อยทั้งร้อยมีความคิด มีอุดมคติ โดยไม่คำนึงถึงชีวิตของเขาข่มเป็นไปไม่ได้ โดยเฉพาะเด็กอเมริกันนั้นหากจะดูกันแล้ว เขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมระบบและวัฒนธรรมอเมริกัน ไม่ว่าเขาจะประกาศว่าเขาเกลียดสถาบันบางสถาบันหรือบุคคลในสถาบัน เขาก็เห็นความจริงไปไม่ได้ว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของอเมริกา สิ่งที่จะพิสูจน์ว่าเด็กอเมริกันมีความเห็นทางการเมือง โดยเฉพาะคือนโยบายต่างประเทศของอเมริกันในปัจจุบันก็คือการเลือกตั้งประธานาธิบดีในเดือนพฤศจิกายนนี้ เสียงของเด็กเป็นเสียงทางการเมืองที่นักการเมืองอเมริกันจำเป็นจะต้องฟัง และเท่าที่ผมสังเกตดูเสียงนั้น ๆ จะมีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อเขาใช้เสียงทางการเมืองตามระบบของเขา

เมื่อนายคิสซิงเจอร์รับเป็นที่ปรึกษาของประธานาธิบดีนั้น คนบางคนเชื่อกันว่า ลักษณะของนโยบายต่างประเทศอเมริกันนั้น คงจะมีสติสัมปชัญญะมาก

ขึ้นกว่าแต่ก่อน ทั้งนี้การเปิดความสัมพันธ์กับจีนแดง เป็นหลักฐานสำคัญที่ชี้ให้เห็นว่า อเมริกาเริ่มเข้าใจความจริงว่าเป็นความจริง แต่นับจากนายนิคสันกลับจากปักกิ่งนโยบายของเขาไม่ค่อย ๆ ถอยหลังเข้าคลองทีละน้อย นิคสันเห็นว่ารัสเซียกำลังได้แต้มในเอเชียโดยเฉพาะอินเดีย บังกลาเทศ และอีกทั้งเมื่อเร็ว ๆ นี้ประเทศในเอเชียอาคเนย์เริ่มให้ความสนใจกับอำนาจของรัสเซียในฐานะมหาอำนาจที่จะมาดลยอิทธิพลของจีนและญี่ปุ่น การที่นายนิคสันประกาศว่าหากอเมริกาไม่ทำการอย่างหนึ่งอย่างใดสักคึกันอำนาจของเวียดนามเหนือ (ซึ่งหมายถึงรัสเซียพันธมิตรของเวียดนามเหนือ) นโยบายต่างประเทศของอเมริกาในอนาคตจะไม่มีประสิทธิภาพ และจะไม่มีประเทศใดในโลกเชื่อในประสิทธิภาพของอเมริกาในการเมืองระหว่างประเทศ การประกาศเช่นนี้แสดงให้เห็นอย่างแจ่มชัดว่า นิคสันกำลังคิดถึงอิทธิพลของรัสเซีย หากได้คิดถึงอิทธิพลของเวียดนามใต้โดยเฉพาะไม่ทันสำนึกก็คือ นิคสันกล่าวหารัสเซียแค่ประเทศเดียว ทั้ง ๆ ที่จีนก็ให้ความช่วยเหลือเวียดนามเหนืออย่างมากมาย และตามความเป็นจริงแล้ว ๙๐% ของความช่วยเหลือจากต่างประเทศที่เวียดนามเหนือได้นั้นมาจากจีน ไม่ใช่รัสเซีย จนกระทั่งถึงเวลาที่เข็มนจดหมายฉบับนี้ถึงคุณ จีนหาได้ประท้วงหรือทำการใด ๆ รุนแรงต่อต้านอเมริกา ถึงแม้

เครื่องบินทิ้งระเบิดของอเมริกาจะบินใกล้พรมแดนประมาณ ๖๐ ไมล์ เพื่อทิ้งระเบิดทางรถไฟคตัดระหว่างจีนกับเวียดนามเหนือก็ตาม

เหตุการณ์และท่าทีของมหาอำนาจทั้งสาม น่าจะทำให้เราตั้งปัญหาตามได้ว่า

- ๑) เป็นไปได้หรือไม่ว่า ทั้งอเมริกาและจีนมีจุดมุ่งหมายเดียวกันในการที่จะสกัดกั้นอิทธิพลของรัสเซียในเอเชียอาคเนย์ ถึงแม้ว่าการกระทำดังกล่าวจะกระทบผลประโยชน์ของพันธมิตรของตน (เวียดนามเหนือ) และบิตบั้งความจริงของสถานการณ์ (นั่นคืออเมริกากับปัญหาของคนในเวียดนาม)
- ๒) ในระดับใด ประเทศเล็ก ๆ ในเอเชียอาคเนย์จะสามารถพองอำนาจทางการทหารของมหาอำนาจเพื่อผลประโยชน์ของประเทศนั้น ๆ โดยเฉพาะเมื่อมหาอำนาจต้องการ หรือหาทางป้องกันผลประโยชน์ซึ่งอาจจะไม่ใช่ผลประโยชน์ร่วมกัน ระหว่างมหาอำนาจกับประเทศเล็ก ๆ ที่เป็นพันธมิตรกับมหาอำนาจนั้น

ผู้สื่อข่าวของเรา
Nevada, U.S.A.

อนนสัก็สหายที่คนจงตองเดินผ่าน

ก่อนคุณจอยกย่องให้เขาเป็นคน ?

ใช่ ทะเลลึกก็เว้ง

ที่นกพิราบขาวบินรอนแรม กว่าจะได้คืนนอน บนพื้นทราย ?

ใช่ ทรพสุบนันใหญ่สักก้นัด

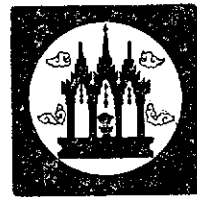
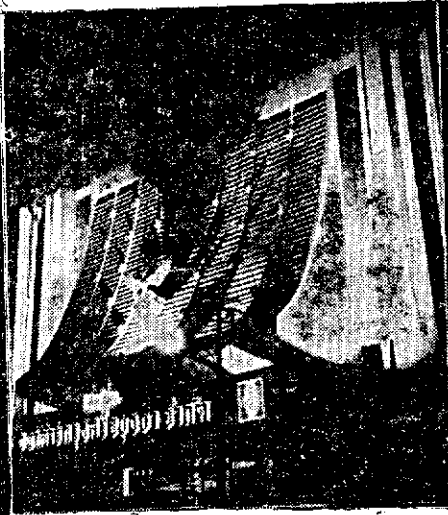
ปลิวไปรยคารามก่อนจะสงัดเจียบ จมนิรันดร ?

คำตอบนั้นหรือเพื่อนเอ๋ย อยู่ในสายลม

อยู่ในสายลม

บ็อบ โคนลิน

จากเพลง *Blowing in the Wind*

ฝากเงิน
 ถัดบัญชีและของมีค่า
 200 บาท
 ปลดหนี้ตลอดปี
 ที่ตู้ นิรภัย

“ธนาคารแห่งความนิยม
 ของปวงชน”

ธนาคาร
 กรุงศรีอยุธยา
 จำกัด

เพ็ญจิต พระนคร โทร 58011

จีนแดง — ไทย — เวียดนามเหนือ

ปฏิกริยาของรัสเซียและจีน คือการทิ้งระเบิดและวางทุ่นระเบิดทำเรือของเวียดนามเหนือเมื่อไม่นานมานี้ น่าจะชี้ให้เราเห็นความจริงบางประการเกี่ยวกับลักษณะของความสัมพันธ์ระหว่างมหาประเทศ และประเทศเล็ก ๆ ซึ่งทั้งทางศัตรูและทางพันธมิตรได้บ่าวประกาศว่า เป็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น ไม่มีอะไรมาตัดขาดได้ แต่ความจริงเป็นเช่นนั้นจริงหรือ ? ถ้าเราในฐานะประเทศเล็ก ๆ ประเทศหนึ่งในเอเชียอาคเนย์จะพิจารณาการพบปะระหว่างนักสันักกับผู้นำของจีน เราคงพอสังเกตเห็นได้ว่า เหตุการณ์ที่บังเกิดขึ้น ก็คือ

๑. เวียดนามเหนือแสดงความไม่พอใจในการเชื่อมักกิ่งของนักสันักโดยตรงไปตรงมา
๒. เมื่อมีการวางทุ่นระเบิดและทิ้งระเบิดเวียดนามเหนือครั้งหลังนี้ ทางซานอียได้ปฏิเสธการเข้ามาใช้ท่าเรือของจีนและโซเวียต โดยอ้างว่าประเทศทั้งสองไม่มีสัญญาการใช้ท่าเรือ ทั้ง ๆ ที่ความจริงเรือของโซเวียตกำลังนำสินค้าและอาวุธมาให้แก่เวียดนามเหนือ
๓. กองทัพอากาศสหรัฐ ฯ และเครื่องบินของหน่วยนาวิกโยธินสหรัฐ ฯ ได้ทำการทิ้งระเบิดเวียดนามเหนือ ใกล้กับชายแดนจีนราว ๒๕ - ๓๐ ไมล์จากเขตของจีน ปฏิกริยาของจีนที่มักเพียงกล่าวหาสหรัฐ ฯ ทางวิทยุและหนังสือพิมพ์เท่านั้น ทั้ง ๆ ที่จีนเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือเวียดนามเหนือมากกว่าที่รัสเซียช่วยประมาณ ๓ เท่า (รัสเซียให้ความช่วยเหลือเฉพาะรถถังและจรวดต่อสู้อากาศยาน และยุทธสัมภาระสมัยใหม่รวมทั้งเครื่องอิเล็กทรอนิกส์ โทรนิค แต่ความช่วยเหลือเกี่ยวกับอาวุธเล็ก บินกลตสนาม อาหารและสินค้าอื่น ๆ จีนเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือเป็นจำนวนมาก)

โซเวียตรัสเซียไม่มีปฏิกริยามากกว่ากล่าวเตือนสหรัฐ ฯ ว่าการกระทำของสหรัฐ ฯ จะก่อให้เกิดผลร้ายและสหรัฐ ฯ จะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ ปฏิกริยาดังกล่าวของมหาอำนาจทั้งสองกลับปัญหาของเวียดนามเหนือ และปฏิกริยาของเวียดนามเหนือต่อการขยายผลประโยชน์ทางการเมืองระหว่างประเทศของจีนและรัสเซีย ได้แสดงให้เห็นว่า

ในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศมหาอำนาจกับประเทศเล็ก ๆ ไม่ว่าความสัมพันธ์นั้นจะเป็นความสัมพันธ์ระหว่างประเทศกลุ่ม สังกคมนิยม - คอมมิวนิสต์ หรือกลุ่มประเทศระบบนายทุนใด ๆ ก็ตาม เมื่อเหตุการณ์บังคับให้ประเทศใดประเทศหนึ่งต้องพิสูจน์ตนเองแล้ว ผลประโยชน์หลักของประเทศนั้นย่อมอยู่เหนือความสัมพันธ์ของตนกับประเทศพันธมิตรอย่างช่วยไม่ได้ ซานอียมิได้หุบปากตัวเองเมื่อพันธมิตร (จีนแดง) เชิญศัตรูหมายเลขหนึ่ง (อเมริกา) ของตนมาเจรจา ซานอียอ้างว่ามหาอำนาจจะไม่สามารถบังคับและอนาคตของปัญหาเวียดนามได้ ซ่อนซานอียไม่ได้พูดกับอเมริกันเท่านั้น แต่เชื่อได้แน่ว่าซานอียคงกล่าวกระทบหมายถึงทั้งรัสเซียและจีน

ปฏิกริยาของจีน ถึงแม้จะดูกำลังรบของจีนในปัจจุบันกับเมื่อครั้งจีนเข้าพิพพันในสงครามเกาหลี กำลังรบของจีนในปัจจุบันมีประสิทธิภาพเหนือกว่ากำลังรบสมัยนั้นมากมายนัก (ทั้งอาวุธยุทธภัณฑ์และขวัญของทหาร) การรบในสงครามเกาหลี บักกิ่งยังไม่พร้อมที่จะรบ เช่นจำเป็นต้องใช้ทหารจากพรรคคอมมิวนิสต์ที่เพิ่งเข้าสวามิภักดิ์เข้าทำการรบแทน ระยะเวลาที่จีนกำลังรบอยู่ทางเอเชีย จีนห่วงเกรงการโจมตีของโซเวียตมาก อีกทั้งจีนยังหวังอำนาจของญี่ปุ่นอีกด้วย ปฏิกริยาดังกล่าวจึงอาจเป็นไปได้ว่าจีนนั้นกำลังคิดว่าสหรัฐ ฯ ไม่ต้องการไร้ประเทศในเอเชียอาคเนย์เป็นหัวหาดโจมตีจีนอีกต่อไปแล้ว ในกรณีเจรจากับผู้นำพรรคกรรมกร ประเทศออสเตเรีย เมื่อปลายปี ๒๕๑๔ โจวเอนโหลได้พยายามปิดเรื่องเวียดนามออกจากการสนทนา และกล่าวเป็นเชิงว่า ปัญหาเวียดนามนั้นเป็นเรื่องเก่าแล้ว มาพูดเรื่องการแผ่อำนาจของญี่ปุ่นกันดีกว่า อาจเป็นไปได้ว่าจีนนั้นอันที่จริงมิได้เชื่อใจเสียทีเดียวนัก ว่าอเมริกาจะไม่หาทางโจมตีตนในอนาคต แต่ที่พูดไปก็เพราะเหตุการณ์เฉพาะหน้าของจีนคือ รัสเซียและญี่ปุ่น ส่วนเวียดนามเป็นปัญหาอันดับ ๓ แน่แน่นอนทั่วจีนคงอยากได้ตอบ

อเมริกาในเวียดนามมากกว่า แต่ดูเหมือนจีนก็คงพอจะเรียนรู้หลักของอำนาจตัว ไม่มีประเทศใดในโลก ที่จะ
มีอำนาจไม่จำกัดได้ตลอดไป

ปฏิริยาของจีนจึงทำให้เราเห็นว่า จีนดำเนินการโต้ตอบสหรัฐ ฯ บนรากฐานนโยบายความมั่นคงของจีน
เองเป็นหลัก อาจมิได้มีเจตนาเน้นนโยบายในการแผ่อำนาจยึดครองดังที่เข้าใจกัน

การทิ้งระเบิดฮานอย - ไฮฟองครั้งนี้ ได้ทำให้ฮานอยต้องพึ่งเงินมากขึ้น อิทธิพลของจีนจึงข้อมีมาก
ขึ้นเป็นเงาตามตัว ในขณะที่อิทธิพลของโซเวียตทำที่จะลดลง

ปฏิริยาของฮานอยและปักกิ่งครั้งนี้ ไม่เพียงแต่จะเป็นเรื่องธรรมดาของประเทศที่มีผลประโยชน์
เหมือนกันและแตกต่างกันแล้วแต่กรณีเท่านั้น แต่ยังแสดงให้เห็นว่าประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างจีน
กับเวียดนามนั้นไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนักในทางหลักการ กล่าวคือถึงแม้จีนและเวียดนามเหนือจะมีอเมริกา
เป็นศัตรูร่วมกันในทางนโยบายต่างประเทศ แต่จีนก็มองสหรัฐ ฯ คนละระบบกับเวียดนามเหนือ ฮานอยมอง
อเมริกาในฐานะผู้มาสกัดกั้นการรบเวียดนาม ส่วนจีนมองอเมริกาในฐานะผู้บีบคั้นและผู้หาทางทำลายอำนาจ
และอิทธิพลของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในประเทศจีน

ตามประวัติศาสตร์ของเวียดนามนั้น ปรากฏว่านอกจากเวียดนามจะทำศึกเพื่อข้อย่างลาวไปจากไทยใน
ระยะต้นศตวรรษที่ ๑๘ แล้ว เวียดนามยังทำศึกกับจีนมานานนับพันปี จนกระทั่งฝรั่งเศสเข้ามาครอบครอง
เวียดนามเป็นครั้งแรก เมื่อ พ.ศ. ๒๔๐๑ การรบกับจีนแทบนับครั้งไม่ถ้วนนั้นเป็นเครื่องแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน
ว่า เวียดนามต้องการเป็นอิสระจากการควบคุมของจีน ความรู้สึกต่อจีนเช่นนี้ยังมีได้ชัดหลังจากการก่อตั้ง
พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม ถึงแม้ว่ารัฐบาลปักกิ่งจะเป็นรัฐบาลแรกที่รับรองรัฐบาลเวียดนามเหนือเมื่อเดือน
ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๒ แล้วก็ตาม

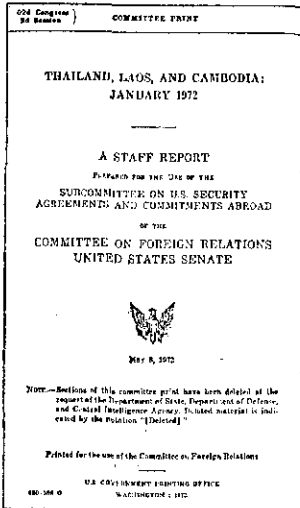
ตามรายงานของ เอกสารเพนตากอน โฮจิมินห์ได้กล่าวไว้ในระหว่างที่การประชุมเขมวี่วปี ๒๕๕๑ ว่า
หากเหตุการณ์ยังคงดำเนินต่อไป เวียดนามเหนือยินยอมที่จะอยู่ภายใต้อิทธิพลของฝรั่งเศสมากกว่าอยู่ภายใต้อิทธิพล
ของจีน ดังนั้นการที่ฮานอยเริ่มใช้รัสเซียเข้ามาดูแลอำนาจของจีน จึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่ง ซึ่งเราอาจจะสังเกตวิธีการ
ที่ฮานอยพยายามรักษาความเป็นอธิปไตยของตนจากการควบคุมของจีนไว้

จากการวิเคราะห์ข้างต้นนี้ ถ้าหากนโยบายทางยุทธศาสตร์ของไทย จะยังคงถือหลักการสกัดกั้นการแผ่
อิทธิพลของจีนทางตอนเหนือของไทย โดยเฉพาะในประเทศลาวและเวียดนามแล้ว การคงอยู่ของเวียดนามเหนือ
ในฐานะกลุ่มการเมืองที่มีอธิปไตยเป็นของตนเอง จึงนับว่ามีความหมายสำคัญต่อไทยอย่างยิ่ง ที่กล่าวเช่นนั้นก็
เพราะเหตุผลทางประวัติศาสตร์ข้างต้นกับความจริงใจในปัจจุบัน ดังที่แสดงมา ทำให้เราพอจะวิเคราะห์ได้ว่า
ถ้าการทิ้งระเบิดเวียดนามเหนือของสหรัฐ ฯ ซึ่งรุนแรงขึ้นเท่าใด ฮานอยก็ยิ่งต้องพึ่งปักกิ่งมากขึ้นเท่านั้น เราอยู่
ว่าปัจจุบันจีนมีความสนใจในอนาคตของลาวพอ ๆ กับที่ไทยมีความสนใจในประเทศจีน ปัจจุบันจีนส่งทหารเข้า
ไปในลาวเหนือประมาณ ๒๐,๐๐๐ คน ทหารจีนเหล่านี้เป็นทหารที่เข้ามาสร้างถนนในลาวเหนือ และเป็นหน่วย
ป้องกันทางอากาศ แม้แต่เที่ยว กองทหารจำนวนนี้ย่อมทำให้เห็นอย่างแน่ชัดว่า จีนไม่เพียงแต่จะหา
ทางประกันผลประโยชน์ของตน (ได้แก่อนาคตของลาวหลังสงครามอินโดจีน) ไว้เท่านั้น แต่กองทหารของจีน
ดังกล่าวนี้ อาจใช้ได้ในกรณีในอนาคตของเวียดนามเหนือได้ผันแปรไปในทางที่เกินกว่าจีนจะยอมรับได้

นโยบายของไทยก็คือนโยบายของคณะปฏิวัติเพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติในระยะยาว ซึ่งน่าจะเป็น
ว่า หากไทยสามารถหาทางตกลงกับเวียดนามเหนือได้ เวียดนามเหนือก็ควรจะเป็นองค์ประกอบสำคัญในการ
ถ่วงอำนาจของจีน เวียดนามเหนือเองถ้าสามารถดำรงอธิปไตยของตนอยู่ได้ ก็คงไม่ชอบใจนักที่จะมีกองทหาร
จีนอยู่ในลาวเหนือใกล้เขตแดนของตน

อนาคตของความสัมพันธ์ระหว่างไทย-จีนและเวียดนามเหนือ นั้น จะคลี่คลายไปในลักษณะใดแน่นอน
คงยังไม่มีใครทำนายได้

ดังนั้น นโยบายทางยุทธศาสตร์ของไทยที่กำลังกระทำอยู่ในปัจจุบัน จึงอาจกลายเป็นโศกนาฏกรรมได้
ถ้าเราจะไม่เริ่มมองหาช่องทางใหม่ ๆ เพื่อแก้ปัญหา เพราะแทนที่เราจะสกัดกั้นจีน นโยบายและการกระทำ
ของเรารวมถึงปัจจุบัน กลับดึงให้จีนเข้ามามีอิทธิพลทั้งในลาวและเวียดนามมากยิ่งขึ้นทุกที ©

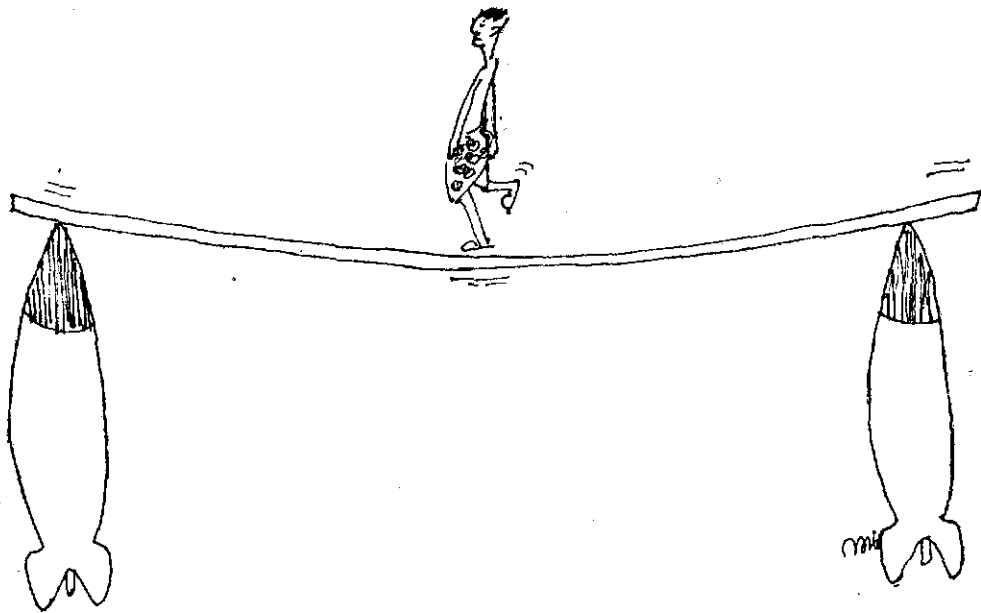
ผู้เขียนยอมรับว่าการวิจัยปัญหาทางยุทธศาสตร์ของไทยนั้น เราจำเป็นต้องมองกลับไปดูความสัมพันธ์ระหว่างไทย-จีน-อเมริกัน ในระยะ ๒๐ ปีที่ผ่านมาเพื่อความเข้าใจอันแท้จริง ถึงปฏิกริยาทางการเมืองและทางการเมืองระหว่างประเทศทั้งสาม คือเหตุการณ์ทางการเมืองระหว่างประเทศโดยทั่วไป โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองในประเทศกับนโยบายต่างประเทศของไทย แต่ในเมื่อบทความนี้เป็นการศึกษาสถานการณ์ปัจจุบัน และจะลงพิมพ์ในนิตยสาร ไม่ใช่ในหนังสือประวัติศาสตร์ด้วยความสัมพันธ์ระหว่าง ไทย-จีน-อเมริกันโดยเฉพาะ (ซึ่งผู้เขียนกำลังหาโอกาสจัดพิมพ์ขึ้น) ดังนั้น ความเห็นและข้ออ้างบางประการในบทความนี้ ในความเห็นของผู้เขียนเองถือว่ายังไม่น่าพอใจ สำหรับผู้อ่านที่ต้องการอ่านรายงานที่ผู้เขียนใช้อ้างอิงในการเขียนนี้ ก็ควรลองติดต่อกับสถานทูตอเมริกันในประเทศไทย ขอรายงานดังกล่าวอันในฐานะที่เราเป็นเจ้าของประเทศ เอกสารนี้หนังสือพิมพ์ในต่างประเทศส่วนใหญ่ได้รายงานให้รู้ไปทั่วโลกแล้ว เรายังไม่อยากจะอะไรเกิดขึ้นกับบ้านเราบ้างหรือ เอกสารดังกล่าวนี้คือ:

A STAFF REPORT: Subcommittee on US Security Agreement and Commitments Abroad of the Committee on Foreign Relation United States Senate, January, 1972

ผู้เขียน

อะไรคือความมั่นคงของไทย

พันศักดิ์ วิญญรัตน์

นับตั้งแต่ประธานาธิบดีนิกสันประกาศว่าจะไปปักกิ่ง นโยบายต่างประเทศของประเทศต่างๆ ได้เริ่มมีการเปลี่ยนแปลงเรื่อยมา นับจากประเทศในยุโรปตะวันตกจนมาถึงประเทศในเอเชีย ทางยุโรปตะวันตกนั้น อังกฤษจะเข้าเป็นสมาชิกตลาดร่วมยุโรป จะร่วมมือทางนโยบายเรื่องอาวุธนิวเคลียร์กับฝรั่งเศส เยอรมันทำสนธิสัญญาทางการเมืองกับโซเวียตรัสเซีย ทางสหรัฐอเมริกาเรียกร้องให้สมาชิกนาโต (NATO) รับผิดชอบในการป้องกันยุโรปตะวันตกมากขึ้น ทั้งทางจำนวนทหารและกำลังทรัพย์ ทางเอเชียทั้งฟิลิปปินส์และญี่ปุ่น ต่างเริ่มหาทางเพิ่มความสัมพันธ์กับโซเวียตรัสเซียมากขึ้น ทั้งทางการทูตและทางการค้า ประเทศแถบใกล้ๆ บ้านเราเช่น มาเลเซีย อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ เริ่มขยายนโยบายของตน ทั้งการติดต่อกับจีนและ

รัสเซีย ทางด้านอินเดียนั้นได้แสดงตนอย่างเปิดเผยในการเป็นพันธมิตรกับรัสเซียเพื่อผลประโยชน์ทางยุทธศาสตร์ ปากีสถานซึ่งเป็นสมาชิกองค์การ ส. ป. อ. ก็กลับเป็นมิตรสนิทกับจีนแดง ทั้งๆ ที่ตนเป็นสมาชิกขององค์การที่ต่อต้านจีนแดง และจนถึงที่เขียนนี้ ก็ยังมีได้ลาออกจากการเป็นสมาชิกองค์การดังกล่าว แม้แต่จีนคอมมิวนิสต์ ผู้ประกาศตนเป็นประเทศมหาศัตรูของลัทธิคอมมิวนิสต์ ก็ทำท่าจะเปิดศักราชใหม่ในความสัมพันธ์ทางการทูตกับรัสเซีย

การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองระหว่างประเทศทั่วโลกครั้งนี้ แม้ที่เดียวย่อมกระทบมาถึงประเทศไทยไม่มากนักน้อย ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว แต่ที่น่าสังเกตก็คือแต่ละประเทศในเอเชียอาคเนย์ที่ได้กล่าวถึง ญี่ปุ่น ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย สิงคโปร์ และมาเลเซีย ก็หาได้มี

ความสัมพันธ์กับสงครามในผืนแผ่นดินใหญ่
เอเชียเท่ากับไทยแต่อย่างใดไม่ และทางด้าน
ภูมิศาสตร์-ยุทธศาสตร์นั้น ก็มีได้อยู่ในระดับ
กระชั้นชิดเช่นไทย จ้วงอยู่สหรัฐมีสัญญาการใช้
ฐานทัพอากาศในฟิลิปปินส์ แต่สหรัฐมิได้ใช้
ฐานทัพลี้ดในลาวในการบินทิ้งระเบิด และแม้แต่
จีนคณะชาติก็หาได้มีความพัวพันในสงคราม
อินโดจีนเท่ากับไทยไม่

ดังนั้นการเริ่มหรือเปลี่ยนแปลงนโยบายของ
ประเทศต่างๆ ดังกล่าว เพื่อหามาหาอำนาจอื่น ๆ
นอกจากอเมริกัน มาประกันศูนย์กลางการเมือง
ระหว่างประเทศทางภูมิภาคนี้ จึงดูง่ายกว่าประ
เทศไทย ซึ่งมีความพัวพันกับสงครามอินโดจีน
ในระดับปัจจุบัน ถึงแม้ว่าทางไทยได้พยายาม
กระชับความสัมพันธ์ของตนกับโซเวียตรัสเซีย
บางประการ เช่นการลงนามสนธิสัญญาการ
พาณิชย์และการเดินเรือเมื่อเร็วๆ นี้ก็ตาม แต่
ปัจจัยสำคัญของปัญหาความมั่นคงของประเทศ
เราก็คือความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับจีน และ
ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับประเทศลาว เขมร
และเวียดนามเหนือ ซึ่งยังหาได้มีการเปลี่ยนแปลง
ไม่ ถึงแม้ว่าไทยจะได้ร่วมแถลงนโยบาย

ความเป็นกลางร่วมกับประเทศในสมาคม อา
เซียน (ASEAN) แล้วก็ตาม สถานการณ์ความ
สัมพันธ์ระหว่างไทยกับประเทศดังกล่าว ก็หาได้
มีการเปลี่ยนแปลงอย่างใดไม่ อันที่จริงกลับเลว
ร้ายลงทุกวัน ฐานทัพอากาศไทยยังเป็นจุดเริ่มต้น
ของการทิ้งระเบิดในลาว เขมร และเวียดนาม
เมื่อเร็วๆ นี้ทางไทยเองก็ได้ยินยอมให้สหรัฐ
อเมริกาส่งเครื่องบินรบมาประจำการเพิ่มขึ้นใน
ประเทศไทย พร้อมกับได้มีการเปิดใช้สนามบินที่
ตากสิขึ้นอีกครั้งหนึ่ง^๑ จ้วงอยู่ทางไทยได้พยายาม
เปิดการเจรจากับจีน (ตามคำอ้างของนายถนัด
คอมันต์อดีตรัฐมนตรีต่างประเทศ) และจ้วงอยู่
ทางไทยกำลังจะส่งทีมแบดมินตันไปจีน ซึ่งมอง
กันเผินๆแล้ว ดูประหนึ่งว่าได้มีการเปลี่ยนแปลง
นโยบายต่างประเทศบ้างแล้ว แต่นโยบายทาง
ยุทธศาสตร์ของไทยซึ่งเข้าไปพัวพันในสงคราม
อินโดจีนนั้นก็ชดักกับการดำเนินนโยบายต่างประ
เทศบางประการที่ได้กล่าว

ปัญหาที่เราควรจะถามตัวเอง เพราะไปถาม
คณะผู้นำของไทยไม่ได้ก็คือ *อะไรเป็นปัจจัยที่แท้
จริงของความมั่นคงของไทย ไทยมีนโยบาย
ทางยุทธศาสตร์อย่างไร* เมื่อเราสามารถหาคำ

๑ เมื่อเร็วๆ นี้ได้มีการสร้างฐานทัพใหม่ขึ้นที่ น้ำพอง จังหวัดขอนแก่นด้วย

คอบของปัญหาทั้งสองนี้ได้ บางทีเราจะมองเห็นอะไรต่ออะไรแจ่มแจ้งขึ้น จริงอยู่ ข้าพเจ้ารู้อยู่เสมอว่ารัฐบาลไทยไม่ว่าตั้งแต่สมัยไหนมาไม่เคยประกาศนโยบายยุทธศาสตร์ทั่วไปของตน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะรัฐบาลถือว่าประกาศไปคนไทยก็ไม่รู้เรื่อง และเรื่องเช่นนี้เป็นเรื่องของผู้นำ และอาจเป็นไปได้ว่ารัฐบาลเกรงว่าทางฝ่ายตรงกันข้ามจะรู้ถึงยุทธวิธีของเรา ดังนั้นเราจึงมีอยู่ทางเดียวที่จะพยายามเข้าใจนโยบายประเทศของเราก็คือ จับข่าวและรายงานที่เขาเปิดเผย รวมทั้งของไทยและต่างประเทศมาประติดประต่อกันเพื่อพยายามมองเห็นนโยบายจากส่วนประกอบเหล่านั้น

เราเห็นว่าผู้นำของไทยมีความเห็นว่า ประเทศจีนและเวียดนามเหนือเป็นประเทศที่ไม่เป็นมิตรกับไทย ไทยเป็นสมาชิกองค์การ ส.ป.อ. ไทยส่งทหารไปรบในเวียดนามใต้ ทั้งให้สหรัฐฯ เข้ามาตั้งฐานทัพในไทย ก็เพื่อช่วยเวียดนามใต้ต่อต้านเวียดนามเหนือ ไทยอนุญาตให้รัฐบาลเขมรรับสมัครคนไทย เชื้อสายเขมรไปรบในเขมร ธนาคารแห่งประเทศไทยส่งเงินจำนวนหนึ่งไปช่วยเศรษฐกิจของเขมร โดยผ่านธนาคารแห่งประเทศไทยเขมร ทางด้านลาวนั้นแล้ว เราได้มีนโยบายช่วยเหลือรัฐบาลเจ้าสุวรรณภูมิมานาน

แล้ว ความช่วยเหลือที่ไทยให้กับลาว มีทั้งทางเศรษฐกิจและทางด้านเทคนิค เรื่องเหล่านี้เป็น

ความจริงที่รู้กันอยู่ทั่วไป ทางผู้นำไทยมิได้บีบบังแต่อย่างใด ทางด้านข่าวจากต่างประเทศนั้นแล้ว เมื่อเร็วๆ นี้คณะกรรมการวิเทศสัมพันธ์ วุฒิสภาของสหรัฐอเมริกาได้เปิดเผยรายงานของผู้ชำนาญพิเศษของคณะกรรมการ ว่าด้วยสถานการณ์ในประเทศไทย ลาว เขมร และบทบาทของสหรัฐฯ ในประเทศเหล่านี้ ผู้อ่าน สังคมศาสตร์ปริทัศน์ควรจะได้อ่านรายงานดังกล่าวทั้งหมด รายงานดังกล่าวมีอะไรๆ หลายอย่างที่คนตั้งใจอ่านจะได้ความจริงมากพอที่จะต้องคิดไปอีกนาน แต่สำหรับบทความนี้ ข้าพเจ้าขอคัดบางตอนของรายงาน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับปัญหาที่เรากำลังปลุกปล้ำอยู่ มาให้ท่านพิจารณาประกอบเท่านั้น

คงจำได้ว่า นับตั้งแต่สงครามในลาวเริ่มมีความรุนแรงขึ้น ทั้งทางบกและทางอากาศเมื่อปลายปี ๒๕๑๔ ทางประเทศไทยมีข่าวลือว่า

ระหว่างปีนั้น มีคนไทยหรือทหารอาสาสมัคร
ไทยรบอยู่ในลาว แต่นั่นก็เป็นเพียงข่าวลือ (ตาม
ความเห็นของทางการ) เราไม่รู้ว่าความจริงเป็น
อย่างไรแน่ จนกระทั่งเมื่อรายงานนี้ได้เปิดเผย
ข้าพเจ้าจึงขอคัดตอนแปลมาเสนอ เฉพาะตอน
ในหัวเรื่องประเทศลาวเท่านั้น

ต่อไปนี้เป็นข้อความที่แปล

หัวข้อ บ. ทหารอาสาสมัครไทยประเภท รับจ้างชั่วคราว (The Thai Irregular)^๒

ข. ทหารอาสาสมัครไทยในลาว

“โครงการทหารอาสาสมัครไทยในลาวนั้น
(มีชื่อย่อว่า SGU หมายถึง โครงการกองกำลัง
รบกองโจรพิเศษ (Special Guerrilla Units)
สหรัฐฯ ให้ความช่วยเหลือทั้งหมด (.... คัด....)
จำนวนกองพันดังกล่าวเป็นจำนวนที่ทางสหรัฐฯ
ต้องการ แต่เนื่องจากว่าการรับสมัครทหารบั้นนี้มี
การสมัครน้อย ดังนั้นคาดว่าจะมีการจัดตั้งกอง
ทหารได้ (.... คัด....) กองพันเป็นอย่างมาก
แต่ละกองพันควรจะมีทหารประมาณ ๕๕๐ คน
แต่ทหารราบเมื่อมีการเข้าประจำการรบ จำนวน
ทหารต่อกองพันมีเพียง (.... คัด....) ต่อกองพัน
และกองทหารปืนใหญ่มีเพียง (.... คัด....) ต่อ

กองพัน ในระยะที่เราอยู่ในลาว มีทหารราบ
อาสาสมัครไทยจำนวน (.... คัด....) กองพันอยู่
ในลาว และ (.... คัด....) กลับไปพักรบในประ
เทศไทย ในจำนวน (.... คัด....) อยู่ในลาว
(.... คัด....) อยู่ใน (.... คัด....), (.... คัด....)
ใน (.... คัด....) และ (.... คัด....) (.... คัด....)
ที่ (.... คัด....) ในลาวขณะนั้นมีกองพันปืน
ใหญ่ (.... คัด....) จำนวนทหารอาสาสมัครไทย
ประจำการทั้งหมดในลาวขณะนั้นมี (.... คัด....)
จำนวนทหารอาสาสมัครไทยที่อยู่ในระหว่างพัก
รบ พักรบโดยไม่ได้รับอนุญาต บาดเจ็บหายไป
ในระหว่างการรบ และอยู่ในระหว่างการปฏิบัติ
การชั่วคราว มีทั้งสิ้น (.... คัด....) ในระยะที่เรา
อยู่ในลาวนั้นมีทหารไทยจำนวน (.... คัด....)
กำลังได้รับการฝึกอยู่ในประเทศไทย

รัฐบาลไทยถือว่าโครงการนี้เป็นเรื่องลับ ย้ำ
กับเราว่าจำนวนทหารจะต้องเก็บไว้เป็นเรื่องลับ
ทางรัฐบาลอเมริกันอ้างความเห็นของรัฐบาลไทย
และรัฐบาลอเมริกันก็ปฏิเสธที่จะเปิดเผยรายละเอียด
ของโครงการ แต่ทางรัฐบาลลาวมีความเห็น
แตกต่างกับรัฐบาลทั้งสอง ในการให้สัมภาษณ์
แก่วิทยุเสียงอเมริกา (V.O.A.) เมื่อวันที่ ๑๔
มกราคม ๒๕๑๕ เจ้าสุวรรณาได้โต้ตอบกับผู้

๒ ต่อไปนี้จะเรียกว่า ทหารอาสาสมัครไทย เพื่อสะดวกในการเขียน หาก ทหารอาสาสมัครไทย หมายถึงทหาร
ประจำการของกองทัพไทย ก็ระบุว่าเป็นทหารไทยจากกองทัพไทย (หมายเหตุ ข.ภ. ทหารอาสาสมัคร
ไทยดังกล่าวนี้ จะทำการฝึกนอกแบบ และมีชื่อเรียกตัวเองว่า ทหารเสือพราน)

สื่อข่าวของสถานีวิทยุตั้งกล่าว มีข้อความดังต่อไปนี้

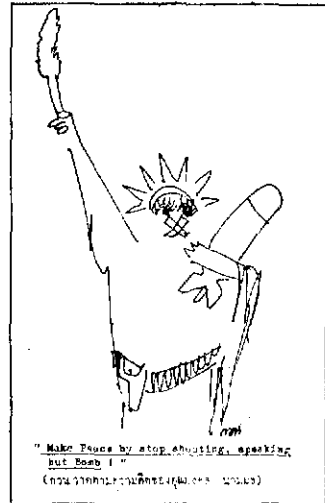
ผู้สื่อข่าว — “ท่านนายก เรารู้ว่ามีทหารอาสาสมัครไทยประมาณ ๖,๐๐๐ คน ช่วยแม้รบ ส่วนมากเป็นทหารปืนใหญ่ ท่านนายกขอให้ทางรัฐบาลไทยส่งทหารมาช่วยแม้รบเพิ่มขึ้นอีกหรือเปล่า”

สุวรรณหงษ์ — “พวกนั้นเป็นทหารอาสาสมัคร ไม่ใช่ทหารประจำการจากกองทัพไทย”

ผู้สื่อข่าว — “ผมทราบดีครับ ... เราเข้าใจว่าทหารอาสาสมัครไทยอีก ๖,๐๐๐ คน กำลังเตรียมพร้อมที่จะมาลาว”

สุวรรณหงษ์ — “ทางเราได้ตั้งระดับกำลังทหารอาสาสมัครไว้ประมาณ ๒๕ ถึง ๒๖ กองพัน ว่ากันจริงๆ แล้ว ปัจจุบันเรามีทหารตั้งกล่าวประมาณ ๑๕ ถึง ๑๖ กองพันเท่านั้น ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นที่เราจะต้องเพิ่มกำลังอีก นั่นหมายความว่า โดยความเห็นด้วยของฝ่ายอเมริกัน เราวางแผนที่จะเพิ่มกำลังทหารอาสาสมัครตั้งกล่าวอยู่ในระดับ ๒๕ ถึง ๒๖ กองพัน จนถึงปัจจุบันเรารวบรวมกำลังรบได้เพียง ๑๕ ถึง ๑๖ กองพัน ทหารที่จะมาลาวนั้นเป็นทหารที่จะมาเสริมกำลังตั้งกล่าว”

ผู้สื่อข่าว — “ท่านจะบอกผมได้ไหมครับว่า ท่านคาดหวังจะมีทหารอาสาสมัคร

ไทยก็คนที่สมัครมารบในลาวจนถึงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๕

สุวรรณหงษ์ — “รวมทั้งหมด ๑๖ กองพันในปัจจุบัน เราคงจะได้เพิ่มขึ้นอีก ๕ ถึง ๖ กองพัน กองทหารนี้ไม่ควรจะเรียกว่ากองทหารไทย เราต้องเรียกว่า กองพันทหารอาสาสมัคร”

ทหารอาสาสมัครเหล่านี้ ทางกองทัพบกไทยเป็นผู้รับสมัครจากทุกหัวระแหงในประเทศไทย ทั้งนี้กองทัพบกไทย มีหน้าที่จะรับสมัครทั้งนายทหารประจำการ และนายทหารชั้นประทวนในฐานะทหารอาสาสมัคร กองพันทหารราบไทยแต่ละกองพันจะมีนายทหารเสนานิการ (... ตัด ...) นายทหารประจำการ (... ตัด ...) นายทหารชั้นประทวนจากกองทัพบกไทยและกองพันทหารปืนใหญ่จะมีนายทหารประจำการ (... ตัด ...) คนจากกองทัพบกไทย

เมื่อเราไปเยือนค่ายฝึกทหารอาสาสมัครไทยเพื่อทำการรบในลาวและนายพลจากกองทัพบก

ไทย (.... ตัด) ณ กองบัญชาการที่อุดร เรา ได้สัมภาษณ์ทหารอาสาสมัครไทยสองคน โดยทำการสัมภาษณ์ผ่านล่าม หนึ่งในสองคนนั้นเป็นพลทหาร เขาบอกเราว่า เหตุผลที่เขาสมัครเพราะว่า (.... ตัด) อีกคนหนึ่งเป็นทหารชั้นประทวนเขาบอกเราว่า (.... ตัด) ที่ค่ายนี้เราถามว่านายทหารประจำการและนายทหารชั้นประทวนในโครงการนี้เป็นทหารอาสาสมัครหรือไม่ เราได้รับการบอกเล่าว่า (.... ตัด) นายทหารเหล่านี้ปฏิบัติภารกิจประมาณ ๑ ปี หลังจากนั้นก็ย้ายออกจากโครงการ (.... ตัด) และทางการไม่ได้พยายามที่จะรับสมัครคนเชื้อชาติลาวเป็นพิเศษ

หลังจากนั้นเราได้รับการบอกเล่าในกรุงเทพฯว่า (.... ตัด) เจ้าหน้าที่อเมริกันที่ทำงานในโครงการนี้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งถึงความหมายระหว่างทหารอาสาสมัครกับทหารประจำการ (.... ตัด) ทั้งนี้เพราะทางรัฐสภาสหรัฐ ฯ ได้ออกกฎหมายห้ามรัฐบาลสหรัฐ ฯ ให้ความช่วยเหลือกำลังรบของรัฐบาลประเทศที่สามในลาว (Third Country Forces) ดังนั้นทางเจ้าหน้าที่สหรัฐ ฯ จึงย้ำว่าทหารไทยรวมทั้งนายทหารชั้นเสนาธิการจากกองทัพไทยจะต้องปฏิบัติตามภายใต้การควบคุมของรัฐบาลลาว ทางเจ้าหน้าที่อเมริกันยังอ้างอีกว่า นายทหารจากกองทัพไทยได้ลาออกจากกองทัพก่อนที่จะเข้าสมัครในโครงการ ถึงแม้ว่า (.... ตัด)

ทหารอาสาสมัครไทยได้รับเงินเป็นเงินบาท โดยทางองค์การสืบราชการลับ ซีไอเอ. เป็นผู้จ่ายให้แก่ทางฝ่ายนายทหารจากกองทัพไทย กองทหารแผนกติดต่อ (Liason Units) โดยใช้ตัวเลขกำลังรบที่ทางไทยเสนอมา จากระดับกองพันสำหรับทหารอาสาสมัครที่ทำการฝึกอยู่ในประเทศไทย นายทหารจากกองทัพไทยจะเป็นผู้จ่ายเงินโดยตรง และเมื่อทหารดังกล่าวนี้ย้ายไปประจำการในลาวทางกองทหารไทยแผนกติดต่อจะส่งเช็คไปให้ครอบครัวของทหารอาสาสมัครหรือส่งเช็คเข้าบัญชีเงินฝากของทหารคนนั้น

ทหารอาสาสมัครไทยระดับพลทหารได้รับเงินเดือน ๆ ละ ๑,๕๐๐ บาท (\$ ๗๕) ทางฝ่ายทหารจากกองทัพไทยระดับพลทหารได้รับเงินเดือน ๆ ละ ๕๓๐ บาท (\$ ๒๖) นายทหารยศร้อยตรีในโครงการจะได้รับเงินเดือน ๆ ละ ๒,๕๐๐ บาท (\$ ๑๒๕) ทั้งนี้เมื่อสมัครเป็นทหารอาสาสมัครจะได้เงินโบนัส ๒,๔๐๐ บาท (\$ ๑๒๐) หลังจากหมดหน้าที่แล้ว แต่ถ้าสมัครอีกก็จะได้โบนัส ๑,๒๐๐ บาท (\$ ๖๐) และเงินเดือนจะได้เพิ่มอีก ๒๐๐ บาท ทาง ซีไอเอ. ประเมินว่าค่าใช้จ่ายสำหรับกองพันเป็นเงินประมาณ ๔ ล้านเหรียญอเมริกัน ดังนั้นตามการประเมินของเจ้าสุวรรณภูมิมาที่มี ๒๕ กองพัน ค่าใช้จ่ายในการบำรุงกำลังรบในระดับนี้ จึงเป็นจำนวนเงินประมาณ ๑๐๐ ล้านเหรียญอเมริกันต่อปี

ทั้งนายพลไทยและนายทหารไทยจากกองทัพ
บกไทย เมื่อสมัครในกองทหารอาสาสมัคร นาย
ทหารเหล่านี้จะเปลี่ยนชื่อเป็นชื่อลาวและมีบัตร
ประจำตัวลาวในขณะที่ปฏิบัติการในประเทศลาว
ทั้งนี้เพราะทหารเหล่านี้เป็นทหารอาสาสมัครจึง
ไม่ขึ้นอยู่กับระเบียบวินัยของกองทัพไทย ดังนั้น
ทางการไม่สามารถที่จะบังคับให้เข้าอยู่ในกอง
ทหารได้ ไม่ว่าในขณะที่ฝึกกันอยู่หรือหลังจากถูก
ไปปฏิบัติการในลาว ทหารอาสาสมัครเหล่านี้
หลายคนออกจากโครงการมีจำนวน (.... คัด....)
ตั้งแต่เริ่มมีโครงการนี้หรือประมาณ ๓๐%

การฝึกทหารลาวและเขมรในไทย

"ทหารลาวที่ได้รับการฝึกในประเทศไทย
แบ่งออกเป็น ๔ ประเภท ทหารจากกองทัพบก
ลาว (กองทัพฝ่ายกลางและกองทัพฝ่ายรัฐบาล)
ทหารอาสาสมัครลาว ทหารจากกองทัพอากาศ
ลาวและนักบินเฮลิคอปเตอร์ ช่างแก๊วเครื่องยนต์
และอื่น ๆ ในระยะปี ๒๕๐๙ ถึงปี ๒๕๑๔
ทหารจากกองทัพทั้งของฝ่ายรัฐบาลและฝ่ายเป็น
กลางประมาณ ๑๕,๐๐๐ คน ได้รับการฝึกใน
ประเทศไทย ในปี ๒๕๑๕ การฝึกทหารอีก
๔,๕๐๐ คนจะแล้วเสร็จโดยใช้โรงเรียนทหารใน
ประเทศไทยและทหารไทยเป็นผู้ฝึก

ทหารหน่วยกำลังรบพิเศษของสหรัฐ ฯ ทำ
การฝึกหน่วยทหารอาสาสมัครจากลาวในประเท
ศไทย ตามจำนวนต่อไปนี้

ปี ๒๕๑๓ ๒,๐๗๗ คน

ปี ๒๕๑๔ ๒,๗๓๘ คน

ปี ๒๕๑๕ ๒,๔๑๔ คน

ค่าใช้จ่ายในการฝึกนี้ ซีไอเอ เป็นผู้จ่าย ยก
เว้นเงินเดือนของทหารกำลังหน่วยรบพิเศษ (ซึ่ง
เป็นผู้ฝึก) ได้รับเงินจากกองทัพบกอเมริกัน

การฝึกนักบินของกองทัพอากาศลาวนั้น ทำ
การฝึกที่ฐานทัพอากาศที่อุดรฯ นักบินจากกองทัพ
อากาศสหรัฐ ฯ เป็นผู้ฝึก เราได้รับการบอกเล่า
ว่าในจำนวนนักเรียนที่ได้รับการฝึกบิน เครื่อง
T-๒๘ มีเพียง ๒ คน ที่เคยขับรอดนัก

ในปี ๒๕๑๔ และ ๒๕๑๕ ทหารเขมร
ประมาณ ๒๔ กองร้อย ประมาณ ๒,๖๖๕ คน
ถึง ๒,๕๕๒ คน ได้รับการฝึกในประเทศไทย
ในระหว่างปี ๒๕๑๕ นี้ คาดว่าทหารเขมรอีก
๒,๒๒๐ คน จะได้รับการฝึกในประเทศไทย กระ
ทรวงกลาโหมสหรัฐ ฯ เป็นผู้จ่ายค่าใช้จ่ายทั้งหมด
รวมทั้งอาวุธ ยกเว้นเงินเดือน ซึ่งทางรัฐบาล
เขมรเป็นผู้จ่าย ทางรัฐบาลไทยเป็นผู้ให้ความ
สะดวกอื่น ๆ รวมทั้งครู และค่าใช้จ่ายในการขนส่ง
ภายในประเทศ (.... คัด....) และ (.... คัด....)
ได้รับการฝึกในประเทศไทย และ (.... คัด....)
กำลังได้รับการฝึกในประเทศไทยในขณะที่เราอยู่
ในประเทศไทย แต่เราได้รับการบอกเล่าว่าสหรัฐ
ฯไม่ต้องจ่ายค่าฝึกทหารดังกล่าว

ในปี ๒๕๑๕ มีโครงการใหม่ที่จะฝึกกอง
ทหารหน่วยรบพิเศษในการรบนอกแบบให้แก่

ทหารเขมรในประเทศไทย ทั้งนี้การฝึกทหารเขมรหน่วยนี้อยู่นอกเหนือแผนนโยบายของสถานทูตในกรุงเทพฯ นั่นคือจะไม่มีการฝึกทหารเขมรแบบเผชิญหน้าโดยเจ้าหน้าที่อเมริกัน ในกรณีนี้ ทหารอเมริกันจากหน่วยรบพิเศษแทนที่จะสอนครูผู้ฝึกกลับฝึกทหารเขมรด้วยตนเอง จนถึงปัจจุบัน ทหารหน่วยรบพิเศษของเขมรได้รับการฝึก (.... ตัด....) คน (.... ตัด....) คน กำลังได้รับการฝึก ในระยะเดือนมกราคมและ (.... ตัด....) คนจะเข้ามาฝึกในเดือนกุมภาพันธ์ การฝึกหน่วยรบพิเศษในประเทศไทยนั้นทางประเทศไทยถือเป็นเรื่องลับยิ่งกว่าโครงการฝึกอื่น ๆ แต่กระนั้นก็ตามทางเขมรนั้นมีการพูดถึงโครงการดังกล่าวอย่างเปิดเผย.

ในวันที่เราออกจากพนมเปญนั้นทางเขมรได้จัดวันนั้นเป็นวัน “หน่วยรบพิเศษ” ทั้งนี้จะมีพิธีรับหน่วยรบพิเศษที่ได้รับการฝึกจากประเทศไทยอย่างเอิกเกริก หลังจากพิธีจบลง จะมีการแสดงให้ประชาชนชมถึงวิธีรบที่หน่วยรบได้เรียนมา....”

เท่าที่ข้าพเจ้าตัดตอนแปลมาจากเอกสารที่กล่าวถึงนั้น ทำให้เรารู้กันว่านโยบายยุทธศาสตร์ของอเมริกันในสงครามเวียดนามนั้นก็คือพยายามแย่งชิงดินแดน พยายามทำให้การส่งอาวุธและกำลังรบของฝ่ายเวียดกงและเวียดนามเหนือหมดสมรรถภาพ ส่วนประกอบที่จะทำให้สหรัฐฯ

ประสบผลสำเร็จก็คือพยายามทำลายกำลังรบของเวียดนามเหนือและเวียดกงในประเทศลาวและเขมร รวมทั้งหาทางทำลายสะพานและคลังอาวุธของฝ่ายนั้นในประเทศดังกล่าว แต่ในเมื่อทางรัฐสภาสหรัฐ ฯ ออกกฎหมายห้ามการใช้ทหารประจำการกองทัพสหรัฐ ฯ ในประเทศทั้งสองสหรัฐ ฯ มีทางเลือกอยู่ทางเดียวคือใช้กำลังรบจากประเทศเขมรและลาว พร้อมกับกาตั้งระเบิดก่อความวุ่นวายและเสบียงอาหารของฝ่ายตรงข้ามแต่ในเมื่อกำลังรบของฝ่ายรัฐบาลลาวและเขมรไม่มีสมรรถภาพหรือปริมาณไม่พอ กำลังจากประเทศไทยดังกล่าวไว้ในรายงานนี้ จึงเป็นกำลังรบที่เหมาะสมแก่สถานการณ์ที่สุด ดังนั้นหากจะมองสถานการณ์จากทางด้านประเทศไทยแล้วถึงแม้ว่าเราจะได้ออนทหารอาสาสมัครจากสนามรบในเวียดนามแล้วก็ตาม ความพัวพันของไทยต่อสงครามอินโดจีนแทนที่จะลดลงก็กลับหนักขึ้น

ปัญหาที่เราจะถามตัวเองก็คือ เป็นไปได้หรือที่ประเทศอย่างประเทศไทย ซึ่งมีชื่อทางการทูตเพื่อรักษาเอกราชและความมั่นคงของประเทศมาตลอดเวลานหลายร้อยปี จะเข้าช่วยให้ประเทศมหาอำนาจประเทศหนึ่งประสบผลสำเร็จในการรบกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยไม่คำนึงถึงฐานะทางยุทธศาสตร์และการเมืองของตนในอนาคตเมื่อมหาอำนาจประเทศนั้นเปลี่ยนแปลงนโยบายของตน และประเทศเช่นประเทศไทยจะต้องรับสิ่งที่ตนได้กระทำไว้

เป็นไปได้ไหม ในการที่ประเทศไทยเข้า
 พัวพันในทางการเมืองและการทหารของประเทศ
 ลาวและเขมรในขณะนี้ เป็นเพราะทางประเทศ
 ไทยเองมีนโยบายทางยุทธศาสตร์ ซึ่งโดยความ
 บังเอิญหรือโดยความตั้งใจก็ตาม ประเทศเรามี
 นโยบายที่จะทำการรบนอกอาณาเขต และถือว่า
 บางส่วนของประเทศลาวและเขมรเป็นเขตที่ไทย
 ถือว่าอยู่ใต้หรือควรอยู่ใต้รัฐบาลหรือกลุ่มการเมือง
 ซึ่งไทยถือว่าเป็นกลุ่มการเมืองหรือรัฐบาลที่เป็น
 มิตรกับไทย อีกตอนหนึ่งของรายงาน คณะ
 กรรมการวุฒิสภาได้ตั้งข้อสังเกตที่น่าคิดว่า
 “.....ถ้าตามเกี่ยวกับ (.... คัด....) นโยบาย
 ยุทธศาสตร์ ในเหตุการณ์ที่ว่าเวียดนามเหนือ
 ขยายอิทธิพลมาจนถึงแถบที่ราบเวียงจันทน์
 (.... คัด....) แทบทุกครั้งจะให้ข้อสังเกตว่าประเทศ
 ไทยเลือกที่จะรบกับเวียดนามเหนือในลาวมาก

กว่ารบในประเทศไทย อย่างไรก็ตามจะเห็นได้
 ง่าย ๆ ว่าประเทศไทย (.... คัด....) นั้นถ้าจะดูกัน
 ตามประวัติศาสตร์แล้วอาจจะเป็นไปได้ว่า ทาง
 ไทยอาจจะคิดส่งกำลังรบเข้ามาแถบจังหวัดสย
 บุรี จำปาศักดิ์ และสีทันดร ทั้งนี้ไม่ใช่เพื่อรบ
 กับเวียดนามเหนือ แต่เพื่อแสดงตัวในเขตจังหวัด
 ดังกล่าวของลาว ซึ่งทางไทยถือว่าเป็นแนวความ
 มั่นคงแนวแรกของประเทศไทย”

หากนโยบายทางยุทธศาสตร์ของไทยเป็น
 เช่นนั้นจริง และมีที่กล่าวว่าจะเป็นเช่นนั้นต่อไป
 ในอนาคตไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับสงครามใน
 เวียดนาม ก็ต้องนับว่าเป็นครั้งแรกที่อิทธิพลของ
 ไทยและเวียดนาม (เวียดนามเหนือในระยะ
 สั้น เวียดนามทั้งหมดในระยะยาว) ไทยและจีน
 ได้ปะทะกันเป็นครั้งแรกแล้วโดยไม่มีลาวหรือ
 บางที่เขมรเป็นดินแดนระหว่างกลาง”

๓ ตามรายงานของผู้ชำนาญของคณะกรรมการวิเทศสัมพันธ์วุฒิสภาสหรัฐ ได้เปิดเผยว่า “เมื่อเดือนธันวาคม
 ๒๕๑๔ กำลังรบทหารอาสาสมัครไทยถูกกองทหารของเวียดนามเหนือตีแตกในการรบซึ่งทุ่งไหหิน และใน
 ขณะที่ผู้ชำนาญดังกล่าวกำลังเยือนประเทศไทย (เดือนมกราคม ๒๕๑๕) กองทหารอาสาสมัครไทยดัง
 กล่าวยังทำการรบอย่างหนักกับกำลังรบของฝ่ายปเทศลาวและเวียดนามเหนือ และบางที่ทหารไทยดังกล่าว
 ถึง(.... คัด....) คนตาย ถูกจับ หรือหายไปในช่วงการรบ” และรายงานดังกล่าวยังขยายความถึง
 เหตุที่กองทหารอาสาสมัครไทยถูกตีแตกถึงขนาดนั้นอีกว่า “เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๑๔ เวียดนามเหนือ
 ได้เข้าตีแย่งชิงทุ่งไหหินเร็วกว่าทุกขีที่ผ่านมา และทั้งนี้เพราะว่าทางเวียดนามเหนือใช้ปืนต่อสู้อากาศยานอย่าง
 เต็มที่ เครื่องบิน T-๒๘ ของกองทัพอากาศลาวจึงไม่สามารถทำการบินปฏิบัติการได้ นอกจากนี้กำลังรบของ
 เวียดนามเหนือเริ่มใช้ปืนใหญ่ขนาด ๑๓๐ มม. ซึ่งมีรัศมีการยิง ๑๖ ไมล์ โดยเทียบกับปืนใหญ่ ๑๕๕ มม.
 ซึ่งทหารลาวและไทยใช้ แต่มีรัศมีการยิงได้เพียง ๕ ไมล์ เพราะองค์ประกอบเหล่านี้ ทหารอาสาสมัครลาว
 ซึ่งมีหน้าที่ป้องกันฐานยิงของทหารอาสาสมัครไทย จึงแตกกระเจิงหนีเอาชีวิตรอด เสียกำลังพลไป
 (... คัด....) ถึง (... คัด....) คน ทางฝ่ายทหารอาสาสมัครไทยนั้นเสียกำลังรบไปมากเช่นกัน แต่
 มีรายงานว่าทางไทยยื่นหัตถ์อยู่ได้จนกระทั่งได้รับคำสั่งให้ถอย แต่ภายในสองวันหลังจากนั้น เวียดนามเหนือ
 ก็สามารถบุกทะลวงยึดที่ราบทุ่งไหหินได้ทั้งหมด และในราวต้นเดือนมกราคม ๒๕๑๕ สองเขตก็ถูกล้อม

นโยบายยุทธศาสตร์ดังกล่าวมานี้ ไม่ขึ้นอยู่กับ
แต่เพียงว่าลัทธิ尼克สัน จะเป็นลัทธิที่อเมริกาจะ
ใช้ต่อไปในอนาคตนานเท่าใดแน่ (นั่นคือการ
ส่งเสริมจะช่วยเหลือพันธมิตรทางด้านอาวุธยุทธ
ศาสตร์แต่ไม่ใช้กำลังรบของอเมริกาโดยตรงใน
การรบบนผืนแผ่นดินใหญ่เอเชีย) แต่ขึ้นอยู่กับ
ว่าจีน เวียดนามเหนือหลังสงครามเวียดนาม จะ
มีความเห็นอย่างไรต่อฐานะทางการเมืองทางยุทธ
ศาสตร์ของลาวต่อประเทศทั้งสอง และหากเราจะ
สมมุติว่า เวียดนามเหนือหลังสงครามมีอิทธิพล
และสมรรถภาพทางการรบอ่อนเปลี้ยลงมากไม่
สามารถทำการรบต่อไปได้ทันที จะต้องใช้เวลา
๕-๑๐ ปีเพื่อพัฒนากำลังรบของตนใหม่ สมมุติ

ว่าประธานาธิบดีนิกสัน จะได้รับเลือกตั้งอีกครั้ง
หนึ่ง แต่อำนาจในการใช้กำลังทหารหรือการเข้า
ช่วยประเทศพันธมิตรได้ถูกจำกัดลงโดยรัฐสภา
ประเทศไทยเราจะบรรลุถึงจุดประสงค์ของตนใน
เรื่องความมั่นคงของประเทศโดยนโยบายยุทธ
ศาสตร์เช่นนั้นได้อย่างไร ในเมื่อปัญหาความ
มั่นคงของไทย ไม่เพียงแต่ขึ้นอยู่กับนโยบายทาง
การเมืองของจีนและเวียดนามเหนือเท่านั้น แต่
ยังขึ้นอยู่กับปัญหาภายในประเทศของเราเองอีก
ด้วย ผู้นำไทยจำเป็นจะต้องเลือกทางเดินภายใน
เร็ววันให้จงได้ มิฉะนั้นประวัติศาสตร์จะไม่รอ
ใครทั้งสิ้น ไม่ว่าไทย อเมริกา เวียดนาม หรือ
จีนแดง ©

ลุงคำ ใจดี

เมื่อก่อนนี้ลุงคำมิได้บิภักบานอย่างนี้

เมื่อไม่นานมานี้ ลุงคำเช่นเดียวกับภักกรอีกมาก
ภายในตำบลสารภี ต้องหาเลี้ยงชีพจากผืนดินที่
แห้งแล้งรอบ ๆ บ้าน พืชผลที่ปลูกได้ก็มักเสียหาย
เพราะดินแห้งแล้ง หรือถูกน้ำท่วม หรือถูกศัตรู
พืชเข้าทำลาย เครื่องมือและวิธีการเพาะปลูก
ก็เก่าสมัย

ต้น พ.ศ. 2508 บริษัทเซลล์แห่งประเทศไทย
ร่วมกับกรมพัฒนาชุมชน ได้วางโครงการพัฒนา
ชนบทขึ้นที่ตำบลสารภี มีการส่งผู้เชี่ยวชาญ
เกษตรไปให้คำแนะนำวิธีใหม่ ๆ ในการปลูกพืช
เพื่อเพิ่มผลผลิต ผลปรากฏว่าภักกรหลายคน
ได้ช่วยตนเองให้อยู่ดีกินดีขึ้นกว่าเดิม

ลุงคำในปัจจุบัน เป็นนักปลูกฝ้าย อนาคตของ
ลุงคำเต็มไปด้วยความหมาย มีหวังที่จะเจริญ
รุ่งเรืองต่อไป

บริษัทเซลล์จะยังคงปฏิบัติงานร่วมกับกรมพัฒนา
ชุมชนสืบไปอีกนาน เพื่อปรับปรุงมาตรฐานการ
ครองชีพของชาวไทยเป็นขั้น ๆ คนในตำบลสารภี

© ๒๕๑๔ บริษัทเซลล์

ประเทศไทย จำกัด

บทเพลงแห่งสงคราม

เสียงกัมปนาทสะท้อนป่านแผ่นดินถล่ม
เศษวัสดุแข็ง ๆ พุ่งกระจายท่ามกลางพื้น
ลมร้อนวิบวิบนเหมือนลมหายใจของปีศาจ
โลหิตสดพุ่งกระจายปะปนกับเศษอากาศธาตุ
เปลวเพลิงโอดแค้นคึกคะนอง เร่งรัศมีลามเลียแผ่นดินฟ้า
อิฐ ปูน ไม้ แปรงสภาพเป็นศาสตราวุธ อันคมกริบ
เนือมนุชย์ละ ๆ เศษอวัยวะถูกกองเป็นพะเนิน
อย่างคั่นักก็เพียงดอกไม้สดสอง-สามดอก ถูกโยนบนขชะม่นุชย์ที่ปราศจากบทสวด
น้ำตารินจากเบ้า เสียงสะอื้นอันปวดร้าวและระงม
เด็กกำพร้าผอมโซ หลงทางในทรางปรักพรั้งของอิฐ ร้องไห้...หาแม่
ชายพิการครวญเพลงบทสุดท้ายแห่งชีวิต
หญิงชรารินน้ำตาคลุกบทสวด เมื่อลูกชายยังอยู่ในสนามรบ
เมื่อดกรวดทราย ไบหญ้า ส้าล็กน้ำเหลือง และกลิ่นศพ
ไบหญ้าเริ่มขจี ขยายกอในเปลวเพลิงแห่งเมฆา
....พร้อมกับกาลเวลา....
กองกระดูกขาวโพลน สงบนิ่งเสมือนรอรอถามข่าวเรื่องสันติภาพ
น้ำค้าง....ไออรุณแห่งมิถุนาเย็บเข็มนครังแล้วครังเล่า
ดอกหญ้าไหวระริกเล่นลม หมุ่มกมร ผู้เสียปีกงามคู่ร่างเรีง
ดวงวิญญาณเขาเหล่านั้นคงสู้ที่สังคแล้ว....จงนิรันดร์
ขณะที่หัวใจผู้มีอำนาจยังคงโลดแล่น คึกคะนอง
ถือสงครามเป็นเกมกีฬาอยู่ และเทอญ ๐

สว่าง สมนึก

สุนทรพจน์บางส่วนของเบอทรัน รัสเซลล์ ในวันเปิดพิจารณาคำกล่าวอาชญากรรมสงคราม

“ข้าพเจ้าขอสรรเสริญน้ำใจของท่านที่มาร่วมกัน ณ ศาลแห่งนี้ การประชุมครั้งนี้ได้จัดขึ้นเพื่อสอบสวนและประเมินท่าทีเกี่ยวกับการทำสงครามของสหรัฐฯ ในเวียดนาม

ข้าพเจ้าเชื่อว่า เราจะเป็นอิสระจากการก่อให้เกิดความตึงเครียดและการสอบสวนทางประวัติศาสตร์ โดยไม่ถูกบังคับด้วยเหตุผลของรัฐหรือข้อผูกมัดอื่นใด ทำให้สงครามนี้จึงต้องไปรบกันในเวียดนาม สงครามเกิดขึ้นอย่างยึกเยื้อเพื่อผลประโยชน์ของใคร ข้าพเจ้าแน่ใจว่า เรามีข้อผูกพันที่จำเป็นต้องศึกษาคำถามเหล่านี้เพื่อที่จะประกาศแก่พวกเขา หลังจากการสอบสวนได้ผ่านพ้นไปแล้ว ด้วยการกระทำดังกล่าวเราอาจจะช่วยให้มนุษยชาติได้เข้าใจว่า ทำไมชาวบ้านธรรมดาๆ จึงต้องทนทุกข์มานานกว่า ๑๒ ปีแล้วจากการทำร้ายของผู้มีกำลังทางอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดในโลก และเป็นเจ้าของสมรรถภาพทางยุทธศาสตร์ที่ทันสมัยที่สุดและโหดร้ายที่สุดด้วย....

ข้าพเจ้าได้ร่างข้อความนี้ขึ้น ด้วยหวังว่าท่านคงประสงค์ที่จะอ่านในระหว่างการไต่สวนคดีของท่าน มีรายงานจำนวนมากจากหนังสือพิมพ์ฝ่ายตะวันตกที่แสดงบันทึกอันเป็นหลักฐานของสหรัฐในเวียดนาม รายงานเหล่านี้จะสร้างความกระจ่างต่อคำถามของเราจากหลักฐานและรายงานอาชญากรรมจำนวนมากมาย ซึ่งไม่ได้มาจากผู้ที่ตกเป็นเหยื่อ แต่มาจากความเหมาะสมอันไม่ลำเอียงในการรับผิดชอบก่อนโยบาย ข้าพเจ้าเชื่อว่า การมาร่วมชุมนุมกันอย่างจริงจังที่ศาลแห่งนี้เป็นการสมควรและจำเป็น ผู้ร่วมประชุมล้วนประกอบด้วยบุคคลที่มีชื่อเสียง ไม่ใช่ประกอบด้วยกองกำลัง แต่ด้วยความรอบรู้และมีส่วนคำจูนทางศีลธรรม ซึ่งเราเรียกตามแบบคนมองโลกในแง่ดีว่า ‘อารยธรรมแห่งมนุษยชาติ’

* สุนทรพจน์เนื่องในโอกาสการประชุมครั้งแรกของสมาชิกศาลอาชญากรรมสงคราม(The War Crimes Tribunal) ณ กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๑๙๖๖ การประชุมครั้งนี้ จัดขึ้นโดยมูลนิธิเบอทรัน รัสเซลล์ ซึ่งเป็นองค์การต่อต้านสงครามและการเพิ่มแสนยานุภาพของประเทศมหาอำนาจ ผู้เข้าร่วมในการประชุมครั้งนี้ นอกจาก เบอทรัน รัสเซลล์ ซึ่งเป็นประธานของมูลนิธิแล้ว ก็มี ฟรานซ์ ชูมานน์ ชิมอง เดอ บูว์วีร์ ฌาง-ปอล ซาตร์ และผู้มีชื่อเสียงในวงการต่างๆอีกหลายคน บ.ก.

ข้าพเจ้ารู้สึกว่ศาลแห่งนี้จะก่อบทบาททางประวัติศาสตร์ขึ้นอย่างแน่นอน เราจะต้องบันทึกความจริงในเวียดนาม เราจะต้องเปิดโอกาสให้สิ่งที่เป็ความจริงได้รับการตัดสิน เราจะต้องเตือนให้เห็นความสำคัญของความจริงอันนี้ ยิ่งกว่านั้นเราจะต้องไม่ยอมรับความคึกเหินที่ผู้วางเฉยคือผู้มีความลำเอียง เราจะต้องละทิ้งแนวคิดที่นับวันแก่จะเลวลงของภูมิปัญญาส่วนบุคคล ซึ่งรังแต่จะเป็การก่อกวนสับสนให้แก่ผู้มีใจกว้าง โดยผู้มีจิตใจว่างเปล่า....

ข้าพเจ้าขอให้ศาลแห่งนี้เลือกคณะกรรมการเพื่อจุดประสงค์ที่จะแบ่งการสอบสวน และรับผิดชอบในการปฏิบัติงานของคณาจารย์ที่อำนาจของศาล ข้าพเจ้าหวังว่า คณะผู้สอบสวนที่เหมาะสมจะเลือกศึกษาเรื่องเกี่ยวกับเวียดนาม ในกรณีที่เรายังมีพยานและหลักฐานไม่เพียงพอ ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะเห็นรัฐบาลของสหรัฐอเมริกาแจ้งความจำนงที่จะแสดงหลักฐานเพื่อคัดค้านการปฏิบัติการณ์ การต่อต้านของขบวนการแนวร่วมปลดแอกแห่งชาติและฝ่ายสาธารณรัฐประชาธิปไตยแห่งเวียดนามจะต้องถูกประเมินคุณค่าและกำหนดไว้ในฐานะอันแท้จริง....

ข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังท่านในเรื่องที่เกี่ยวกับความนิยมและความรู้สึกแรงกล้าของข้าพเจ้าที่มีอยู่อย่างลึกซึ้งต่อประชาชนชาวเวียดนาม ข้าพเจ้าไม่อาจที่จะละทิ้งหน้าที่ในการตัดสินเรื่องที่ไ้กระทำต่อพวกเขา เพราะข้าพเจ้ารู้สึกเช่นนั้น คำสั่งของพวกเราคือเปิดเผยและบอกกล่าวให้หมดเปลือก ข้าพเจ้ามั่นใจว่า ไม่มีเครื่องบรรณาการใดที่สามารถจ้กเตรียมไ้ยิ่งใหญ่ไปกว่าการเสนอความจริง มันใหญ่โตโดยกำเนิด และเป็นคำถามที่ไม่มีวันเล็กรา

ขอให้ศาลแห่งนี้จงต่อต้านอาชญากรรมที่ทำในนามของความเงียบ "

กรุงสต็อคโฮล์ม, สวีเดน

๑๑ พฤศจิกายน ๑๙๖๖

สัญลักษณ์ของสันติภาพ ก่อกำเนิดเป็นครั้งแรก
จากประเทศอังกฤษ โดยสมาคมต่อต้านอาวุธนิว
เคลียร์ ซึ่งมี เบอทรัน รัสเซล เป็นผู้บ้นดาลใจ
และได้นำในการเดินขบวนครั้งใหญ่ ที่มีชื่อว่า Aldermaston
Peace March ในกรุงลอนดอนเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๖๐

อันเนื่องมาจากปก

เบื้องหลังการสังหารหมู่ ทมายไล

รอน เฮเบอร์ล
ช่างภาพสนาม

เจย์ โรเบิร์ต
ผู้สื่อข่าวกองทัพ

เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๑๒ นิตยสาร ไลฟ์ ได้ตีพิมพ์ภาพการสังหารหมู่ชาวเวียดนามที่ทมายไล (My Lai) โดยนำมือของทหารอเมริกัน ภาพ ๆ นี้ก่อให้เกิดความรู้สึกสลดสังเวชและสะเทือนใจเป็นอย่างมากแก่ชาวโลก ผู้ที่เห็นเหตุการณ์และเป็นผู้ถ่ายภาพนั้นคือ โรนัลด์ แอล เฮเบอร์ล (Ronald L. Haberle) ซึ่งเคยศึกษาวิชาถ่ายภาพจากมหาวิทยาลัยโอไฮโอ เมื่อเขาถูกเกณฑ์ทหารและถูกส่งมาเวียดนาม เขาได้รับตำแหน่งเป็นช่างภาพของกองทัพอากาศ เว้นถ่ายภาพสงครามเพื่อผลทางด้านการศึกษาสัมพันธ์ สองอาทิตย์ก่อนที่เขาจะหมดหน้าที่ รอนและเพื่อนของเขาชื่อ เจย์ โรเบิร์ต (Jay Robert) ซึ่งเป็นผู้สื่อข่าวสงครามของกองทัพ ได้ออกไปพร้อมกับหน่วยทหารหน่วยหนึ่ง และได้พบการสังหารหมู่ชาวบ้านที่เกิดขึ้น เขาได้เห็นภาพขณะที่ทหารอเมริกันสาดกระสุนขึ้นไปยังเด็กทารก จนหัวลูกกระเด็นลอยไปเหมือนลูกบอล และได้ถ่ายภาพกองซากศพของเหยื่อสงครามเหล่านั้น โดยหารู้ไม่ว่า ภาพที่เขาถ่ายได้ทำให้เขากลายเป็นเศรษฐีจากการขายภาพให้แก่ นิตยสาร ไลฟ์ ในเวลาต่อมา

ต่อไปนี้เป็นเบื้องหลังการสังหารหมู่จากปากคำของ โรนัลด์ แอล เฮเบอร์ล และ เจย์ โรเบิร์ต เพื่อนของเขา ซึ่งได้ร่วมกันออกปฏิบัติการที่ทมายไลเมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๑๑ โดยได้แปลบางส่วนมาจาก นิตยสาร *Evergreen* ฉบับตุลาคม ๑๙๗๑

“เราออกเดินทางในเที่ยวบินที่สอง ซึ่งกลับมาหลังจากเที่ยวแรกประมาณ ครึ่งชั่วโมงเฮลิคอปเตอร์ของเราลงจอดในท้องนา เมื่อตอนลงผมได้ยินเสียงปืนดังมาจากทางหมู่บ้าน แต่เรายังคง

อยู่รอบนอก ชาวเวียดนามประมาณ ๑๕ คน มีทั้งผู้หญิงและเด็กกำลังเดินอยู่บนถนนซึ่งห่างออกไปราว ๆ ร้อยหลา ทหารทุกคนได้เปิดฉากยิงในทันทีด้วยปืน M-๑๖ นอกจากยิงด้วยปืน

M-๑๖ แล้ว ทหารบางคนยังได้ยิงไปที่คนเหล่านี้ด้วยเครื่องยิงลูกระเบิด M-๗๘ จนผมแทบไม่เชื่อตาตัวเอง

“ห่าง ออก ไป ทาง
ขวามือ ผมสังเกตเห็นผู้
หญิงคนหนึ่งไต่ลัดขึ้นมา
จากที่กำบัง ทหารคน
หนึ่งได้ยิงไปที่หล่อนก่อน
แล้วทุกคนก็เริ่มยิงไปที่
หล่อนพร้อมกันโดยหมาย
ที่หัว เศษกระสุนแตกกระ
จายขึ้นไปบนอากาศเป็น
ชั้นเล็กชั้นน้อย ผมไม่

เคยเห็นทหารอเมริกันยิงชาวบ้านถึงอย่างนี้ ขณะที่เคลื่อนกำลังใกล้เข้าไปยังหมู่บ้าน พวกเขาถึงคงยิงไปที่ชาวบ้าน ผมยังจำภาพชายคนหนึ่งได้ คิดตา ชายคนนั้นอุ้มเด็กสองคนไว้ข้างละคน เดินตรงมาที่เราและร้องขอชีวิต เด็กหญิงคนหนึ่ง ร้องว่า ‘อย่า.....อย่า’ เป็นภาษาอังกฤษ แต่แล้วเสียงปืนก็ดังสนั่นขึ้น ร่างของทั้งสามคนก็ ถูกตัดขาดล้มลง สามคนนั้นอยู่ห่างจากเราไป ๒๐ ฟุต พลยิงปืนกลคนหนึ่งเป็นผู้ยิง

“ไม่มีอาการกิริยาที่แสดงความรู้สึกอย่างใด จากคนที่ยิง นี่เป็นเรื่องที่ทำให้ผมเศร้ามาก เด็กหญิงน้อย ๆ คนนั้นร้องขอชีวิต แต่แล้วก็ถูกยิงขาดกระจุย เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อตอนผมลงถึง

พื้นดินได้ประมาณ ๔๕ นาที ห่างออกไปทาง
ซ้าย ชาวบ้านกลุ่มหนึ่ง มีทั้งผู้หญิง เด็ก และ

ทหารกำลังยืนอยู่รอบ ๆ พลยิงปืนกลสาดกระสุน
เข้าใส่คนที่ยืนล้อมเป็นวงกลมเหล่านั้น คนเหล่านี้พยายามวิ่งหนี แต่ผมไม่รู้ว่าหนีไปได้กี่คน

“มีเด็กเล็กๆ สองคน คนหนึ่งเล็กมากอีกคน
หนึ่งโตกว่าราว ๆ ๔ ถึง ๕ ขวบ ทหารที่ถือปืน
M-๑๖ ยิงไปที่เด็กคนเล็ก เด็กคนโตกระโดด
คร่อมบังบ้องกันน้องคนเล็ก ทหารก็ยิงเข้าไปอีก
ด้วยกระสุนซึ่งมีเปลวไฟทำให้ไฟไหม้ที่ร่างของ
เด็ก และก็ยังไปอีกหกนัด จนเด็กสองคนนั้น
ตาย ทหารได้พบชาวบ้านอีกกลุ่มหนึ่งซึ่งมีผู้หญิง
ทารก และเด็กผู้หญิง ทหารคนหนึ่งจุดกระซอก
เด็กหญิงวัยรุ่นคนหนึ่งออกมาและเริ่มเปลื้องเสื้อ
ผ้าของหล่อนออก และหยอกล้อกันเป็นที่สนุก

สนาน ทหารเหล่านั้นพูดว่าหล่อนกินอะไรถึงได้อ้วนอย่างนั้น....

“ผมจำได้ว่าพวกทหารกันแม่ของหล่อนออกไปไม่ให้เข้ามาช่วยลูกสาว หล่อนคงอายุราวๆ ๓๐ พวกนั้นพากันเตะและคบตี จนในที่สุดก็พร้อมจะยิงคนเหล่านั้น ผมจึงบอกว่า เดี่ยวก่อนผมต้องการที่จะถ่ายรูป

“คนพวกนั้นอันอ่อนวอนขอชีวิต ผมแลเห็นสีหน้าของพวกเขา แม้กำลังร้องไห้ คนพวกนั้นตัวสั่นเทา ผมหันหน้าหนีเพราะทนมองอยู่ไม่ไหว ทหารเริ่มคันยิงด้วยปืน M-๑๖ สองกระบอก ซึ่งเป็นปืนยิงเร็วอัตโนมัติจนหมดแมกกาซีนราวๆ ๓๕ ถึง ๔๐ นัด ผมจำได้ว่าแลเห็นควันออกมาจากปากกระบอกปืนเหล่านั้น อาวุธอัตโนมัติทำให้พวกนั้นล้มทรุดลง ผมไม่สามารถจะถ่ายภาพได้ มันออกจะทุเรศเกินไปหน่อย ในเมื่อหน้าที่ก่อนเราเห็นพวกเขายังมีชีวิตอยู่ และอีกหน้าที่ต่อมาพวกเขาก็ตาย

“ผมกลับมาที่กองซอกศพได้เห็นเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่ง ที่ส่วนหนึ่งของเท้าถูกยิงกระเด็นไป เด็กคนนั้นคลานมาที่กองศพจึงมองดูราวกับว่ากำลังมองหาใครสักคนหนึ่ง ทหารคนหนึ่งคุกเข่าลงข้าง ๆ ผมและยิงเด็กคนนั้น ร่างของเด็กกระเด็นกลับไปยังกองศพ....”

เพื่อนของโรนัลด์คือ เจย์ โรเบิร์ต ได้เล่าเบื้องหลังอีกคนหนึ่งว่า

“ผมเป็นผู้สื่อข่าวสงครามสังกัดกองพลน้อย ฝ่ายประชาสัมพันธ์หน่วย ๓๑ ที่ดักไฟ (Duc Pho) ผมเป็นบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ สามง่าม (Trident) ของกองพลน้อยด้วย ผมไม่เคยเห็นการสู้รบมาก่อนจนกระทั่งวันนั้น เพราะกองทัพบกได้สนใจข่าวการสู้รบ หากแต่ต้องการเรื่องสารคดี

ประมาณกึ่งทางทุ่งนาก่อนจะถึงหมู่บ้าน เราสังเกตเห็นกลุ่มคนกำลังวิ่งไปที่ถนนอีกด้านหนึ่ง คนของเราเริ่มยิง และเคลื่อนตัวข้ามทุ่งนา ไม่มีการยิงโต้ตอบกลับมา เมื่อมาถึงถนนเราได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนอนตายอยู่อีกฟากหนึ่ง และมีเด็กคนหนึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ เมื่อผมกลับมาที่บริเวณนั้นอีก ๒-๓ นาทีต่อมา ผมก็เห็นเด็กคนนั้นนอนตายไปแล้ว ชายอีก ๒ คนออกมาจากทุ่งนา ใกล้ๆ นั้น แต่แล้วทั้งคู่ก็ถูกรฆ่า ผมรู้เพราะผมเห็นหัวของชายคนหนึ่งกระเด็นหลุดออกไป

ทหารคนหนึ่งซุกหาอาวุธที่ฝังซ่อนอยู่ คนหนึ่งกำลังฟันต้นข้าว และอีกคนกำลังชักไชร์ไล่เลียงชายชราและเด็กอีก ๒ คน ผมเข้าใจว่าชายชราถูกฆ่าต่อมาภายหลัง แต่ผมไม่ได้เห็นเขาถูกฆ่า ส่วนวันนั้นตายอย่างทรมานมาก เพราะมันอยู่ในคอกแคบ ๆ มีขนาดเท่ากับโต๊ะ พวกทหารยิงวู้ เบรียง! เบรียง! เบรียง! วู้ก็ได้แต่ร้อง มอ! มอ! เมื่อยิงแล้วทหารก็จัดการทำลายวัวเหล่านั้น เพราะมันเป็นเสบียงของพวกเขาเวียดกง

ดูเหมือนพวกทหารไม่ค่อยชอบฆ่าวัวหรือหมูเท่า ไฉน

“ทหารสองคนนำตัวผู้หญิง ๓ คนออกมา คนหนึ่งเป็นหญิงชรา คนหนึ่งอยู่ในวัยกลางคน อีกคนหนึ่งเป็นสาวรุ่นซึ่งน่ารักมาก พวกทหารเริ่มค้นแกลังหญิงสาว พลาดตะโกนว่า ‘ฮีเวียคอง’ หญิงชรากระโดดเข้าไปซ่อนร้องตะโกนและตะคองอยู่ระหว่างทหารกับหญิงสาว โดยพยายามที่จะบอกรับเธอไว้ พวกทหารร้องตะโกนใส่หญิงสาว ดึงเสื้อผ้าของเธอออก ทหารคนหนึ่งหันมาเห็น รอนกำลังถ่ายรูป พวกเขาทั้งหมดผลัดออกไป เหมือนกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เมื่อเราหันไป ผมได้ยินเสียงทหารคนหนึ่งถามว่า ‘เราจะทำยังไงกับพวกนี้ดี’ ทหารอีกคนหนึ่งก็ตอบว่า ‘ฆ่ามัน’ ผมได้ยินเสียงปืน M-๑๖ ซึ่งเป็นปืนกลเบาแตกสนั่นขึ้น เมื่อหันกลับมาดู เราก็เห็นว่าทุกคนรวมทั้งเด็กตายเรียบ เราเดินเข้าไปในหมู่บ้าน สังเกตเห็นศพกำลังไหม้ไฟอยู่ที่หน้าบ้าน ศพที่นอนอยู่ในกระท่อม ฟางถูกลากมาจากถนน เราเห็นทหารลากศพนี้...ไปทิ้งในบ่อน้ำเพื่อทำให้น้ำเสีย

“สิ่งที่ทำให้รอนและผมสะเทือนใจมากก็คือ เด็กชายคนหนึ่ง อายุไม่เกิน ๖ ถึง ๗ ขวบ หน้าของแกโชกไปด้วยเลือด จมูกและปากของแก และและชุ่มเลือด แขนของแกหลุดออกมา เด็กคนนี้ไม่ได้ตะโกนหรือร้องไห้แต่อย่างใด รอน

เข้าไปใกล้เพื่อจะถ่ายรูปใกล้ๆ เขาอยู่ห่างจากเด็กประมาณสามฟุต ขณะที่กำลังปรับภาพ ทหารคนหนึ่งได้ประทับปืน M-๑๖ เติงอย่างระมัดระวัง และยิงเด็กคนนั้นสามครั้ง รอนมองเด็กคนนั้นถูกแรงกระสุนปะทะจนกระเด็นไปอยู่ข้างหลัง จากภาพที่ปรากฏในกล้องถ่ายรูป ผมเดาว่าทหารคนนั้นคงจะอ้างว่าเขาฆ่าเพราะความเมตตา เพราะถึงอย่างไรเด็กคนนั้นก็ตายจากพิษบาดแผลหรืออื่น ๆ อยู่แล้ว แต่เราก็กอยู่ห่างจากเด็กเพียงเอ็ดมแซนเดียวเท่านั้น....

“เราได้ยินเสียงปืน M-๑๖ M-๑ และ M-๖๐ ดังขึ้นเป็นระยะ ๆ ตลอดเวลาที่อยู่ที่นั่น พวกทหารได้จุดไฟเผา...ตามคำสั่งจากนายทหารในพื้นที่นั้น คุณคงจำได้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นนี้เกิดขึ้นในระยะที่คำว่า ‘ค้นหาและทำลายล้าง’ ของ นายพลเวสต์มอร์แลนด์ (General Westmoreland) ได้ถูกนำมาใช้

“และในขณะนั้นเองเราได้พบชายชราคนหนึ่งวิ่งหอบฮัก ๆ ออกมา ล่ามได้เข้าไปถาม แต่ชายชราฟังไม่รู้เรื่อง เขาเพียงแต่พูดอะไรที่จับความไม่ได้ออกมา เมดินาอยู่ในที่นั่นด้วย ทหารคนหนึ่งได้เข้ามาถามเขาว่าจะทำอย่างไรกับชายคนนี้ เมดินาพูดว่า ‘ไม่สน’ แล้วก็เดินจากไป เขากำลังยุ่งอยู่กับการทำลายสถานที่และออกคำสั่ง หลังจากนั้นผมได้ยินเสียงปืนดังขึ้น ชายชราคนนั้นก็ถูกฆ่า คุณเห็นไหม่ว่าพวกเขาไม่ต้องการนำเขลยกลับไป....

“ประมาณ ๓๐ เมตรห่างจากหมู่บ้านออกไป มีซากศพกองพะเนินอยู่ เด็กชายเล็กๆ คนหนึ่ง สวมเสื้อเพียงตัวเดียว เดินมาที่กองศพและดึงมือ ศพคนหนึ่งขึ้นมา ทหารคนหนึ่งที่อยู่ข้างหลังผม คุกเข่าลงห่างจากเด็กคนนั้นประมาณ ๓๐ เมตร และยิงเด็กคนนั้นตายด้วยกระสุนเพียงนัดเดียว

“รอนและผมกลับขึ้นเฮลิคอปเตอร์ก่อนเที่ยง เพื่อที่จะดูว่าหน่วยทหารของเบเกอร์ทำอะไรบ้าง เรากินอาหารกลางวันร่วมกับเขา แต่เราจะกิน เข้าไปลงได้อย่างไร นรกแท้ๆ ผมเห็นทหาร คนหนึ่งนั่งกินอาหารกลางวันอยู่บนกองศพ....”^๑

วีรประวัติ วงศ์พัวพันธ์ แปล

 * **THI HOA HẬU!** *
 * **THI HOA HẬU!** *
 * CUỘC THI HOA HẬU ĐÔNG NAM Á VẬN HỘI *
 * do Quốc gia Thủ Việt Ủy hội tổ chức vào ngày 18, 19-10-71 *
 * tại rạp Thống Nhất ban chốt nộp đơn dự thi là ngày 15-10-71 *
 * *viện giải phẫu thẩm mỹ* *
 * **Bác sĩ NGÔ VĂN HIẾU** *
 * số 101 Công Lý Saigon, lầu 1, căn 110 (Thượng xá TÂM ĐÀ *
 * ngang nhà hàng THANH THÉ)ĐT 99594. Là một trung tâm *
 * giải phẫu thẩm mỹ cuộc thi Hoa Hậu Đông Nam Á. *
 * *Kính mời các cháu nữ tham dự đăng đàn đã làm rạng rỡ và *
 * đẹp kiêu diễm, quý phái của phụ nữ VN và mong là danh dự cho *
 * phụ nữ chúng ta trên trường quốc tế.* *
 * **độc biệt trong ban giám khảo** *
 * **Bà Bác sĩ NGÔ VĂN HIẾU** *
 * phụ trách trau dồi sắc đẹp và chỉ dẫn cho thí sinh khỏi *
 * bỏ nước khi ứnà thí. *
 * *****

FROM
 THE
 SAIGON
 NEWS-
 PAPER,
 "SONG
 THAN"

ตัวสร้างพรรคหัวและขั้วของหนังสือพิมพ์บางฉบับในเวียดนามใต้

ประกวคเทพี! ประกวคเทพี!

การประกวคเทพีแห่งอาเซียอาคเนย์ จัดโดยคณะกรรมการ
 กีฬาโอลิมปิกแห่งชาติ จะมีขึ้นตั้งแต่วันที่ ๒๘-๒๙ ตุลาคม ๒๕๑๔
 ที่โรงละครบูนิค หมดเซตริบสมักร วันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๑๔
 สถาบันสัญกรรรมพลาสติก คร. โจ วัน เทียว
 ๑๐๑ ถนนกองโล ไซง่อน ชั้นที่ ๑ ห้อง ๒๒๐ (ย่านการค้าหามา
 ถัดจาก บริษัททาน เคอ) โทร. ๘๘๘๘๔ เป็นสถานที่รับสมัครผู้ที่
 จะเข้าประกวค

เราหวังว่าบรรดาสาว ๆ ทั้งหลายจะมาปรากฏเพื่อเพิ่มความ
 งามและความมีเสน่ห์ของหญิงเวียดนาม เพื่อนำชื่อเสียงมาสู่ประ
 เทศ ในการประกวคเทพีระหว่างชาติ

คุณหญิงโจวันเทียว จะเป็นผู้ให้คำแนะนำด้านความงาม และ
 การประกวคเพื่อหลีกเลี่ยงความ รู้สึกไม่ดี ค่อดักขณะบางอย่างใน
 ทางร่างกายของท่าน [คล้าย ๆ บ้านเราไหมครับ]

สันติภาพกับคำร้องขอ

หยุดรบกวนเราเสียทีเถิด
นับสิบปีแล้วที่มิได้มีคืนนอนตาหลับ
ตุกระเบิดไม่ใช่พวงมาลัย
และหากกระสุนก็ไม่อาจเป็นช่อดอกไม้
สันติภาพจึงไม่ใช่ผลเป็นบับนโบหน้าหรือร่างกายที่ปราศจากแขนขา

ผิดหรือที่เราพยายามอยู่ร่วมกันบนแผ่นดินที่เราเกิด
และไม่ต้องการอยู่ร่วมกันอย่างคนที่ตายแล้ว
สันติภาพจึงไม่ใช่หลุมศพหลุมเดียวที่ฝังคนนับร้อย

สันติภาพคือข้าวในนา
สันติภาพคือ พ่อ แม่ ลูก ที่อยู่กันพร้อมหน้า
สันติภาพคือบ้าน

หากระบอบการปกครองใดให้ความสุขแก่ราษฎรได้ ระบอบนั้นผิดหรือ
เราจะต่อสู้เพื่อระบอบหรือจะต่อสู้เพื่อความสุขของราษฎร

กลับบ้านของท่านเสียเถิด
ทั้งสองท่านนั้นแหละ
ให้โอกาสเราตัดสินใจหาในบ้านของเราเองบ้าง

ฉวีรัตน์ ภคชนะนา

สัมภาษณ์

เฮอเบิร์ต ฟิลลิปส์

เฮอเบิร์ต พี. ฟิลลิปส์ (Herbert P. Phillips) เป็นศาสตราจารย์ สาขามานุษยวิทยาแห่งมหาวิทยาลัยคาลิฟอร์เนีย เบิร์กลีย์ เป็นผู้แต่งหนังสือชื่อ *Thai Peasant Personality* เคยเขียนเรื่องเกี่ยวกับปัญหาของชาวนาไทยและปัญญาชนไทยอย่างกว้างขวาง และครั้งหนึ่งเคยเป็นที่ปรึกษาของ เฮนรี คิสซิงเจอร์ (Henry Kissinger) ที่ปรึกษาคณะมนตรีประธาธิบดีในสำนักทำเนียบขาวของสหรัฐ ฯ

ความประสงค์ที่เราขอให้ผู้สื่อข่าวพิเศษของเรา เดินทางไปเพื่อขอสัมภาษณ์ เฮอเบิร์ต ฟิลลิปส์ นั้น เนื่องจากเขาเป็นบุคคลคนหนึ่งที่เคยเขียน *Country Report on Thailand* ให้แก่นายเฮนรี คิสซิงเจอร์ และรายงานนั้นเราไม่ทราบว่าได้นำมาปฏิบัติแล้วมากน้อยเพียงใด เฮอเบิร์ต ฟิลลิปส์ เคยแสดงปฏิกิริยาต่องานหนังสือพิมพ์ภาษาไทยฉบับหนึ่ง และให้ความเห็นไปในทำนองไม่เห็นด้วยกับกาวที่ประเทศไทยเข้าไปพัวพันกับสงครามเวียดนาม กองบรรณาธิการหวังว่า คำถามของผู้สื่อข่าวพิเศษของเรา ที่ได้เดินทางไปสัมภาษณ์ครั้งนี้ คงช่วยให้ผู้อ่านได้ความกระจ่างชัดบางประการ การสัมภาษณ์ได้สัมภาษณ์เป็นภาษาอังกฤษ ทางกองบรรณาธิการได้วานให้นายนายสภาพ พิธธอง นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์และบริหารธุรกิจ แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แปล ออกเป็นภาษาไทย และกองบรรณาธิการได้ควบคุมความถูกต้องในการแปลอย่างใกล้ชิดทุกถ้อยคำอีกครั้งหนึ่งแล้ว

บ.ก.

ปริทัศน์ - สหรัฐ ฯ มีบทบาทอย่างไรในเอเชียอาคเนย์ปัจจุบัน

ฟิลลิปส์ - สหรัฐ ฯ ต้องการที่จะถอนตัวออกจากความยุ่งยากในเวียดนาม ซึ่งเข้าไปยุ่งอยู่นานมากกว่า ๑๗ ปีเสียที แต่ยังคงส่งเสริมภาวะเศรษฐกิจของชาติที่ต้องรักษาความผูกพันทางเศรษฐกิจไว้กับสหรัฐ ฯ รัฐบาลสหรัฐ ฯ ต้องการที่จะถอนตัวออกจากกิจการทหารในเอเชียอาคเนย์ สิ่งที่ยังไม่แน่นอนนักก็คือ ขอบเขตและกำหนดเวลาของการถอนตัวออกจากเวียดนาม ลาว และไทย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรัฐบาลที่จะเข้ามาบริหารประเทศภายหลังการเลือกตั้ง ปี ๑๙๗๒ อย่างมาก

ปริทัศน์ - คุณคิดว่าขึ้นอยู่กับรัฐบาลจริงหรือ คุณไม่คิดหรือว่าทางเลือกในนโยบายจะยังคงเหมือนเดิม

ฟิลลิปส์ - ผมไม่คิดว่าเป็นปัญหาเกี่ยวกับทางเลือกในนโยบาย เรื่องนี้ค่อนข้างจะเกี่ยวกับพื้นฐานการจัดระเบียบของประชาชนอเมริกัน เกี่ยวกับบทบาทของอเมริกาในกิจการระหว่างประเทศ

ประชาชนอเมริกันต้องการให้รัฐบาลของเขาถอนกิจการทหารออกจากเอเชียอาคเนย์ ถอนตัวออกจากสงครามเวียดนาม และปฏิบัติตามข้อผูกพันตามสนธิสัญญา ส.ป.อ.ด้วยความรอบคอบกว่าที่เคยทำมาในอดีต ประชาชนอเมริกันจะไม่เชื่อเรื่องลลกลวงต่อไปอีกแล้ว ว่าความประสงค์สำคัญของชาติเราในโลก คือการป้องกันการเผยแพร่ของลัทธิคอมมิวนิสต์ ในการเลือกตั้งที่จะมาถึง คะแนนเสียงที่ประชาชนให้จะตกอยู่กับผู้สมัครที่ชี้ให้เห็นแนวนโยบายเกี่ยวกับบทบาทของสหรัฐ ฯ ในเอเชียอย่างมีผล ไม่เดือนลอย สิ่งที่ได้จากการที่นักสันไปบักกึ่งนั้นสำคัญมาก เป็นสิ่งสำคัญมากกว่าสาระในการประชุมเองเสียอีก ผมไม่ทราบว่าคุณมีความหมายแก่รัฐบาลไทยประการใดบ้าง....

ปรีทัศน์ – หมายความว่าบทบาทของสหรัฐ ฯ จะยังคงส่งเสริมผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของสหรัฐ ฯ เอง

ฟิลลิปส์ – ถ้าคุณจะอธิบายสงครามเวียดนามตามแบบมาร์กซิสต์ ว่าเป็นสงครามของพวกนายทุนและก่อกบฏโดยสิ้นเชิง สงครามเวียดนามเป็นลมหายใจเอือกสุดท้ายของลัทธิ *Manifest Destiny** ของอเมริกา ซึ่งถูกกระตุ้นโดยความต้องการจะเผยแพร่วัฒนธรรมอเมริกัน คำนิยมทางสังคมและทางการเมือง ซึ่งบางทีก็ลลกลวง ไม่ใช่เป็นการดำเนินไปเพื่อผลประโยชน์ทางการเงินของสหรัฐ ฯ นักเศรษฐศาสตร์ส่วนใหญ่ของสหรัฐ ฯ เห็นว่าสงครามเวียดนามทำลายเศรษฐกิจของสหรัฐ ฯ มิใช่ช่วยเศรษฐกิจ

ปรีทัศน์ – เราสามารถแยกได้ไหมระหว่างบทบาทของผู้ให้ความช่วยเหลือ กับบทบาทของการเผยแพร่ลัทธิต่อต้านคอมมิวนิสต์

ฟิลลิปส์ – แน่نون ผมไม่คิดว่าการช่วยเหลือสร้างถนนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หรือการก่อตั้งสถานีวิจัยทางเกษตรขึ้นในขอนแก่น จะมีอะไรเกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ลัทธิต่อต้านคอมมิวนิสต์มากไปกว่าการที่รัสเซียก่อสร้างโรงงานถลุงเหล็กในอินเดียนั้นเกี่ยวข้องกับการต่อต้านนายทุน แต่ก็มีใช่เป็นการปฏิเสธว่าหน่วยงานของรัฐบาลอเมริกันหลายหน่วยเชื่ออย่างจริงจังว่าทั้งสองอย่างนี้เหมือนกัน และความสับสนนี้บางครั้งก็เป็นเรื่องประหลาด เช่นการทิ้งระเบิดหมู่บ้านเวียดนามเพื่อที่จะ ‘ช่วย’ ชาวบ้านเวียดนาม ตัวอย่างสุดท้ายของความสับสนนี้ได้แก่ข้อสังเกตของพันเอกอเมริกันคนหนึ่ง ซึ่งกล่าวว่า ‘เราจำเป็นต้องทำลายเมือง เพื่อจะได้รักษามันไว้’

* *Manifest Destiny*: ความประสงค์สำคัญของสหรัฐอเมริกาทประสงค์จะมุ่งสู่ตะวันตก ตั้งมีคำที่ปรากฏในประวัติศาสตร์อเมริกาเมื่อสมัยบุกเบิกว่า *จงพิชิตตะวันตก (Go West)* เมื่อพิชิตมาจนถึงมหาสมุทรแปซิฟิกแล้ว จึงเหลือแต่ข้ามมหาสมุทรแปซิฟิกมายังทวีปภาคตะวันออก

ปรีทศน์ - มองอย่างผิวเผิน ดูเหมือนว่าสหรัฐฯ เข้ามาเพื่อที่จะยกระดับมาตรฐานการครองชีพ
ของประชาชนชาวเอเชียอาคเนย์

ฟิลลิปส์ - เอ้อ ผมคิดว่าเป็นเช่นนั้น การสร้างถนนในประเทศไทย การช่วยเหลือในการฝึกอบรม
ข้าราชการไทยนับจำนวนพัน เพื่อปฏิบัติการในปัญหาใหม่ ๆ ที่สลบซับซ้อน สถานีวิจัย
ที่ขอนแก่น การจัดหาวิทยุชิ้นใหม่ให้แก่ชาวชนบทไทยนับพัน สิ่งเหล่านี้และอื่น ๆ อีกมาก
ถือเป็นตัวอย่าง 'การยกระดับการครองชีพของประชาชนในเอเชียอาคเนย์' แต่ก็เป็นที่
น่าขำ ถ้าจะปฏิเสธว่าชาติใด ๆ ก็ตาม มีแรงจูงใจอย่างมากในการที่จะเกี่ยวข้องกับชาติ
อื่น ๆ ผมไม่คิดว่าแรงจูงใจทางการเมืองที่แท้จริงของสหรัฐฯ จะถูกบีบบัง หรือตกอยู่ในภาวะ
'ตื่นไม่ติดดิน'

ปรีทศน์ - อะไรคือแรงจูงใจพื้นฐานในการให้ความช่วยเหลือเหล่านี้แก่เอเชียอาคเนย์

ฟิลลิปส์ - มันเป็นส่วนหนึ่งของการตอบแทนแบบหมุนไปไถ่มา ในการที่จะสนับสนุนนโยบายของเรา

ผมอยากจะต้องขอสั่งเกตว่า ผมอาจจะให้คำตอบต่างๆกันต่อคำถาม
แรกของคุณเมื่อ ๒-๓ ปีที่ผ่านมา กับเมื่อ ๕-๖ ปีก่อน ในเวลานั้น
ประชาชนชาวอเมริกันและรัฐบาลเข้าใจถึงความเป็นไปได้ และ
บางทีความน่าจะเป็นไปได้ของ 'ชัยชนะ' ในเวียดนาม ที่ว่าการ
หยุดยิงคอมมิวนิสต์ในเวียดนามได้ จะสามารถหยุดคอมมิวนิสต์
ได้หมดทุกแห่ง ทักษะของผมเกี่ยวกับเวียดนามคือ ชาวเวียดนาม
ได้ดำเนินการกอบกู้เอกราชของเขาติดต่อกันมาตั้งแต่ปี ค.ศ.

๑๘๗๑ สิ่งซึ่งได้เริ่มต้นมานานกว่าหนึ่งศตวรรษแล้วเกือบจะสำเร็จลงในปี ๑๙๔๖ และอีก
ครั้งหนึ่งในปี ๑๙๕๔ สิ่งที่เป็นอยู่ในปี ๑๙๗๒ เป็นสิ่งสำคัญของการยุติสงครามปลดปล่อยแห่ง
ชาติที่ผ่านมาร่วมศตวรรษ ปัญหาของสหรัฐฯ ก็คือสหรัฐฯ ไม่กล้าเผชิญความเป็นจริงที่ว่า
ชาติแท้ของลัทธิชาตินิยมที่มีอยู่ในชาวเวียดนามตลอดระยะเวลา ๔๐ ปีที่ผ่านมา นั้น ก็คือลัทธิ
คอมมิวนิสต์ ดีโตและเมาก็เป็นคอมมิวนิสต์ แต่เราก็ไม่ได้ทำสงครามกับยูโกสลาเวียหรือจีน
ผมไม่เข้าใจจริงๆว่าทำไมเราจึงมองเวียดนามแตกต่างไปได้ ประเทศเวียดนามเป็นประเทศ
เล็กที่ขาดความช่วยเหลือ พวกเราเลยคิดว่าจะสามารถเปลี่ยนแปลงประเทศนี้ได้ ความล้ม
เหลวในการจัดการของเราผมคิดว่าเป็นสิ่งหนึ่งในจำนวนสิ่งที่มีประโยชน์ที่สุดที่เคยเกิดขึ้น
แก่สหรัฐฯ ซึ่งในที่สุดเราก็ได้รู้บทเรียนว่าชาติทุกชาติจะต้องรู้จักขอบเขตแห่งอำนาจของตน

ปริทัศน์ - คุณมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับข้อโต้แย้งที่ว่า รัฐบาลสหรัฐฯ ชอบที่จะติดต่อสัมพันธ์กับ รัฐบาลทหารมากกว่ารัฐบาลพลเรือน

ฟิลลิปส์ - ผมว่าเป็นคำถามที่แย่มาก เราติดต่อสัมพันธ์กับรัฐบาลซึ่งเป็นรัฐบาลจริง ๆ ไม่ใช่รัฐบาลที่เราชอบ ถึงแม้จะยอมรับว่ามีการขัดแย้งกันทางค่านิยมของชาวอเมริกันในกรณีนี้ โดยอุดมคติแล้ว เราชอบที่จะติดต่อกับรัฐบาลประชาธิปไตยอย่างในอินเดียหรือฟิลิปปินส์มากกว่า อีกนัยหนึ่งเราใจร้อนอยู่มากและพบว่าเป็นการง่ายที่จะติดต่อสัมพันธ์กับรัฐบาลซึ่งมีประสิทธิภาพ มีการจัดระเบียบวินัยและจัดองค์การดีแล้ว รัฐบาลที่มีอยู่ในประเทศไทย หรือได้หวนมีคุณสมบัติดังกล่าว แต่ที่ว่าเป็นคำถามที่แย่มากก็เพราะพฤติกรรมของคนอเมริกัน ตามที่ผมได้กล่าวมาแล้วนั้น ได้รับการกระตุ้นจากความต้องการที่จะหยุดยั้งลัทธิคอมมิวนิสต์ ทั่วโลก ดังนั้นจึงมาติดต่อกับชาติใดก็ตามที่ยินดีช่วยเราทำการดังกล่าว โดยไม่คำนึงว่า รัฐบาลนั้นเป็นรัฐบาลทหารหรือรัฐบาลพลเรือน เช่นในฟิลิปปินส์

ปริทัศน์ - ทำไมรัฐบาลของคุณพูดว่า เขากำลังทำสิ่งนี้เพื่อช่วยเหลือให้ชาวเอเชียตัดสินใจอนาคต ของตนเอง

ฟิลลิปส์ - มันจำเป็นเพราะฟังดูแล้วทำให้เห็นว่าดี ซึ่งแม้จะไม่ตรงกับความเป็นจริง มันก็เหมือนกับ พูดว่า ความประสงค์ของการแต่งงานคือการช่วยให้คนมีความสุขตลอดไป ผมคิดว่ามีเพียง ตัวอย่างเดียวในช่วงเวลา ๒๕ ปีที่ผ่านมา ที่สหรัฐฯ ได้ช่วยเหลือชาวเอเชียอย่างแท้จริง ในอันที่จะให้เขาตัดสินใจอนาคตของเขาเอง คือกรณีเมื่อสหรัฐฯ ให้อิสระแก่ฟิลิปปินส์ เมื่อ ค.ศ. ๑๙๔๖ เกาหลีก็เป็นอีกตัวอย่างหนึ่ง แต่กรณีนี้ไม่ค่อยชัดเจนนัก

ปริทัศน์ - แต่คุณก็อาจกล่าวได้ใช้ใหม่ว่า ผลผลิตของนโยบายของอเมริกาได้ก้าวจุ่มรัฐบาลปัจจุบัน ในประเทศไทย

ฟิลลิปส์ - รัฐบาลจะไปไม่รอดหรือถ้าขาดการสนับสนุนของอเมริกา? รูปแบบทางการเมืองของไทย สถาบันต่าง ๆ ได้ฝังรากอยู่ในประเพณีไทย ไม่ใช่ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ผมรู้สึก เคืองมากจากข้อโต้แย้งชนิดนี้ เพราะนั่นแสดงว่าคนไทยไม่มีความรับผิดชอบในเรื่องของ ตัวเอง แต่มันก็เป็นข้อโต้แย้งตามแบบฉบับของคนอเมริกันด้วย โดยมีรากฐานมาจากความรู้สึกผิดและการคิดว่าตัวเองสำคัญเกินไป

ปริทัศน์ - ขอร้องถึงจดหมายของคุณที่เขียนไปถึง ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ เราจะตัดสินใจได้ใหม่ว่า คุณเชื่อว่าบทบาทของทหารของสหรัฐฯ ในประเทศไทย จะก่อให้เกิดความเสียหายแก่สังคมไทยในระยะยาว

ฟิลลิปส์ - โอ! ใช้อย่างแน่นอน

ปริทัศน์ - แต่คุณก็กล่าวว่า มีสิ่งอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์แก่ความเจริญทางวัตถุและเศรษฐกิจของไทย ข้อตัดสินใจของคุณจึงขัดแย้งกันอย่างตรงกันข้ามกับข้อเท็จจริงที่ว่า ความเจริญส่วนใหญ่ นั้นได้เกิดขึ้นเพราะการให้กู้ของธนาคารโลกและสถาบันให้กู้อื่น ๆ

ฟิลลิปส์ - ผมเขียนจดหมายฉบับนั้นถึง ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ด้วยเหตุผล ๒ ประการคือ หนึ่ง ผมคิดว่า การมีทหารอเมริกันในประเทศไทย ทำให้พัฒนาการทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองของประเทศไทย ถูกทำลายหรือถูกบิดเบือนไป ตัวอย่างที่ดีที่สุดก็คือ ตามฐานทัพอากาศต่างๆ ได้ทำให้เศรษฐกิจและชีวิตสังคมของเมืองต่างๆ ซึ่งเป็นที่ตั้งฐานทัพเปลี่ยนแปลงไป วันหนึ่งในไม่ช้านี้ ฐานทัพเหล่านี้จะถูกปิดลง หรือไม่กิจกรรมของฐานทัพเหล่านี้ก็จะลดลงอย่างมาก เมื่อนั้นแหละประชาชนในอุดร นครพนม จะต้องเจ็บปวดอย่างสาหัสจากการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม เศรษฐกิจสงเคราะห์เป็นเศรษฐกิจที่มีภาพลวงเสมอ

เหตุผลข้อ สอง ของผมในการเขียนจดหมายฉบับนั้นที่มีความสำคัญยิ่งกว่าก็คือ ผมคิดว่า ถ้าอเมริกาบ้าพอทที่จะเริ่มทิ้งระเบิดเขมร วันหนึ่งมันก็จะต้องบ้าพอทที่จะทิ้งระเบิดหมู่บ้านเล็ก ๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยด้วย คุณไม่สามารถจะยุติสงครามในประเทศหนึ่งได้ง่ายๆ โดยการรุกรานหรือทิ้งระเบิดอีกประเทศหนึ่ง คงจะในไม่ช้ามันจะกลายเป็น ๒ ประเทศ อะไรจะช่วยบ้องกันการทิ้งระเบิดประเทศที่ ๓ ผลจากการรุกรานเขมรจะทำให้สงครามเวียดนาม ไกลประเทศไทยเข้าม่อีก ๒๐๐ กิโลเมตร ดังที่แสดงให้เห็นโดยข้อเท็จจริงว่า ในไม่ช้า หลังจากการรุกรานของเวียดนามเหนือและเวียดกง ไม่เพียงแต่จะรวบรวมกำลังพลได้ใหม่เท่านั้น แต่พวกเขายังสามารถเข้ากุมภาคตะวันออกเฉียงเหนือของเขมรได้อีกด้วย

ผมสังเกตเห็นในหนังสือพิมพ์เมื่อวันก่อนว่า อนุกรรมการสภาสูงเกี่ยวกับผู้ลี้ภัยของวุฒิสมาชิกเคนเนดีได้รายงานไว้ว่า ขณะนี้มีผู้ลี้ภัยสงครามประมาณ ๒ ล้านคน ๒๐-๔๐%

ของจำนวนนี้เป็นผลโดยตรงมาจากการทิ้งระเบิดของอเมริกา ก่อนการบุกเข้ามา เวียดนามเหนือได้ใช้พื้นที่บางส่วนของเขมรในการขนส่งกำลังและอุปกรณ์ แต่ข้อเท็จจริงที่เป็นข้อคัดค้านให้ทิ้งระเบิดในเขมรก็ไม่เร็วไปกว่าความสามารถในการขนส่งของเวียดนามเหนือ ดังนั้นจึงทำให้ชีวิตคน ๔๐๐,๐๐๐ - ๘๐๐,๐๐๐ คน เปลี่ยนไปจากการทำอย่างสงบสุขกลายเป็นความทนทุกข์ทรมาน เมื่อ ๓ ปีก่อนไม่มีใครคิดว่าเหตุการณ์ทำนองนี้จะเกิดขึ้นในเขมร ไม่มีใครที่จะคิดว่าเหตุการณ์ทำนองนี้อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตที่สกลนครหรือในอุบลฯ ก็ได้ พฤติกรรมของอเมริกาต่อเขมรสอนให้เรารู้ว่า เหตุการณ์เช่นนั้นเป็นเรื่องที่ควรสังวรไว้ผมไม่ได้หมายความว่านั่นเป็นลักษณะของการตัดสินใจของอเมริกาทุกกรณีไป แต่ผู้นำอเมริกานบางคนก็เหมือนหมอตี๋ออกใบสั่งยารักษาโรคไขข้อ แต่วิธีการกลับไปทำลายหัวใจของคุณ

สำหรับอีกส่วนหนึ่งของคำถาม ผมไม่ทราบจริงๆ ว่า ความช่วยเหลือของอเมริกากับความช่วยเหลือของต่างประเทศจากที่อื่น ๆ มีส่วนสัมพันธ์กันอย่างไร ทั้ง ๆ ที่ผมเชื่อว่าผมไม่ได้หมายความว่าผู้เสียภาษีชาวอเมริกันมิได้อยู่ในจำนวนผู้ช่วยเหลือธนาคารโลกและสถาบันอื่นเช่นธนาคารพัฒนาเอเชีย แต่อย่างไรก็ตาม ผมคิดว่าผู้เสียภาษีของเราได้จ่ายไปมากมายหลายสิ่ง ซึ่งเป็นประโยชน์แก่ประเทศไทยมากอยู่ กลับไปมองดูถนนที่ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผมหมายความว่าถนนของ ARD* ไม่ใช่ถนนซูเปอร์ไฮเวย์ ขณะที่ผมไม่มีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับถนนในระบบใหม่ๆ แต่ผมสามารถบอกคุณได้เลยว่า ชาวบ้านในพื้นที่เหล่านั้นรู้สึกซาบซึ้งถึงคุณค่าของถนนเหล่านั้น ซึ่งสร้างโดยเครื่องมืออุปกรณ์ที่อเมริกาให้ ถนนได้เปิดทางออกสู่โลกภายนอกสำหรับเขา เขาสามารถนำผลิตผลออกสู่ตลาด เขาสามารถอ่านหนังสือพิมพ์จากในเมือง ถ้ามองแคบลงไปอีก อเมริกาได้ให้เงินช่วยเหลือโรงเรียนนายอำเภอ สถาบันซึ่งช่วยสอนและเพิ่มคุณภาพของข้าราชการไทยในท้องถิ่นชนบท ผมไม่ได้หมายความว่าชาวอเมริกันจะต้องรับผิดชอบสำหรับการทำงานที่ดีของนายอำเภอ แต่หมายความว่าความช่วยเหลือของเราที่ให้ต่อโรงเรียนนายอำเภอได้ช่วยสร้างให้เกิดเป็นไปอย่างนั้น

* ARD = สำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท

ชาวอเมริกันเป็นคนเดินเลื่อยอยู่เหมือนกัน ในปี ๑๙๖๕ กองกำลังตำรวจไทยได้เพิ่มขึ้นจากประมาณ ๕๐,๐๐๐ คน เป็นจำนวนกว่า ๑๐๐,๐๐๐ คนในปัจจุบัน การนี้จะต้องทำให้รัฐบาลไทยเสียเงินเป็นจำนวนมาก แต่สิ่งหนึ่งซึ่งทำให้การเพิ่มตำรวจไทยมีทางเป็นไปได้ก็คือภาษีของประชาชนอเมริกันที่นำมาให้กับค่าใช้จ่ายจำนวนมากของตำรวจไทย เช่น บินคาร์บิน วิทยู รดจีป และน้ำมัน เราว่ายังมีปัญหาร้ายแรงเกี่ยวกับความมั่นคงในเขตชนบทไทย แต่ผมรู้สึกว่าการตำรวจไทยเองทำให้ปัญหาเลวร้ายขึ้นมากเท่า ๆ กับที่ตำรวจไทยจะต้องช่วยแก้ปัญหาเอง ผมคิดว่าควรจะต้องมีการปฏิวัติทางจิตวิทยาขึ้นภายในกรมตำรวจประชาชนไทยไม่ได้ต้องการกำลังตำรวจมากขึ้น ไม่ได้ต้องการอาวุธยุทโธปกรณ์มากขึ้น แต่เขาต้องการตำรวจที่มีคุณภาพดีกว่านี้ ตำรวจซึ่งรับใช้ประชาชนไทยอย่างแท้จริง อุปกรณ์ของอเมริกันอาจทำให้ตำรวจไทยมีอำนาจมากขึ้น แต่นั่นไม่จำเป็นว่าจะต้องทำให้ได้ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ที่ดีขึ้น

ปริทัศน์ - ข้าราชการหรือแม่เจ้าหน้าที่ของ USOM ซึ่งเป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่ตำรวจไทย มักกล่าวบ่อย ๆ ว่าจะต้องระมัดระวังในการเพิ่มการสนับสนุนตำรวจ เพราะมักจะถูกกล่าวหาว่าได้มีการเข้าไปยุ่งด้วย

ฟิลลิปส์ - เรื่องเข้าไปยุ่งด้วยนี้มีอยู่ ๒ แห่ง ประการแรกผมไม่คิดว่าการปฏิบัติการส่วนใหญ่ของอเมริกาในประเทศไทย จะเป็นการเข้าไปยุ่งยามในกิจการประจำวันในกรมกองที่อเมริกาได้ช่วยเหลือ ถ้าเป็นเพียงเพราะว่าอเมริกาไม่เข้าใจว่ากรมกองเหล่านี้ปฏิบัติงานอย่างไร ความไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับกิจการและผลประโยชน์ของผู้ร่วมงานชาวไทยเป็นเครื่องบ่อนกั้นที่มีให้การเข้าไปยุ่งได้ แม้ว่าเขาจะต้องการเช่นนั้นก็ตาม อย่างไรก็ตาม เป็นไปไม่ได้ที่จะหลีกเลี่ยงความจริงในเรื่องที่คนอเมริกันเข้าไปยุ่งทางการเมืองในเรื่องเงิน ถ้าหัวหน้าหน่วยงานสหรัฐในไทยจะให้เงิน ๒ ล้านเหรียญแก่หน่วยงาน ก. โดยไม่ให้หน่วยงาน ข. โดยนิยามแล้วเขาก็ได้เข้าไปยุ่งในความสัมพันธ์ของหน่วยงาน ก. กับหน่วยงาน ข.

ปริทัศน์ - การเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการเมืองภายในของไทย คุณคิดว่าจะเป็นประโยชน์มากไหม

ฟิลลิปส์ - ผมมองในแง่ของความเป็นจริง คุณต้องยอมรับความเป็นจริงที่ว่า นายกรัฐมนตรีแห่งประเทศไทยหรือสภามบริหารคณะปฏิวัติ ได้เชื้อเชิญหรือยอมรับเงินของอเมริกา ดังนั้นคุณก็ต้องยอมรับการเข้ามายุ่งเกี่ยวของอเมริกา แล้วอะไรจะเกิดขึ้นในสถานการณ์เช่นนี้ เรามี

อธิบดีกรม ก. พูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วมาก รู้จักวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการบริหารของอเมริกาดีและสามารถแสดงโดยมาตรฐานของอเมริกันว่าเขาเป็นคนที่มีความสามารถมาก อธิบดีกรม ข. พูดได้เฉพาะภาษาไทย จบมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แทนที่จะเป็นมหาวิทยาลัยแห่งรัฐหลุยเซียนา เขาเป็นข้าราชการที่ซื่อสัตย์ ชยันต์เข้มแข็ง แต่โดยมาตรฐานของอเมริกันเขากลับเป็นคนไม่มีประสิทธิภาพ ทั้งสองคนนี้ต่างเข้ามาหาหน่วยงานอเมริกันเพื่อขอเงิน ก็ใครเล่าจะง่ายกว่ากันที่จะชักจูงหน่วยงานอเมริกันเพื่อให้เงินตามคำขอของเขา ผมเชื่อแน่ว่าคนไทยทุกคนรู้ว่ามียางคนในรัฐบาลของเขา ซึ่งถือว่าเป็น *ไทยคนโปรด* ของอเมริกาในขณะเดียวกันมีอีกคนหนึ่งซึ่งเรียกว่า *ไทยไม่โปรด* โดยปรกติแล้วค่านิยมเหล่านี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมและปัจจัยส่วนตัว ไม่ใช่ความสามารถที่แท้จริงของบุคคลหรือของสิ่งที่เป็ประโยชน์ที่สุดของประเทศไทย ทำนองเดียวกัน ผมก็เชื่อว่ามี *ฝรั่งคนโปรด* กับ *ฝรั่งไม่โปรด* เช่นกัน

ปริทัศน์ - คุณบอกได้ไหมว่า ในการวิเคราะห์ที่เท่าที่ผ่านมา การเข้ายุ่งเกี่ยวทางทหารของอเมริกาในประเทศไทย มีผลดีหรือเสียอย่างไร

พลลิปส์ - ผมคิดว่ามีผลเสียตลอดมา ผมคิดว่าผลของการปฏิบัติการทางทหารในประเทศไทย มีความรุนแรงขึ้นกว่าเดิม

มีการเซ็นสัญญา ส.ป.อ. จะเห็นได้ชัดจนเลยว่า คอมมิวนิสต์ปัจจุบันมีกำลังเข้มแข็งขึ้นกว่าก่อนการมีสนธิสัญญา ส.ป.อ. ดังนั้นการปฏิบัติการของคอมมิวนิสต์จึงรุนแรงกว่าการปฏิบัติการจากพันธมิตรของอเมริกาและการเป็นพันธมิตรกับอเมริกาก็เป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดการปฏิบัติการของคอมมิวนิสต์ดังกล่าวด้วย ทั้งนี้เมื่อมีการมาตั้งฐานทัพในไทยเพื่อจะไปทั้งระบิตเวียดนามเหนือ ลาว และเขมร โดยเฉพาะการส่งกองพลเสื่อคำเข้าไปรบในเวียดนาม ผมคิดว่านี่เป็นส่วนได้ในระยะสั้นแต่เป็นส่วนเสียในระยะยาวแน่นอนว่าใคร ๆ ก็อาจจะพูดถึงสิ่งนี้ในรูปของการมองกลับหลังก็ได้ แต่ผมไม่เคยเชื่อว่าประเทศไทยจะต้องสูญเสียในราคาที่สูงกว่าที่เคยเสียมาแล้ว ตัวอย่างเช่นการอนุญาตให้สร้างฐานทัพและส่งกอง

ทัพเข้าไปรบในเวียดนาม เพื่อจะได้มาซึ่งสิ่งที่ไทยต้องการจากสหรัฐแต่เราก็ยังไม่รู้เลยว่า ไทยจะได้อะไรจากรัฐบาลสหรัฐ สำหรับการอนุญาตให้เข้ามาสร้างฐานทัพในไทย สิ่งนี้ สำหรับผมเองเป็นคำถามที่ยังไม่มีคำตอบ ซึ่งชวนให้คิดมากในประเทศไทยปัจจุบัน

ปรีทัศน์ - แล้วคุณคิดว่าดีหรือเปล่าที่จะทำสงครามนอกประเทศ

ฟิลลิปส์ - ครับดีกว่า แต่นี้เป็นคำตอบสำหรับคำถามของคุณเท่านั้น ไม่ใช่ทัศนะส่วนตัวของผมเกี่ยวกับ ทางเลือกที่แท้จริง ผมไม่คิดว่าประเทศไทยจำเป็นจะต้องทำสงครามกับใคร

ปรีทัศน์ - คุณเองพูดว่า การปฏิบัติการของกองกำลังคอมมิวนิสต์ในประเทศไทยและเอเชีย อากาศกำลังทวีความรุนแรงขึ้น ดังนั้นแสดงว่าเราคนไทยจะต้องป้องกันตัวเอง บางคน อาจพูดว่าผู้นำไทยรู้ว่าเขาไม่มีความสามารถพอที่จะป้องกันประเทศไทยได้ ดังนั้นจึง มองหาสหรัฐเพื่อที่จะให้เป็นผู้ป้องกันในฐานะเหวดาผู้คุ้มครอง เรามีสนธิสัญญา ส.ป.อ. และแถลงการณ์ริสค์ แต่นั่นก็เป็นเพียงคำพูดกว้าง ๆ ที่แสดงถึงความตั้งใจเท่านั้น ไม่ใช่ ข้อผูกมัดที่ถาวรอะไร พวกเขาอธิบายถึงการสร้างฐานทัพ เครื่องอุปกรณ์เกี่ยวกับการ ทำเรือ ว่าเป็นข้อผูกพันอันเข้มแข็งระหว่างไทย - อเมริกาในฐานะที่เป็นข้อพิสูจน์ถึง สิ่งสหรัฐ ๆ คิดว่าไทยควรจะต้องป้องกันตัวเอง คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้

ฟิลลิปส์ - คำตอบของผมคือ สิ่งหนึ่งตามตัวอย่างที่กล่าวและอีกข้อหนึ่งก็คือการยอมให้ ไซออปิไคยเหนือ พื้นแผ่นดินไทยเป็นเครื่องมือทั้งระเบิดผู้อื่นนั้น ลักษณะของการปฏิบัติการมันไม่ได้ส่วน กับการตอบโต้ ประเทศไทยควรจะได้รับประกันและการคุ้มครองจากสหรัฐ โดยไม่มี การผูกพันตัวเองกับฐานทัพอากาศและกองพลเสือด่า ในบางกรณีผมมีความคิดเห็นรุนแรง ถ้าประเทศไทยกลายเป็นหรือคล้าย ๆ เวียดนาม โดยชาวนาส่วนใหญ่ถูกยึดขึ้นปฏิวัติต่อต้าน ระบบของไทย ถ้าเป็นเช่นนั้นรัฐบาลไทยก็ไม่มีทางเลือกที่จะต้องทั้งระเบิดหมู่บ้านต่าง ๆ เพื่อป้องกัน แต่ถ้าคุณอยู่ในสถานการณ์ที่คุณต้องทั้งระเบิดประชาชนจำนวนมากเพื่อที่จะ รักษาระบบเอาไว้ มันจะก่อให้เกิดความสงสัยอย่างรุนแรงขึ้นมากกว่า ระบบของรัฐบาลนั้น มีค่าควรแก่การรักษาไว้หรือไม่ ผมสนับสนุนอย่างแข็งขันต่อการที่สหรัฐให้ความช่วยเหลือ ป้องกันและให้อุปกรณ์แก่ประเทศไทย การที่สหรัฐสนับสนุนประเทศไทยเพื่อรักษาความ สมบูรณ์ของอาณาเขตและระบบสังคมไว้เป็นสิ่งที่มีเหตุผล เพราะประเทศไทยเป็นชาติ ๆ หนึ่ง ผมหมายถึงรัฐที่สมบูรณ์รัฐหนึ่ง ไม่เหมือนประเทศในอาฟริกาประชาชน ๓๖ ล้านคน

ผู้รักผืนแผ่นดิน เคารพในชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และพร้อมที่จะต่อสู้ศัตรูเพื่อป้องกัน รักษาไว้ซึ่งสิ่งเหล่านี้ซึ่งไม่เหมือนบางประเทศในโลกสมัยใหม่นี้ ประเทศไทยไม่ใช่ประเทศ ชีซ่าใคร หรือเป็นการรวมของกลุ่มชนหลายเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ กัน ผมยังถึงเพราะผมคิดว่าสิ่งนี้ จะช่วยอธิบายว่าทำไมการก่อการร้ายในประเทศไทยจึงประสบความสำเร็จล้มเหลว ทำไมสิ่งที่เกิด อยู่ในเวียดนามขณะนี้จึงไม่เกิดขึ้นในประเทศไทย และทำไมการสนับสนุนประเทศไทยของ สหรัฐจึงถูกต้องและจำเป็น แต่ทั้งหมดนี้จะต้องทำในลักษณะให้ประเทศไทยป้องกันตัวเอง ไม่ใช่สหรัฐใช้ประเทศไทยเป็นฐานทิ้งระเบิดเวียดนาม

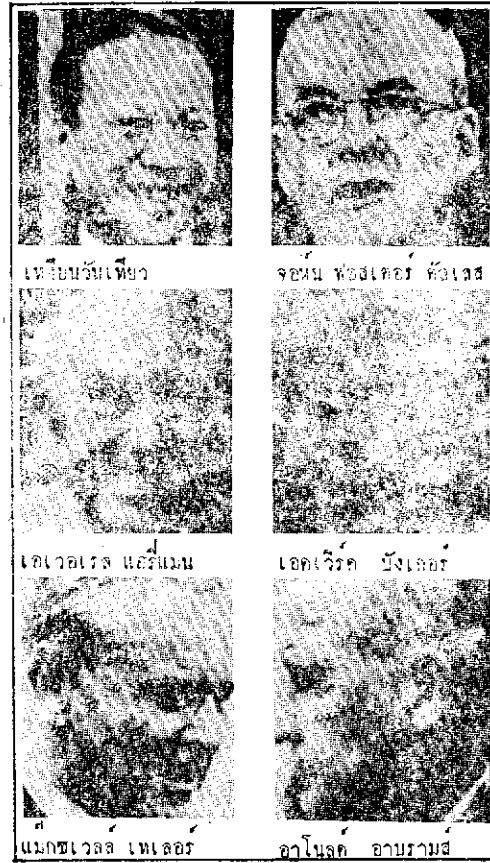
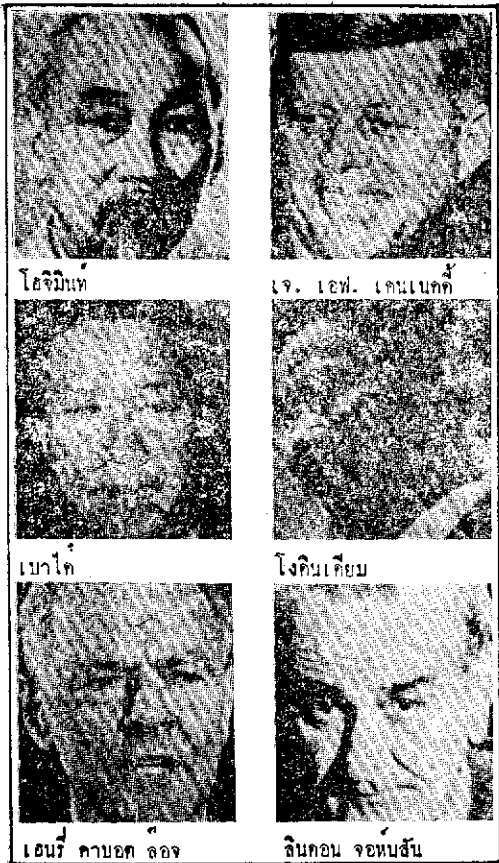
ปริทัศน์ – คุณคิดใหม่ว่าพวกเราต้องการพันธมิตร

ฟิลลิปส์ – เรารู้ว่ากองทัพไทยถูกฝึกมาด้วยวิธีการสงครามแบบปี ๑๙๕๐ และ ๑๙๖๐ เพื่อที่จะขับไล่ กองทัพผู้รุกราน ไม่ใช่ฝึกปราบปรามการก่อการร้าย และเรารู้ด้วยว่ากองทัพอเมริกันมี อิทธิพลอย่างมากในการฝึกของกองทัพไทย และเรารู้ก็ด้วยว่า กองทัพสหรัฐไม่รู้จะอะไรเลย เกี่ยวกับการปราบปรามการก่อการร้าย สิ่งที่เกิดขึ้นในเวียดนามแสดงให้เห็นเป็นอย่างดี อยู่แล้ว ดังนั้นคำแนะนำของอเมริกันต่อกองทัพไทยจึงดูเหมือนไม่มีประโยชน์อะไรเลย ผม เห็นประโยชน์ที่จะมีอยู่บ้างก็การปรับปรุงนำเครื่องมืออุปกรณ์อเมริกันมาใช้ แต่ประเทศไทย จะต้องพัฒนากลยุทธ์และกลวิธีในการจัดการกับปัญหาความมั่นคงของชาติเอง

ปริทัศน์ – อดีตเจ้าหน้าที่ USOM คนหนึ่งรายงานไว้ในหนังสือ 'แอตแลนติก' รายเดือน ทำให้เรา ทราบว่า รถถังที่จัดหาให้โดยรัฐบาลอเมริกัน ทำงานได้เพียง ๓๖ ชั่วโมงเท่านั้นแล้วก็ ชำรุด ยิ่งกว่านั้นเรือบกก็คุณภาพเลว หลังจากใช้ยังไม่เกิน ๖ ครั้ง กระบอกปืนก็ร้าว

ฟิลลิปส์ – ผมไม่ทราบเกี่ยวกับอุปกรณ์ที่ชำรุด มันอาจเป็นไปได้ว่าอุปกรณ์เหล่านั้นเลวมาตั้งแต่แรก แต่ก็อาจเป็นไปได้เหมือนกันว่า ช่างไทยอาจใช้มันไม่ถูกต้องก่อนส่งให้กองทัพ เรื่องนี้เป็น เรื่องที่ทุกกองทัพก็บ่น บางทีอาจเป็นไปได้ว่ามันเสียมาตั้งแต่สร้างก็ได้

[ฉบับหน้า 'ผู้สื่อข่าวพิเศษของเรา' จะสัมภาษณ์เกี่ยวกับเบื้องหลังนักวิชาการที่ทำงานวิจัยว่า เป็นนักวิจัย สายลับหรือไม่ และจะกล่าวถึงองค์การต่าง ๆ ของอเมริกา ที่เข้ามาวิจัยให้แก่กระทรวงกลาโหมของสหรัฐ ฯ โปรดติดตาม]

เวียดนาม

ประวัติศาสตร์ที่อเมริกา

ไม่ต้องการให้ช้า

ชเนต อารณส์สุวรรณ

การขุดของกองทัพฝรั่งเศสที่เวียดนาม

ประธานาธิบดีนิกสันออกแถลงการณ์ฉบับล่าสุด เมื่อคืนวันที่ ๘ พฤษภาคมนี้ เกี่ยวกับนโยบายของสหรัฐในสงครามเวียดนาม โดยมีสาระสำคัญว่าจะปิดกันไม่ให้ต่างประเทศลำเลียงสัมภาระและความช่วยเหลือมาให้เวียดนามเหนือ โดยจะวางหุ่นระเบิดเวลาไว้ตามท่าเรือ และเส้นทางลำเลียงทางรถไฟ และขอให้เรือต่างชาติลอยออกไปจากบริเวณเหล่านี้ภายในเวลา ๓ วัน นับจากวันประกาศนี้ ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากการบุกกระหน่ำของเวียดนามเหนือ ตั้งแต่ปลายเดือนมีนาคม ซึ่งสามารถยึดเมืองและจุดยุทธศาสตร์ในเวียดนามใต้ได้ ในขณะที่เดียวกันก็ทำลายกองกำลังสำคัญของเวียดนามใต้ลงได้ ทำให้สถานการณ์ในเวียดนามใต้ตกอยู่ในภาวะวิกฤติ กับมีที่ท่าว่าจะเปลี่ยพลัดลงไปเรื่อย ๆ เพราะขวัญและกำลังใจของเวียดนามใต้ด้อยกว่าเวียดนามเหนือมาก

ทางฝ่ายอเมริกาพิจารณาจากสถานการณ์ทั้งในเวียดนามและในสหรัฐ ฯ เอง ทางออกสำหรับประธานาธิบดีที่จะตัดสินใจทำอะไรลงไป คู่มือจำกัดเหลือเกิน เราจึงลองมาพิจารณาจากนโยบายสมมติ ดังต่อไปนี้ประกอบกันก่อน

ทางออกนโยบายที่ ๑ คือการตอบโต้ทางทหาร สหรัฐ ฯ อาจจะส่งกำลังกลับเข้าไปรบในเวียดนามอีก โดยอ้างว่าเพื่อป้องกันชีวิตของทหารอเมริกันหรือคนเวียดนามใต้ หรือแต่เสรีภาพ หรืออะไรก็ตามแต่ ผลของนโยบายนี้คือคนอเมริกันส่วนใหญ่จะคัดค้าน โดยเฉพาะนักศึกษา และอาจมีผลกระทบถึงความระส่ำระสายภายในประเทศซึ่งกำลังครุ่นอยู่ การที่คนอเมริกันจะคัดค้านนโยบายนี้มาก เพราะเหตุว่าการส่งทหารอเมริกันเข้าไปในเวียดนามอีกก็เท่ากับเพิ่มจำนวนทหารบาดเจ็บ—เสียชีวิต และเป็นเหยื่อสงครามอีกมาก จากการสำรวจประชามติ

พบว่า เวลาใดที่จำนวนทหารบาดเจ็บล้มตายมีมาก ความรู้สึกของคนทั่วไปจะต่อต้านและคัดค้านสงครามมากขึ้น แต่เมื่อมีจำนวนผู้บาดเจ็บล้มตายน้อย คนอเมริกันก็จะคลายความรู้สึกรวมทั้งบทบาทในการต่อต้านรัฐบาล และสงครามลงไปตาม เพราะฉะนั้นนิคสันจึงพยายามหลีกเลี่ยงการส่งทหารอเมริกันไปรบ แต่จะใช้ทหาร(พื้นเมือง) แดวๆ อาเซียนภาคเดียวไปรบ (และตาย) แทน ตามแผนการ ให้ญวนรบกับญวน (Vietnamization) นอกจากนั้นสมรรถภาพของกองทหารอเมริกันเองในเวียดนามก็ดูจะคลอนแคลนลงมากในระยะ ๔-๕ ปีนี้ ดังนั้นในปี ค.ศ. ๑๙๖๖ อเมริกาจึงคิดค้นแผนการ “ออโตเมติก” กล่าวคือใช้เครื่องยนต์รบแทนคน เช่น อเมริกาจะวางเครื่องรับสัญญาณไว้มากเส้นทางลำเลียง หรือจุดยุทธศาสตร์สำคัญๆ ทั้งเวียดนาม เมื่อมีการเคลื่อนไหวผ่าน เครื่องนั้นก็ส่งสัญญาณไปที่ศูนย์ควบคุม (ตั้งอยู่ในเมืองไทย) ซึ่งใช้เครื่องคอมพิวเตอร์กรองข่าว และจากนั้นก็ปล่อยเครื่องบินออกไปโดยอัตโนมัติ เครื่องบินทั้งระเบิดนี้เป็นประเภทไม่ต้องใช้คนขับ แต่จะไปทิ้งระเบิดลงตามจุดที่ได้รับสัญญาณมา ยิ่งไปกว่านั้นระเบิดที่ใช้ทั้งก็ถูกดัดแปลงใหม่ให้นำคาน้ำใช้ยิ่งขึ้น เพราะแทนที่จะระเบิดทันทีที่กระทบพื้นดินระเบิดเหล่านี้จะอยู่ในสภาพปกติจนกว่าจะมี “การเคลื่อนไหว” ผ่านระเบิดเหล่านี้อีกครั้ง

(หมายความว่าควายหรือชวานา หรือเวียดกงเดินผ่านก็มีผลเท่ากันหมด) ระเบิดบางชนิดเมื่อเหยียบลงไป ก็จะรายงานเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ศูนย์และทางศูนย์จะส่งมาอีกทีว่า ควรจะระเบิดหรือไม่ระเบิดบางชนิดมีผลทำให้ แชน - ชา - นัยน์ตา หรืออวัยวะบางส่วนพิการเท่านั้น แต่ไม่ถึงตายผู้เชี่ยวชาญทางสงครามจิตวิทยาของอเมริกาคำนวณแล้วบอกว่า วิธีนี้จะได้ผลกว่าฆ่าเวียดกงให้ตาย เพราะคนบาดเจ็บต้องใช้เวลา และหมอลำหรับพยาบาลรักษา (แต่ในสนธิสัญญากรุงเฮก ข้อที่ ๒๓ ว่าด้วยการสงครามระหว่างประเทศ ได้บัญญัติห้ามการใช้อาวุธที่ก่อให้เกิดการบาดเจ็บและทรมาณโดยเจตนา) หลังจากที่ใช้เครื่องยนต์แทนคนสำเร็จ แผนการถอนทหารอเมริกันกลับบ้านก็ดูเป็นจริงเป็นจังมากขึ้น กล่าวโดยสรุปสถานการณ์ของนิคสันในเวียดนาม ดูจะเป็นที่ชื่นชมของคนอเมริกัน (ที่ไม่รู้เบื้องหลังมาก) เพราะฉะนั้น เมื่อต้องเผชิญกับการตัดสินใจเกี่ยวกับปัญหาเวียดนามครั้งล่าสุด นิคสันจึงพยายามหลีกเลี่ยงไม่ใช้นโยบายการส่งทหารกลับเข้าไปรบในเวียดนามอีก

ทางออกนโยบายที่ ๒ คือไม่ทำอะไรตอบโต้ซึ่งจะมีผลให้เวียดนามเหนือได้ชัยชนะเหนือเวียดนามใต้ และสหรัฐก็กลายเป็นผู้แพ้ นโยบายนี้ นิคสันไม่ยอมเด็ดขาด แต่ลงการณ์ทุกครั้งนิคสันมักจะกล่าวถึงเกียรติภูมิและศักดิ์ศรีกับความรับผิดชอบ

ชอบของอเมริกาที่มีต่อประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก การพ่ายแพ้ในเวียดนาม จะทำให้ตำแหน่งประธานาธิบดีคลายความเชื่อถือลงไปในวงการเมืองระหว่างประเทศ ซึ่งนักสันชนไม่ได้ที่จะเห็นประธานาธิบดีคนต่อๆ ไปต้องตกอยู่ภายใต้ภาวะการณ์เสื่อมเสียเกียรติ เพียงเพราะเขาไม่อาจดำเนินนโยบายที่เหมาะสมได้ นอกจากนั้น เป็นที่เชื่อกันว่าคนอเมริกันทั่ว ๆ ไป ก็ไม่ยอมที่จะเป็น “ผู้แพ้” ในสงคราม (ที่ไม่ได้ประกาศ) กับประเทศด้อยพัฒนาเล็ก ๆ ซึ่งหลายคนยังนึกไม่ออกว่าอยู่ตรงไหนของโลก และคาดคะเนว่า ถ้าหากนักสันออกมาประกาศขอความร่วมมือเนื่องจากสหรัฐ ฯ ตกอยู่ในภาวะคับขัน โดยต้องประกาศสงครามอย่างเป็นทางการ ก็เชื่อว่าจะได้รับการสนับสนุนมากพอสมควร แม้ในวุฒิสภาเองก็ตาม

ทางออกนโยบายที่ ๓ คือใช้ระเบิดนิวเคลียร์ชนิดที่ทำลายอย่างแม่นยำ และมีอำนาจอย่างต่ำที่สุด ถ้าหากนักสันใช้นโยบายนี้ย่อมจะเกิดความตึงเครียดระหว่างสหรัฐ ฯ กับญี่ปุ่น และรัสเซียรวมทั้งจีนด้วย ญี่ปุ่นนั้นแถลงแก่สหรัฐ ฯ นานแล้วว่า จะช่วยเหลือนโยบายของอเมริกาทุกอย่าง ยกเว้นอย่างเดียวคือการใช้นิวเคลียร์ เพราะผลกระทบอันแรกๆ ที่เห็นชัดเจนที่สุด ถ้าสหรัฐ ฯ ใช้อาวุธนิวเคลียร์ก็คือการประท้วงและต่อต้านอย่างรุนแรงจากคนญี่ปุ่นเอง และอาจนำไปถึงสงครามกลางเมือง กวาร์ปิตฐานทัพนิวเคลียร์

ของอเมริกาในญี่ปุ่น ส่วนรัสเซียและจีนนั้นก็ มีแนวโน้มที่จะคล้อยปลงอำนาจต่อต้านให้เวียดนามเหนือ ไม่มีอะไรดีไปกว่า “หนามยอกให้เอาหนามบ่ง” และแน่นอนที่สุด การคัดค้านย่อมมีมาจากกลุ่มประเทศยุโรปและอื่น ๆ ซึ่งในที่สุดก็จะเป็นผลดีแก่นักคตของอเมริกาเอง

พิจารณาจากทางออกดังกล่าวแล้ว สหรัฐ ฯ ตกอยู่ในภาวะเขาควาย เพราะนโยบายการตอบโต้ทางทหารอย่างรุนแรงนั้นนำมาใช้ไม่ได้เลย (เมื่อเปรียบเทียบระหว่างผลได้และผลเสียแล้ว) หนทางที่พอจะทำได้ในขณะนี้ก็คือ การประกาศปิดกั้นเวียดนามเหนือ เพิ่มการบอมบ์เมืองต่างๆ ในเวียดนามเหนือ แต่่นโยบายนี้จะมีผลสักเท่าไร เพราะรัสเซียอาจล้าเลียงสัมพันธ์ผ่านอินเดีย (ซึ่งย่อมจะยินดีช่วยเหลือภายหลังกรณีบังคลาเทศกับสหรัฐ ฯ แล้ว) หรืออาจขอผ่านจีนก็ได้ นอกจากนั้นก็มีผู้คาดคะเนว่าเวียดนามเหนือได้เก็บรวบรวมสัมพันธ์และล้าเลียงเข้าเวียดนามใต้ พอจะประทังไปได้ราว ๖ - ๘ อาทิตย์ ซึ่งก็เป็นเวลาเพียงพอสำหรับยึดเวียดนามใต้ได้ (ถ้าเหตุการณ์เป็นไปเหมือน ๖ อาทิตย์ก่อน) ถ้าเป็นไปตามนี้ ถึงเวลานั้นอเมริกาจะทำอย่างไร

ในขณะนี้ ข้อเสนอสันติภาพและการเจรจาต่าง ๆ ของสหรัฐ ฯ นั้น เวียดนามเหนือดูจะไม่เชื่อถือเสียแล้ว เหตุการณ์ในอดีตตั้งแต่เจเนว ๑๙๕๔ ที่อเมริกาสัญญาว่าจะให้มีการเลือกตั้ง

อย่างอิสระในเวียดนาม แล้วอเมริกาก็ฉีกสัญญา ทั้ง เพียงเพราะกลัวว่าโฮจิมินห์จะได้รับเลือกตั้ง แต่กลับตั้งรัฐบาลหุ่นเงาขึ้นมาขึ้น และนับแต่นั้นมาทั้งสองฝ่ายก็สู้รบกันมาตลอด ทั้งบนดิน และบนโต๊ะ (ในปารีส) ตลอดระยะเวลาของการเจรจาสันติภาพ อเมริกามีทางที่นับว่าดีกว่า ปัจจุบันมาก โดยที่เวียดนามเหนือก็ยินยอมรับ ด้วย คือการถอนทหารอเมริกันและการสนับสนุน ทั้งหมดออกไปจากเวียดนามใต้ และอาเซียนภาคเหนือ ยิ่งการเจรจาในระยะหลัง เวียดนามเหนือ ก็ยอมอ่อนข้อให้หลายประการ เช่น ไม่เรียกร้องให้รัฐบาลในเวียดนามใต้เป็นคอมมิวนิสต์ แต่เป็นรัฐบาลอิสระที่ประชาชนเลือกตั้ง โดยทุกฝ่ายจะยินยอมรับกติกาที่ อเมริกามีเวลาจะปรับ สถานการณ์ในเวียดนามใต้และในอาเซียนภาคเหนือ การถอนทหารกลับไปไม่ใช่การพ่ายแพ้ ไม่มีใครสงสัยถึงเกียรติภูมิและชื่อเสียงของอเมริกา นักสันจะได้อิทธิพลมากยิ่งขึ้นทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพราะเป็นผู้รักสันติภาพอย่างจริงจัง เคารพในสิทธิมนุษยชน และความเป็นอิสระ ในการเลือกวิถีชีวิตและการปกครองของคนร่วมโลก แต่อเมริกาก็ไม่ยอมลงมืออย่างแท้จริง แต่กลับสร้าง "กองทัพหุ่นยนต์" พยายามดำเนินวิถีทางการทูตต่าง ๆ ที่จะปล่อยให้เวียดนามเหนือค่อย ๆ ตายไปทีละน้อย ถ้าหากนักสันถูกบีบให้เข้ามาและหาทางออกอย่างนับว่าไม่ได้ในเวลาอันสั้น ก็เป็นผลมาจากการที่เวียดนามเหนือถูก

บังคับให้ถอยเข้ามาบุกก่อน การทิ้งระเบิดตามเมืองต่าง ๆ เมื่อปลายปีที่แล้ว โดยที่นักสันได้เดินทาง ไปปักกิ่งและไปมอสโคว์แล้ว ถ้าหากยังไม่มี การเปลี่ยนแปลงใด ๆ เกิดขึ้นระหว่างอเมริกากับรัสเซียก็จะให้สัญญาอะไรบางอย่างแก่เวียดนามเหนือ เพราะเมื่อใดที่มหาอำนาจเจรจากัน ประเทศเล็ก ๆ ก็มักจะเสียผลประโยชน์ทุกครั้ง การตัดสินใจบุกเวียดนามใต้จึงเป็นการผูกมัด พันธะของรัสเซียและจีนไว้อีกครั้ง และครั้งนี้ เวียดนามเหนือแสดงจุดมุ่งหมายอย่างชัดเจนว่า จะไม่มีการแบ่งแยกระหว่างเวียดนามเหนือและ ใต้ก็เพราะฉะนั้นการเลือกตั้งในเวียดนามใต้ (ถ้ายึดครองได้แล้ว) อาจจะไม่ต้องมีก็ได้

ถ้าจะมองอนาคตของเวียดนามเหนือจากอดีตแล้ว ก็อาจจะเปรียบเทียบในบางแง่ได้กับจีน เพราะกำเนิดของพรรคคอมมิวนิสต์ทั้งสองมาจาก ความรู้สึกชาตินิยม ที่ต่อต้านจักรวรรดินิยมต่าง ชาติ ความเข้มแข็งและความเหนียวแน่นของ พรรคมาจากอุดมการณ์ใหม่ ที่ตรงข้ามกับความ เหลวไหลในระบบความเชื่อของสังคมเก่า การ ต่อสู้ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนในสภาพสังคมกึ่ง ศักดินา จนสามารถเปลี่ยนไปสู่ระบบประชาธิปไตยใหม่และสังคมนิยม ก็เป็นตัวอย่างอันชัดเจน ในสายตาของเวียดนามเหนือ ซึ่งเชื่อว่าระบบสัง คมของตนในสมัยฝรั่งเศสยึดครองก็ตกอยู่ในสภาพ กึ่งศักดินา โดยมีฝรั่งเศสเป็นจักรวรรดินิยม และ ต่อมาเมื่อรบชนะฝรั่งเศส แต่กลับต้องมาเจอกับ

อเมริกาอีก ก็เท่ากับย้าทฤษฎีกักรวดนิยมและ ความเชื่อในอุดมการณ์ของคนมากขึ้น รัฐบาล หุ่นของอเมริกาในเวียดนามใต้ไม่ต่างอะไรไปจาก รัฐบาลเจียงไคเช็คในสายตาของจีนแผ่นดินใหญ่ ซึ่งความล้มเหลวของอเมริกา ในการสนับสนุน เจียงต่อสู้พรรคคอมมิวนิสต์ ก็คงเป็นผลอันหนึ่งที่ เวียดนามเหนือคะเนเอาไว้ว่าจะต้องเกิดซ้ำรอยอีก ในเวียดนาม

ทั้งนักสันและผู้เชี่ยวชาญสาขาต่าง ๆ ก็ตระหนักดีถึงผ่านร้ายอันนี้ และพยายามอย่างเต็มที่ที่จะไม่ให้ประวัติศาสตร์ซ้ำรอย แต่ในขณะที่เดียวกันข้อจำกัดในวงการเมืองโลกดูจะมีมากกว่าอดีต การพยายามปิดกั้นเวียดนามเหนือ และทิ้งระเบิดให้หนักขึ้น มีผลกระทบถึงรัสเซียและจีนมากขึ้น และถ้าการปิดล้อมนี้ไม่เป็นผล อเมริกาจะบุก เวียดนามเหนือหรือไม่ ผลของการบุก (ถ้า เกิดขึ้น) อันหนึ่งที่เห็นอย่างชัดเจนว่าต้องเกิดขึ้น ก็คือจีนจะต้องส่งกองทหารเข้ามาต่อต้านใน เวียดนามเหนือ เช่นเดียวกับในเหตุการณ์สงครามเกาหลี เพราะจีนประณามแล้วว่า ถ้าอเมริกาบุกเข้ามาในเขตแดนเวียดนามเหนือ จีน จะถือว่าเป็นการรุกราน และกระทบกระเทือนถึงความปลอดภัยของจีน และข้อตอบโต้ก็คือการส่ง กำลังเข้าสู่รบ และถึงแม้การตัดสินใจครั้งนี้อาจ นำไปสู่สงครามโลกครั้งที่สาม จีนก็คงไม่กังวลเท่าไรนัก เพราะเมฆเซตงกล่าวไว้ว่า ภายหลัง สงครามโลกครั้งที่ ๑ รัสเซียก็กำเนิดภายใต้พรรค

คอมมิวนิสต์ หลังสงครามโลกครั้งที่สอง จีนและ อีกหลายประเทศเป็นคอมมิวนิสต์ (และสังคมนิยม) ถ้าหากเกิดสงครามครั้งที่ ๓ ก็หมายความว่าระบบนายทุนจะไม่มีที่อยู่บนโลกนี้อีกต่อไป ส่วนท่าทีของรัสเซียนั้นดูจะไม่ตอบโต้รุนแรง เพราะจากอดีต รัสเซียไม่เคยยอมเข้าไปประจันหน้ากับฝ่ายตรงข้ามเลย นับแต่สมัยตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีน - สงครามเกาหลี - และกรณีคิวบา

ประเด็นสุดท้ายที่น่าพิจารณา คือผลกระทบ ถึงประเทศไทย ในกรณีที่เวียดนามเหนือยึด เวียดนามใต้ได้ จะเป็นภัยต่อความมั่นคงหรือไม่ คำตอบของคำถามนี้คือ 'ไม่' เป็นความจริงที่ผู้ก่อ การร้ายและพรรคคอมมิวนิสต์ไทยมีความสัมพันธ์ ติดต่อบริการความช่วยเหลือทั้งจากจีนและเวียดนามเหนือ แต่ถ้าพิจารณาจากเหตุการณ์ที่ผ่านมา ในประเทศต่างๆ ที่จีนให้ความช่วยเหลือ จะเห็นหลักใหญ่อันหนึ่ง คือจีนจะช่วยเมื่อคนนั้นช่วย ตัวเองก่อน ก็หมายความว่าถ้าพรรคคอมมิวนิสต์ ไทยไม่มีคนไทยสนับสนุน ก็มีโอกาสดูได้รับความช่วยเหลือจากจีนน้อยมาก เพราะฉะนั้นแสดงว่า สถานการณ์ในประเทศยังไม่สุกงอมพอ ข้อพิสูจน อันนี้เห็นได้จากความช่วยเหลือที่พรรคคอมมิวนิสต์ไทยได้รับจากจีนทางด้านวัตถุแทบไม่มีเลย ในระ ยะก่อนปี ค.ศ. ๑๙๖๔ และเมื่อไทยตกลง ยอมเป็นฐานทัพให้อเมริกา ขบวนการกู้ชาติ ต่าง ๆ จึงได้เกิดขึ้น คือ "แนวร่วมรักชาติ" และ "ขบวนการไทยเสรี" การแทรกซึมการต่อสู้ก็มี

มากขึ้น ประกอบกับความเสื่อมทางเศรษฐกิจ สังคมทำให้เป้าหมายการต่อสู้ของขบวนการดังกล่าวชัดเจนขึ้นและแม้การอ้างอิงถึงจักรวรรดินิยม ก็ดูเป็นจริงเป็นจังมากกว่าแต่ก่อนมาก* และถ้าดูในหนังสือพิมพ์รายวัน และนิตยสารที่ตีพิมพ์ในบังกีงระยะก่อนปี ค.ศ. ๑๙๖๔ แล้วแทบจะไม่มีกรกล่าวถึงพรรคคอมมิวนิสต์ไทยหรือขบวนการต่างๆเลยจนหลังจากปี ค.ศ. ๑๙๖๔ แล้ว เมื่อมีการตั้งขบวนการดังกล่าวกับการกระจายเสียง จึงค่อยมีบทความถึงบทบาทของคอมมิวนิสต์ไทยกับขบวนการต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่ก็ยังคงพูดถึงอุดมการณ์กว้างๆ การโจมตีไม่ชัดเจนเหมือนจีนแผ่นดินใหญ่กับเจียงไคเช็ค หรือโฮจิมินห์กับเบาไต๋และเวียดนามใต้จากเหตุการณ์ดังกล่าวจึงพอสรุปได้ว่า ความมั่นคงภายในประเทศทั้งของรัฐบาลและประชาชนขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ของคนในประเทศทั้งหมด ทักษะในการมองโลกภายนอกให้กว้างขวางและเป็นอิสระมากขึ้น ความใจกว้างไม่ใช่มีแต่เฉพาะเวลาเลี้ยงเหล้าตอนเย็นหรือวันขึ้นปีใหม่ หากต้องใจกว้างต่อความเชื่อดี และต่อวิถีชีวิตของคนอื่นๆ ด้วยการป้องกันหวาดกลัวโรคอาจไม่ได้ผลถ้ามิแต่ได้จับแมลงวันหรือตัวแบคทีเรียชนิดนั้นๆ ในเมื่อเราอาจฉีควัคซีน (ของหวัด) เข้าไว้ในร่างกายสำหรับเป็นภูมิป้องกันได้สะดวก ปลอดภัย และได้ผลกว่า

สถานการณ์ปัจจุบันของไทย ตกอยู่ระหว่างมหาอำนาจต่างประเทศ ซึ่งพอจะเทียบเคียงกับสถานการณ์ของกรุงสยามในสมัยรัชกาลที่ ๕ ได้เมื่ออังกฤษและฝรั่งเศสเซ็นสัญญาให้ไทยเป็นประเทศกันชนและรับรองอธิปไตยของไทย แต่ไม่ใช่เป็นเหตุสำคัญอันเดียวที่ทำให้ไทยอยู่รอดมาได้ หากแต่เป็นผลมาจากการปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน การสร้างรัฐชาติที่มีความรู้สึกร่วมกัน ระบบการปกครองมณฑลเทศาภิบาล ระบบโรงเรียน และแม้กระทั่งการวางนโยบายส่งพระราชโอรส และขุนนางไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ ก็โดยมีจุดมุ่งหมายแน่นอนที่จะวางรากฐานเปลี่ยนแปลงของกรุงสยามอย่างราบรื่นและทันสมัย กล่าวโดยสรุป เท่ากับเป็นการวางแผนพัฒนาประเทศอย่างสมฐานะและสถานการณ์ แต่ในปัจจุบันการพัฒนาจะพุ่งเฟื้อและมากมายจนล้นเกินไปหมด ไม่มีใครรู้ว่าเราอยู่ในสถานการณ์อะไรและจะก้าวไปสู่อะไร การตำน้ำพริกละลายแม่น้ำ หรือการขี่ช้างจับตักแตนก็ดี ล้วนเป็นปัญหาเฉพาะหน้าที่จะนำไปสู่การตัดสินใจในการเมืองระหว่างประเทศ และการอยู่รอดด้วยสันติในอนาคตอันใกล้ ๑

ธเนศ อาภรณ์สุวรรณ สำเร็จการศึกษาทางรัฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ขณะนี้กำลังศึกษาต่ออยู่ที่โรเชสเตอร์ นิวยอร์ก มีงานเขียนด้านบทความแสดงทัศนะต่าง ๆ ลงใน *สังคมศาสตร์ปริทัศน์* มาแต่ครั้งยังเป็นนักศึกษา และเคยเป็นบรรณากร ฉบับนิสิตนักศึกษามาก่อน

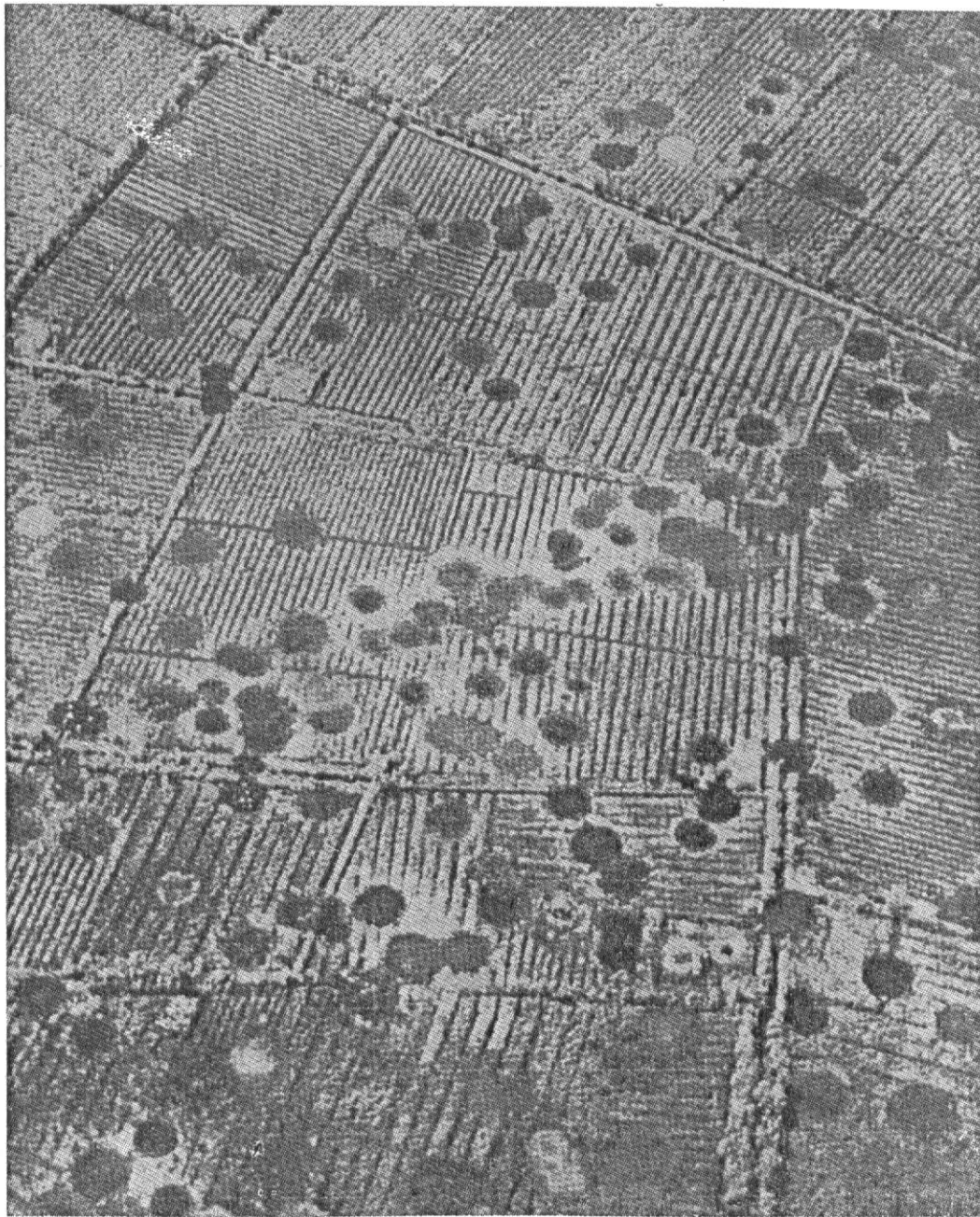
* คุราลละเอียดยกประกอบใน Melvin Gurtov, *China and Southeast Asia: The Politics of Survival*, Heath Lexington Books, 1971.

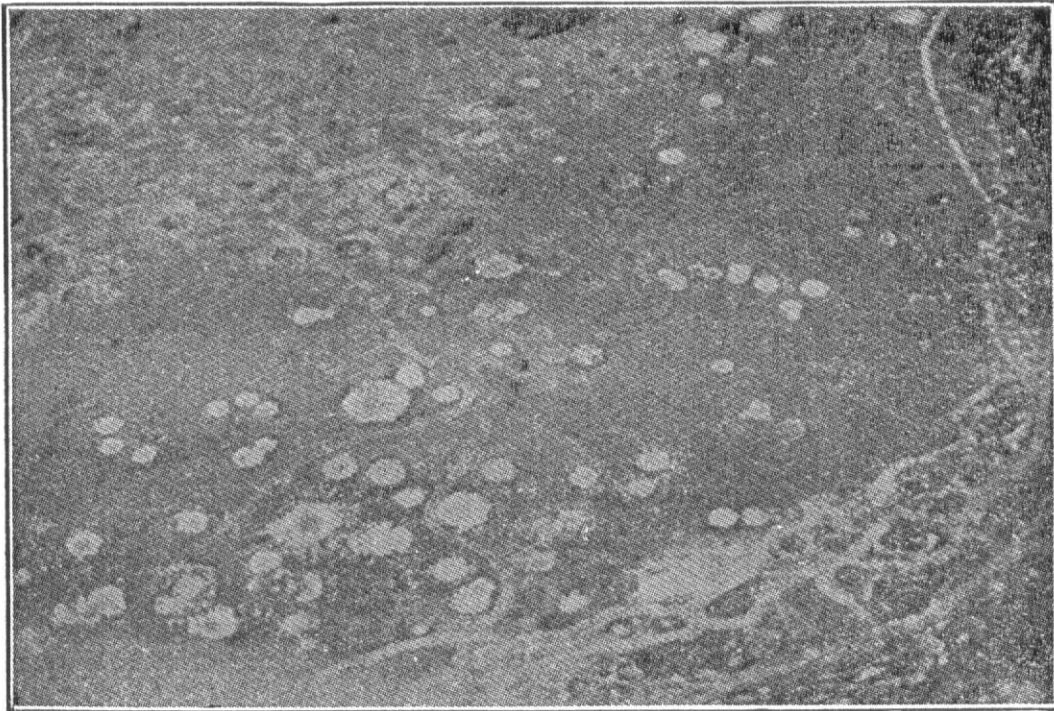
จำนวนทหารอเมริกันที่ตกเป็นเชลยในสงครามเวียดนาม	
เชลยในเวียดนามเหนือ	รวม
ตัวเลขจากฝ่ายเวียดนามเหนือ	๓๔๖ คน
ตัวเลขจากกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ	๓๘๕ คน
เชลยในเวียดนามใต้	
ตัวเลขจากฝ่ายเวียดกง	๑๘ คน
ตัวเลขจากกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ	๕๐ คน
เชลยในลาว	
ตัวเลขจากกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ	๕ คน
รวมทั้ง ๒๐ คนที่เวียดนามเหนือกล่าวว่าเสียชีวิต	
ข้อมูลจาก : Air War: The Third Indochina War ศูนย์ข่าวสารเกี่ยวกับอินโดจีนและโครงการ สงครามทางอากาศ วอชิงตัน ๒๕๑๕	

กำลังพลของฝ่ายเวียดกง	
ปี	จำนวน
๒๕๐๔	๓๕,๐๐๐
๒๕๐๕	๓๑,๐๐๐
๒๕๐๖	๓๐,๐๐๐
๒๕๐๗	๔๖,๐๐๐
๒๕๐๘ (เป็นปีแรกที่สหรัฐฯทิ้งระเบิดอย่างหนัก)	๑๒๐,๐๐๐
จากหนังสือ : To Move A Nation ของ โรเบิร์ต ฮิลสมน, นิวยอร์ก, ๒๕๑๒	

การทำลายสภาพแวดล้อม ในสงครามเวียดนาม

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล

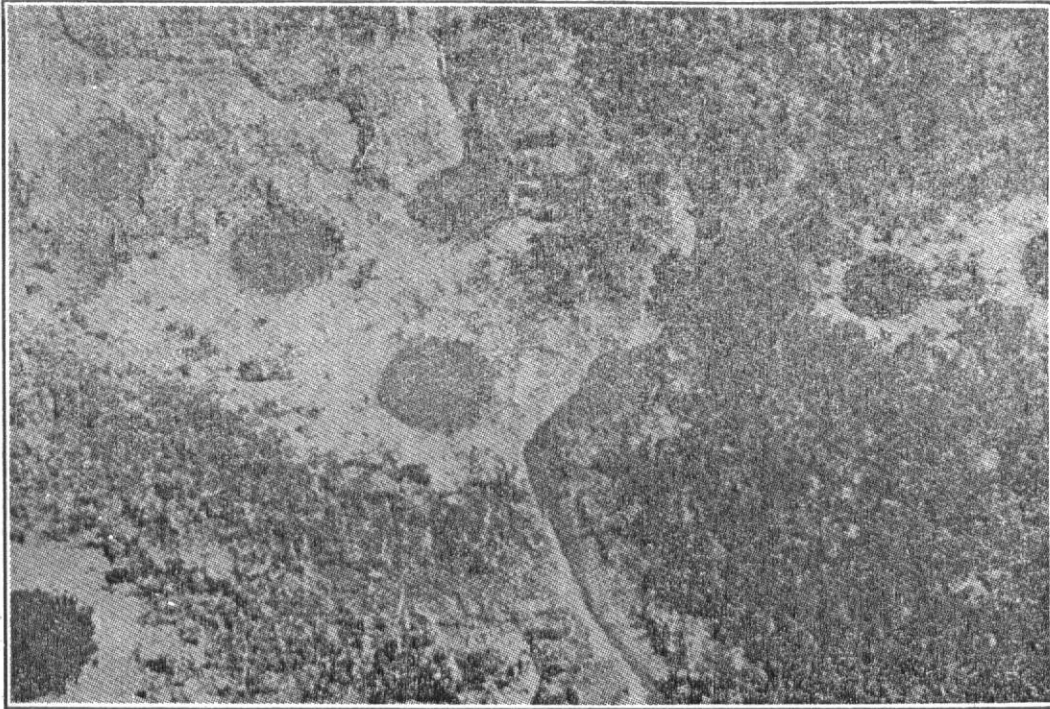
แผ่นดินเวียดนามปัจจุบันพุ่มไปด้วยหลุมระเบิดกว่าสิบล้านหลุม
หลุมเหล่านี้มีน้ำขังทำให้เกิดยุงและเชื้อโรค

การทำลายสภาพแวดล้อมในสงครามเวียดนาม

การสู้รบในเวียดนามได้ยืดเยื้อมากกว่า ๓๐ ปี แล้ว โดยมีเอกลักษณ์สำคัญได้แก่ความเกี่ยวพันระหว่างสงครามกลางเมืองกับการเมืองระหว่างประเทศ คู่สงครามที่เกี่ยวข้องกับการสู้รบโดยตรงอาจแบ่งได้เป็นสองค่ายใหญ่ ๆ คือ สหรัฐอเมริกากับเวียดนามใต้ฝ่ายหนึ่ง และเวียดนามเหนือกับแนวร่วมปลดแอก (ที่สหรัฐ

เรียกว่าเวียดกง) อีกฝ่ายหนึ่ง ฝ่ายแรกนั้นได้เปรียบในแง่กำลังทุนและอาวุธยุทธโปกรณ์ที่เหนือกว่า ส่วนฝ่ายหลังนั้นได้เปรียบในแง่ยุทธวิธีการสู้รบแบบกองโจร ซึ่งทำให้สหรัฐฯ ไม่สามารถแยกตัวผู้เป็นศัตรูออกจากประชากรเวียดนามได้อย่างชัดเจน

* การเขียนบทความเรื่องนี้ ได้เรียบเรียงเก็บความสำคัญมาจากเอกสาร ของ กลุ่มศึกษาทางชีววิทยาแห่ง สแตนฟอร์ด (Stanford Biology Study Group) และ คณะกรรมการข่าวสารเกี่ยวกับสภาพแวดล้อม (Committee for Environmental Information) โดยได้รับอนุญาตตีพิมพ์ซ้ำจากนิตยสาร Environment เนื้อหาในเอกสารที่นำมาประกอบกาเขียน คือ 1) The Destruction of Indochina 2) Land War เขียนโดย อี. บลิว ไพร่เพอร์ และ อาเธอร์ เอช. เวสต์ลิง ซึ่งเป็นเอกสารที่ศึกษาถึงผลกระทบของอาวุธสมัยใหม่ที่น่าสนใจในเอเชียอาคเนย์

ในระยะไม่กี่ปีที่ผ่านมา สหรัฐอเมริกาได้พัฒนายุทธวิธีที่เชื่อว่ามีประสิทธิภาพในการต่อต้านสงครามกองโจรหรือสงครามประชาชนขึ้นมา ยุทธวิธีดังกล่าวมีลักษณะสำคัญคือการอพยพชาวเวียตนามที่อยู่ในชนบทหรือป่าดงมาไว้ในค่ายผู้ลี้ภัยซึ่งอยู่ติดกับตัวเมือง หลังจากนั้นสหรัฐอเมริกาจะใช้วิธีทำลายแหล่งที่คิดว่าเป็นที่อยู่ของข้าศึกอย่างรุนแรงโดยมีตมคำนึงถึงความปลอดภัยของประชาชนดังที่เคยเป็นมา การทำลายนั้นประกอบด้วยกรรมวิธีหลายอย่าง เช่น การทิ้งระเบิดโจมตีอย่างหนัก การพันสารเคมีทำลายพืชพันธุ์ธัญญาหาร และการทำลายป่าซึ่งเป็นที่ซ่อนเร้นของศัตรู เป็นต้น วิธีดังกล่าวทางสหรัฐอ้างว่าเพื่อชัยชนะในการสู้รบ แต่ขณะ

เดียวกันก็เป็นวิธีที่จะก่อให้เกิดความสูญเสียสุดกวดานับแก่ชาวเวียตนามผู้ที่จะต้องอาศัยอยู่ในดินแดนเหล่านั้นสืบต่อไป

๑. ผลของการทิ้งระเบิดที่มีต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ

ผลของระเบิดโดยทั่วไป

ระเบิดที่สหรัฐอเมริกาใช้ในสงครามเวียตนาม มีปริมาณมากกว่าระเบิดที่ใช้ในสมรภูมิสงครามโลกครั้งที่สองทุกแห่งรวมกันเกินกว่า ๒ เท่าอาวุธที่มีลักษณะเป็นระเบิดนี้ รวมทั้ง ระเบิดติดเครื่องบิน จรวด ปืนใหญ่ ระเบิดมือ ตลอดจนกับระเบิดด้วย สถานที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นเขตโจมตีพิเศษ (special strike zone) กับเขต

สู้รบโดยเสรี (free-fire zone) ซึ่งโดย ชاحنออกไปหมดแล้ว คงเหลือแต่กองทัพแนว
 หลักการแล้วหมายถึงว่าเป็นเขตที่ได้อพยพประ ร่วมปลดแอก กับทหารเวียดนามเหนือเท่านั้น

ตารางแสดงปริมาณดินปืนที่ใช้ในสงครามเวียดนาม

ตามสถิติของกระทรวงกลาโหมสหรัฐ ฯ หน่วยละ ๑ ตันปอนด์

ปี	รบบทางอากาศ	พื้นดิน	รวม
๑๕๖๕	๖๓๐	ไม่ทราบแน่	๖๓๐
๑๕๖๖	๑,๐๒๔	๑,๑๖๔	๒,๑๘๘
๑๕๖๗	๑,๘๖๖	๒,๔๑๓	๔,๒๗๙
๑๕๖๘	๒,๘๖๓	๓,๐๐๓	๕,๘๖๖
๑๕๖๙	๒,๗๗๔	๒,๘๐๘	๕,๕๘๒
๑๕๗๐	๑,๕๕๕	๒,๒๘๕	๔,๓๔๐
รวมทั้งหมด	๑๑,๑๑๒	๑๑,๗๗๗	๒๒,๘๘๙

เราไม่ทราบว่าคุณคิดเป็นปริมาณ ๒๓ พันล้าน ปอนด์นี้จำแนกออกเป็นอาวุธชนิดใดบ้าง แต่ถ้า สมมุติว่าครึ่งหนึ่งถูกสร้างเป็นอาวุธหนักประเภท ระเบิดติดเครื่องบิน หรือลูกกระสุนปืนใหญ่ ซึ่ง เฉลี่ยแล้วหนักประมาณ ๕๐๐ ปอนด์ คือ ๑ ลูก ระเบิดเหล่านี้ก็จะสามารถทำพื้นดินให้เป็นหลุม เป็นบ่อได้ถึง ๒๐ ล้านหลุม และถ้าแต่ละหลุมมี ความกว้างเฉลี่ย ๓๐ ฟุต เราก็จะสามารถรวม เนื้อที่ขำรุดจากแรงระเบิดเหล่านี้ได้ถึง ๓๒๕, ๐๐๐ เอเคอร์ (๑ เอเคอร์เท่ากับ ๒๕ ไร่) กล่าว กันว่าในช่วงปี ๑๙๖๗-๑๙๖๘ นั้นสหรัฐอเมริกา ทิ้งระเบิดในเวียดนามมากกว่า ๓,๕๐๐,๐๐๐ ลูก ซึ่งสามารถทำให้เกิดหลุมซึ่งดำเรียงต่อกันแล้วจะ กลายเป็นคลองยาวประมาณ สามหมื่นไมล์ นับ ว่ายาวกว่าเส้นรอบวงของโลกเสียอีก

อย่างไรก็ตามตัวเลขที่เป็นทางการล่าสุดแจ้ง ไว้คร่าว ๆ ว่า หลุมที่เกิดจากการทิ้งระเบิดใน เวียดนามมีมากกว่า สิบล้านหลุม ส่วนใหญ่เกิด จากระเบิดที่ทิ้งโดยเครื่องบิน B-52 ซึ่งแต่ละลูก หนัก ๕๐๐ ปอนด์ และแต่ละลำบรรทุกได้ ๑๐๘ ลูก หลุมที่เกิดขึ้นจะกว้างตั้งแต่ ๒๐ ถึง ๕๐ ฟุต ลึก ๕ ถึง ๒๐ ฟุต สุดแท้แต่สภาพของดิน ปกติ ระเบิดจะถูกทิ้งสูงจากพื้นดินราวสามหมื่นฟุต จึง ช่วยให้เราสามารถทะลุทะลวงลึกไปในแผ่นดินได้ พอสสมควร

บริเวณที่ถูกทิ้งระเบิดอย่างหนักแบ่งออกได้ เป็น ๔ เขตใหญ่ ๆ คือ แถบดินแดนสามเหลี่ยม

ลุ่มแม่น้ำโขงที่มีการเพาะปลูกมาก ป่าไม้ชาย เลนและไม้เนื้อแข็งแถบที่ราบต่ำทางทิศตะวันตก เฉียงเหนือของไซ่ง่อน ป่าไม้เนื้อแข็งในเขต ภูเขาตางและกวางตรี ตลอดจนที่ที่มีการกลี กรรมพอสสมควร แถบหุบเขาภาคเหนือ

หลุมที่เกิดจากการระเบิดของ B-52 หรือปืนใหญ่ ในบริเวณที่ลุ่มสามเหลี่ยม จะมีน้ำขังเต็มอยู่ทุก ฤดูกาล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแรงระเบิดไปกระ ทบตาน้ำเข้าก็ได้ น้ำที่ขังในหลุมมีสีสรรแตกต่างกันไป บางแห่งเขียว บางแห่งออกน้ำเงิน และ บางแห่งก็สีเหมือนน้ำโคลนทั่วไป หลุมระเบิดใน ไร่ป่าไม่สามารถจะใช้เพาะปลูกได้อีกต่อไป เพราะน้ำขังลึกมาก ส่วนมากจะมีหญ้าและวัช พืชขึ้นปกคลุม

ปัญหาใหญ่ของชาวนาที่จะกลับมาอาศัยใน เขตซึ่งเคยถูกทิ้งระเบิด คือการถูกกับริเวณที่ตก ค้างอยู่ อันอาจจะระเบิดขึ้นเมื่อใดก็ได้ เคยมีผู้ เสียชีวิตไปหลายรายแล้วเพราะโดนน้ำไปกระทบ เข้า นอกจากนั้นเศษเหล็กที่ฝังกระจายอยู่ทั่วไป นับเป็นอันตรายต่อ วัว ควายที่โดนามาก เพราะ จะโดนเศษเหล็กบาดตีนกลายเป็นแผลอักเสบล้ม บ่วยได้

สำหรับป่าชายเลนแถบลุ่มแม่น้ำนั้น หลุม ระเบิด B-52 มีอยู่มากมาย และมีน้ำขังอยู่ตลอด เวลา การนี้ทำให้การขนส่งคมนาคมลำบากยิ่ง ขึ้น เรื่องนี้มีความสำคัญพอสสมควร เพราะป่า ชายเลนเช่นไม้โกงกางเหล่านี้มีประโยชน์ในทาง เศรษฐกิจบางอย่างเช่น เผาด่าน ตลอดจนเป็น แหล่งประมง

เศษระเบิดที่กระจัดกระจายมีผลกระทบต่อการทำป่าไม้มาก เช่นแถบเบนแคทกับจอนตันท์ปรากฏว่าไม่มีใครต้องการตัดซุงในเขตนั้นนัก เพราะเศษโลหะที่ฝังอยู่ในเนื้อไม้ทำให้ต้นไม้เป็นโรค พุกร้อน รากคดถึง ๓๐ เปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้ยังทำลายพันธุ์เชื้อราโรคเสียหายอยู่เสมอ ดังนั้นสถิติกล่าวว่าการตัดซุงที่ทำป่าไม้ในเวียตนามจะต้องพักซ่อมพันธุ์เชื้อรา เสียเวลา ๑ ชั่วโมงทุก ๆ ๓ ชั่วโมง นับเป็นความเสียหายทั้งทางด้านทุนและเวลา ผลเสียอีกอย่างหนึ่งคือ หลุมระเบิดทำให้การขนย้ายท่อนซุงไม่สะดวก ฉะนั้นจึงต้องท่อนซุงให้สั้นจนเกินไปกว่าที่ต้องการ เพื่อที่จะนำเอาออกมาจากป่าได้

ลูกระเบิดชนิดใหญ่พิเศษ

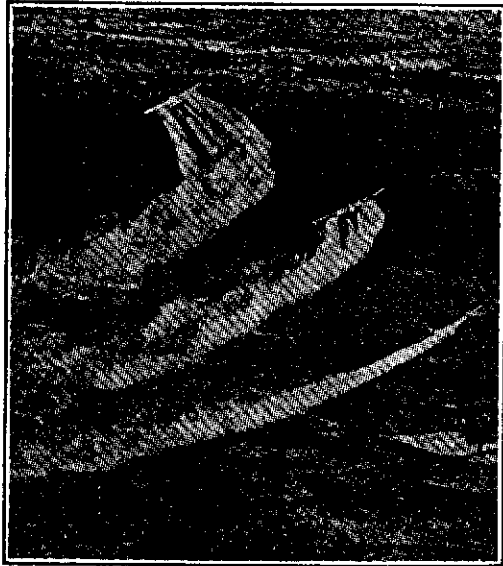
ระเบิดที่ใหญ่และร้ายแรงที่สุดชนิดหนึ่งซึ่งใช้ในสงครามเวียตนามคือระเบิด BLU-82/B หรือที่เรียกกันง่าย ๆ ว่า เดซี่คัทเตอร์ (Daisy Cutter) ระเบิดชนิดนี้พัฒนามาจากระเบิดขนาดยักษ์ที่ผลิตใช้ในสงครามโลกครั้งที่สองที่เรียกว่า บล็อกบัสเตอร์ (Block Buster) และเริ่มนำออกใช้ในปี ๑๙๗๐ เรื่อยมา

เดซี่คัทเตอร์มีเส้นผ่าศูนย์กลางกว้าง ๔.๕ ฟุต ยาว ๑๑ ฟุต และหนัก ๑๕,๐๐๐ ปอนด์ ส่วนประกอบสำคัญเป็นสาร DBA-22M ถึง ๑๒,๖๐๐ ปอนด์ สารชนิดนี้ผสมด้วยผงอลูมิเนียมและอิมโมเนียมไนเตรท ซึ่งก่อให้เกิดอำนาจระเบิดสูงมาก เป็นรองก็เฉพาะระเบิดปรมาณูเท่านั้น

ปกติแล้วระเบิด เดซี่ คัทเตอร์ จะถูกบรรจุโดยเครื่องบินชนิด C-103E ของกองทัพอากาศที่ ๗ สหรัฐอเมริกา ซึ่งบินออกจากอ่าวกัมมันท์ ระเบิดชนิดนี้จะระเบิดพร้อมกันที่ปลายทั้งสองข้าง เมื่อก่อนจะกระทบพื้นดินชนิดเดียว ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปตามกลไกที่ถูกต้อง แรงระเบิดจะไม่ก่อให้เกิดหลุมแต่อย่างใด หากจะถดอนรากถอนโคนต้นไม้ และกระเด็นออกไปรอบทิศทางด้วยรัศมี ๑๖๐ ฟุต ก่อให้เกิดลานกว้างขนาดสนามฟุตบอล หรือราว ๒ เอเคอร์ โดยทั่วไปแล้วจะไม่เกิดไฟไหม้แต่จะมีควันรูปเห็ดลอยขึ้นสู่อากาศสูงถึง ๖ พันฟุต และสามารถสิ้นสะเก็ดของเครื่องบินขนาดเบาที่อยู่ห่างออกไป ๒ ไมล์ได้อย่างรุนแรง

การทิ้งระเบิด เดซี่คัทเตอร์นี้ เรียกกันว่า ปฏิบัติการคอมมานโดวอลท์ (Operation Commando Vault) ถ้าเฉลี่ยแล้วจะทิ้งสองลูกต่อ ๑ สัปดาห์ เป้าหมายในการทิ้งระเบิดจะถูกเก็บไว้เป็นความลับมาก แม้กับบินเองก็ยังไม่ทราบจุดที่จมนกระทั่งได้เวลาออกเครื่องบิน ระเบิดเดซี่คัทเตอร์ เป็นอาวุธที่มีวัตถุประสงค์การใช้กว้างขวาง นับตั้งแต่ การสร้างลานจอดเฮลิคอปเตอร์ การทำลายเส้นทางลำเลียงของข้าศึก การทำลายหมู่บ้าน คลอดจมน การทำลายแหล่งตั้งสมุทกาลัย

เท่าที่ผ่านมายังไม่มีใครสำรวจผลของระเบิดชนิดนี้ที่มีต่อสภาพแวดล้อมอย่างจริงจัง เหตุผล

การฉีดยาฆ่าพืช

หนึ่งเนื่องมาจากกระเบิดส่วนใหญ่ถูกทิ้งไปในเขตข้าศึกซึ่งไม่สามารถเข้าไปสำรวจได้โดยปลอดภัย อย่างไรก็ตามเราพอจะเห็นภัยพิบัติจากระเบิดชนิดนี้ได้ ชัดจากข้อมูลเกี่ยวกับพลังของมัน กล่าวคือ เคซีทีเทอร์จะสามารถคร่าชีวิตคนและสัตว์ให้ตายทันทีได้ในรัศมี ๓,๒๕๐ ฟุต หรือคิดเป็นพื้นที่ ๑๒๖ เอเคอร์ คนหรือสัตว์ที่ตายเป็นเพราะคลื่นช็อคจากแรงระเบิด ยิ่งไปกว่านั้นนับจากรัศมีสังหารไปอีก ๑,๖๕๐ ฟุต ยังเป็นรัศมีบาดเจ็บอีกด้วย สรุปแล้วผู้ที่ได้รับบาดเจ็บหรือตายด้วยระเบิดชนิดนี้คือผู้อยู่ในเนื้อที่ ๑,๙๔๖ เอเคอร์ของระเบิด สมมุติว่ามีการทิ้งเคซีทีเทอร์มาแล้ว ๑๕๐ ลูก ป่าที่ถูกทำลายไปคิดเป็นเนื้อที่ ๓๐๐ เอเคอร์ แต่รัศมีที่คนหรือสัตว์ป่าได้รับอันตรายมีถึง ๑๑๖,๔๐๐ เอเคอร์ซึ่งกว้างขวางทีเดียว

๒. การใช้สารเคมีทำลายป่าและพืชพันธุ์ธัญญาหาร

ชนิดของสารเคมีกับพืชพันธุ์ที่ถูกทำลาย

ในการทำลายป่าซึ่งเป็นที่หลบซ่อนของพวกเขา แนวร่วมปลดแอกและทหารเวียคนามเหนือนั้น สหรัฐฯ ใช้วิธีฉีดสารเคมีมาจากอากาศเพื่อให้ใบไม้ในป่าหลุดร่วงเหลือแต่ต้นโกว่น เรียกว่า วิธี Defoliation หรือปฏิบัติการ Ranch-Hard ดินแดนที่ต้นไม้ถูกปลิดใบด้วยวิธีนี้มีมากกว่า ๕ ล้านเอเคอร์หรือ ๑๒ เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่เวียคนามใต้ทั้งหมด ถ้าการใช้สารเคมีมีลักษณะเบาบาง ต้นไม้ก็จะไม่ตาย และผลิใบใหม่ขึ้นมาแทน แต่โดยทั่วไปแล้วความเข้มข้นของสเปรย์ที่ฉีดมีมากคือราว ๑๓ เท่าของที่กำหนดให้ใช้ในการเกษตรภายในสหรัฐอเมริกา ด้วยเหตุนี้สารเคมีดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นยาฆ่าพืชโดยตรง (herbicide) *ยาม่าพืชที่ใช้ในสงครามเวียคนามมีสามชนิดคือ*

๑. *สารสีส้ม* เป็นสารที่ใช้มากที่สุดประกอบด้วย วัตุเคมี 2,4-D (n-butyl- 2,4-dichlorophenoxyacetate) กับ 2,4,5-T (n-butyl-2,3,4-trichlorophenoxyacetate) ส่วนใหญ่ใช้ทำลายไม้เนื้อแข็ง และไม้ใบใหญ่อื่น ๆ เช่น ป่าไม้ชายเลนแถบริมฝั่งแม่น้ำทั้งหลาย ต้นไม้เกือบทั้งหมดที่ถูกฉีดด้วยสารชนิดนี้ จะยืนต้นตายไปโดยปริยาย

๒. สารสีขาว ส่วนใหญ่ใช้ในเขตที่มีประชากรอาศัยอยู่ เพราะมีระดับการระเหยน้อย จะได้ไม่ถูกพัดพาออกไปจากเป้าหมายที่ต้องการ แต่สารชนิดนี้สามารถละลายน้ำได้ดี จึงสามารถนำฝนระพาไปยังที่อื่นได้ ส่วนประกอบที่สำคัญได้แก่วัตุเคมี พิคโลคลอรัม (Picloram) ซึ่งถือกันว่าเป็นยาฆ่าพืชที่มีอำนาจทำลายสูงสุดเท่าที่เคยพบ นอกจากนี้ยังอยู่ได้คงทนโดยมีลักษณะคล้าย DDT คือ จะไม่สลายตัวกลายเป็นสารอินทรีย์ที่ไร้พิษภัยไปเป็นอันขาด

เคยมีการทดสอบใช้สารสีขาวนี้ในปอโตริโก ซึ่งเป็นเขตร้อนเช่นเดียวกับเวียดนาม ปรากฏว่าต้นไม้ที่ถูกพ่นยาจะไม่มีใบไปถึงสองปีถ้าไม่ตาย นอกจากนี้ พิคโลคลอรัม ที่ทดลองใช้ใน คาลิฟอร์เนียได้แสดงความคงทนจับอยู่ในเนื้อดินมากกว่า ๑๕ เดือน ความร้ายแรงของมันมีมากดังจะเห็นได้จากแม้กระทั่งรัฐบาลอเมริกันเองก็ไม่เคยอนุญาตให้ใช้สารนี้ภายในประเทศเลยสักครั้งเดียว ทั้งนี้เพราะอำนาจทำลายของมันแปรผันไปตามสภาพดินฟ้าอากาศจนไม่อาจพยากรณ์ผลได้ อย่างไรก็ตาม พิคโลคลอรัมก็ถูกใช้ในเวียดนามมาหลายปีแล้ว

๓. สารสีน้ำเงิน สามารถทำลายพืชพวกหญ้าหรือพืชล้มลุกได้ดีกว่าไม้ใบใหญ่ ฉะนั้นจึงถูกใช้ไปในการทำลายนาข้าวมากกว่าอย่างอื่น สารชนิดนี้มีส่วนประกอบสำคัญ คือกรด ควาโคไดลิก

(cacodylic) ซึ่งมีลักษณะเป็นอาเซนิคถึง ๕๔ เปอร์เซ็นต์ (อาเซนิคเป็นสารที่ใช้ในการข่มสี) สารชนิดนี้นับว่ามีอันตรายถ้าได้รับการสะสมไว้ในร่างกายคนถึงระดับหนึ่ง

การฉีดยาทำลายพืชผลมักจะส่งผลกระทบต่อเทือกนอกไปนอกเป้าหมายที่ต้องการเสมอ ตัวอย่างเช่น กระทรวงกลาโหมอเมริกันอ้างว่าได้ทำลายสวนยางพารา แต่ปรากฏว่าอุตสาหกรรมสวนยางพาราในเวียดนามเสียหายอย่างหนัก ผลของสารเคมีเมื่อรวมกับผลอย่างอื่นจากสงคราม ทำให้ปริมาณยางลดลงถึง ๒๕ เปอร์เซ็นต์ต่อ ๑ เอเคอร์ ระหว่างปี ๑๙๖๐ ถึง ๑๙๖๗ ขณะที่สวนยางในมาเลเซียมีผลผลิตต่อเอเคอร์เพิ่มขึ้นถึง ๓๓ เปอร์เซ็นต์ ผลผลิตรวมของยางพาราในเวียดนามได้ลดลงราว ๔๕% และสวนยางเล็ก ๆ จำนวนมากต้องเลิกปลูกกิจการไป

นโยบายในการทำลายพืชพันธุ์ธัญญาหารเมื่อรวมกับการอพยพของชาวไร่ชาวนาไปสู่ค่ายลี้ภัย การเกณฑ์คนไปรบ ตลอดจนการทิ้งระเบิดทำลายพื้นที่แล้ว มีส่วนทำให้ผลผลิตทางเกษตรของเวียดนามได้ลดลงอย่างน่าใจหาย ในปี ๑๙๕๙ เวียดนามได้ในฐานะอยู่ชั่วคราวของเอเชียแห่งหนึ่ง ส่งข้าวออกต่างประเทศถึง ๒๔๖,๐๐๐ ตัน แต่ในปี ๑๙๖๘ ข้าว ๑๐ ปีให้หลัง เวียดนามได้ต้องสั่งข้าวเข้าถึง ๘๕๐,๐๐๐ ตัน ซึ่งมากกว่า ๘๐ เปอร์เซ็นต์มาจากสหรัฐอเมริกา ทั้ง

นี้ไม่บับพืชผลอื่น ๆ เช่น สัปรด ถั่ว อ้อย ซึ่งถูกทำลายไปเช่นกัน กล่าวโดยเฉลี่ยแล้วผลผลิตทางเกษตรกรรมเวียดนามได้ลดลงถึง ๓๐ เปอร์เซ็นต์

ความอดอยากของประชากร

สหรัฐอเมริกาอ้างเหตุผลในการทำลายป่าและผลผลิตทางเกษตรว่า มีความสำคัญทางยุทธศาสตร์ ๓ ประการคือ ทำลายอาหารสำหรับทหารและพลเรือนของฝ่ายข้าศึก บ่อนกั้นการโจมตีเส้นทางซึ่งตัดผ่านไปตามป่าที่บับ และทำลายแหล่งหลบซ่อนกับสิ่งสมุ่กำลังของศัตรู

สงครามที่ผ่านมาในอดีตได้แสดงให้เห็นว่าความหวังของสหรัฐ ฯ ที่จะให้ทหารฝ่ายตรงข้ามอดอยากนั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพราะถ้าหากเกิดการขาดแคลนอาหารขึ้นมาพวกทหารคือพวกแรกที่จะได้รับการเลี้ยงดู เหลือเท่าใดจึงจะบับส่วนนี้ให้กับพลเรือน ฉะนั้นผู้ที่ได้รับผลกระทบกระเทือนมากที่สุดคือ พวกเด็ก คนแก่ และสตรีมีครรภ์ซึ่งต้องการอาหารมาก ดังตัวอย่างในรัสเซียระหว่างการยึดเมืองเลนินกราด ทหารจะได้รับส่วนแบ่งขนมปัง ๘๐๐ กรัมต่อ ๑ วันขณะที่พลเรือนได้เพียง ๒๐๐ กรัม ด้วยเหตุผลประการทั้งปวง กองทัพแนวร่วมปลดแอกและเวียดนามเหนือจึงยืนหยัดต่อสู้ได้ตลอดมา แต่พลเรือนที่อาศัยในเขตถูกทำลายอาหาร ต้องมีชีวิตอยู่อย่างอดอยาก แร้นแค้น เผชิญกับโรคภัยไข้เจ็บมากขึ้นทุกที

ผลของสารเคมีที่มีต่อการให้กำเนิดทารก

วงการแพทย์เพิ่งจะให้ความสนใจผลของสารเคมีที่มีต่อทารกในครรภ์อย่างจริงจังเมื่อมีการค้นพบอันตรายของยาทาลิโดไมด์ แต่สำหรับกรณีเวียดนามการใช้สารเคมีเป็นไปโดยปราศจากการพิจารณาถึงผลเสียของมัน ดังจะเห็นได้จากการพ่นสาร 2,4,5-T ซึ่งประกอบเป็นสารเคมีสี่สั้มตั้งอธิบายมาแล้วถึง ๕๐% และเพิ่งจะมาเอาใจใส่กับผลของมันที่มีต่อทารกในครรภ์ ก็ต่อเมื่อได้ฉีดไปตามพื้นที่ต่าง ๆ แล้วถึง ๕๐ ล้านปอนด์

ในคอนปลายปี ๑๙๖๗ หนังสือพิมพ์ในไซ่ง่อนพากันประโคมข่าวเกี่ยวกับปริมาณแห่งลูกของสตรีเวียดนามซึ่งเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และได้มีการรายงานว่าจำนวนทารกที่เสียชีวิตในครรภ์มีมากในเขตที่ฉีดสารเคมี ฉะนั้นจึงตั้งข้อสงสัยว่าปฏิบัติการของสหรัฐ ฯ อาจจะเป็นสาเหตุสำคัญ แต่ก็ปรากฏว่าหนังสือพิมพ์เหล่านั้นถูกสั่งปิดโดยรัฐบาลของนายเหงียนวันเทียวในเวลาต่อมา อย่างไรก็ตามในเดือน ตุลาคม ๑๙๖๙ หนังสือพิมพ์นิว ลีคส์ (News Leaks) ได้ประสบความสำเร็จในการบีบบังคับให้สถาบันสาธารณสุขแห่งชาติ เปิดเผยรายงานที่ว่า ในช่วง ๑๙๖๕-๑๙๖๖ สารเคมี 2,4,5-T ได้มีบทบาทในการทำลายทารกในครรภ์อย่างมาก และไม่อาจเปิดเผยต่อสาธารณชนได้ก็เพราะถูกบีบบังคับโดยรัฐบาลอเมริกัน

ผู้ผลิตสาร 2,4,5-T อ้างว่าอำนาจทำลาย
ทารกในครรภ์ ของสารนี้เกิดจากสารอื่นที่เจือปน
มาชื่อ ไดออกซิน (Dioxin) แต่ผลการพิสูจน์
ในระยะต่อมาได้บ่งว่า ทั้งสาร 2,4,5-T บริสุทธิ์
และที่เจือไดออกซินต่างก็สามารถทำลายทารกใน
ครรภ์ได้เหมือนกัน ทั้งนี้ได้ทดสอบใช้สาร 2,4,5
-T กับหนูตะเภาด้วยขนาด ๑๐๐ มก/กก (มิล
ลิกรัมต่อน้ำหนักตัวคิดเป็นกิโลกรัม) ปรากฏว่า
๘๐% ของลูกอ่อนที่อยู่ในท้องถูกทำลาย ส่วนที่
เหลือก็ออกมาพิการ

แม้จะไม่มีข้อมูลที่แน่นอนเกี่ยวกับการกระทำ
ของสารเคมีที่มีต่อทารกในครรภ์ของสตรีเวียดนาม
แต่เราก็อาจคิดคำนวณจากสมมุติฐานที่ใกล้
เคียงออกมาได้ดังนี้

“ในพื้นที่ที่ฉีดสารเคมีสีส้มในอัตราปกติ
๒๗ ปอนด์ต่อ ๑ เอเคอร์ และถ้ามีฝนตกสูง
๑ นิ้วหลังจากฉีดยาแล้ว ส่วนผสมระหว่าง
น้ำฝนกับสาร 2,4,5-T จะเท่ากับ ๕๐ มิล
ลิกรัมต่อ ๑ ลิตร

ถ้าผู้หญิงเวียดนามดื่มน้ำดังกล่าว ๒ ลิตร
ต่อ ๑ วัน (เป็นอัตราการบริโภคของมนุษย์)
ก็จะได้รับสารพิษนี้ด้วยอัตรา ๓ มก/กก ทุก
วัน และถ้าเครื่องบินถูกเร่งให้ปฏิบัติการ
ด่วน อัตราสาร 2,4,5-T ที่เข้าสู่ร่างกาย
อาจเพิ่มขึ้นถึง ๔ เท่าคือ ๒๔ มก/กก”

สารไดออกซิน ซึ่งมาเจือปนในสาร 2,4,5-T
ก็เป็นสิ่งที่มีภัยร้ายแรงต่อร่างกายมนุษย์ นอกจาก
นี้ยังสามารถขยายตัวได้รวดเร็ว สารไดออกซินจะ
เกิดขึ้นเมื่อสารเคมี 2,4,5-T ได้รับความร้อน ฉะ
นั้นการเผาผลาญป่าอาจทำให้เกิด ไดออกซิน ใน
อากาศได้ ยิ่งกองทัพอเมริกันอ้างว่า ป่าที่ถูกปลิด
ใบเป็นประโยชน์ในการเผาด่านของชาวบ้านแล้ว
อันตรายยิ่งเห็นได้ชัดเมื่อนำดินไปหุงต้มอาหาร
ซึ่งส่วนใหญ่ผู้เผชิญพิษร้ายนี้คือผู้หญิง

๓. การใช้รถแทรกเตอร์ถางป่า

เนื่องจากป่าเป็นสิ่งสำคัญมากในการสูบบ
แบบกองโจร สหรัฐฯ จึงพยายามทุกวิถีทางที่จะ
ทำลายป่าอันเป็นประโยชน์ต่อฝ่ายตรงข้ามให้
หมดสิ้นไป ซึ่งนอกเหนือจากการทิ้งระเบิดและ
ฉีดสารเคมีแล้ว สหรัฐฯ ยังมีวิธีถางป่าด้วยรถ
แทรกเตอร์เป็นจำนวนมาก มีการทำงานเช่น
เดียวกับกองร้อย หรือกองพันหน่วยรบทั่วไป

การใช้รถแทรกเตอร์ถางป่า เริ่มมาตั้งแต่ปี
๑๙๖๕ มีรถถางป่าที่สำคัญอยู่สองชนิดคือ D-7E
Caterpillar ซึ่งมีขนาดใหญ่มากหนักราว ๒๐ ตัน
เฉพาะใบมีดกว้างถึง ๑๑ ฟุตหนัก ๒ ตันครึ่ง อีก
ชนิดหนึ่งคือ D-9 ซึ่งใหญ่กว่าชนิดแรก ๒ เท่า
แต่มีจำนวนน้อยกว่า

รถถางป่าเหล่านี้ทำงานตั้งแต่เช้าจรดเย็น
โดยไม่มีวันหยุด ในระยะแรก งานส่วนใหญ่
คือการถางต้นไม้ข้างถนนเพื่อมิให้ข้าศึกข่มใจมตี

ได้สะดวก ภายใน ๑๙๖๘ ปรากฏว่าข้างถนน
สายสำคัญ ๆ ในเวียดนามได้ถูกกวาดพื้นที่เรียบ
ร้อย โดยลาดเป็นทางเตียนจากขอบถนนออกไป
๓๐๐-๖๐๐ ฟุต เสร็จแล้วฉีดสารเคมี เพื่อมิให้
ต้นไม้งอกอีก

การใช้แทรกเตอร์ถางป่าอย่างกว้างขวางเริ่ม
ขึ้นเมื่อปี ๑๙๖๘ และขยายตัวเรื่อยมา ประสิทธิภาพ
ของแทรกเตอร์มีมากกว่าการฉีดสารเคมีทาง
เครื่องบินเสียอีก ปัจจุบันมีคนเวียดนามได้รับการ
อบรมให้ปฏิบัติงานเช่นนี้ ๒ กองร้อย โดย
ถือเป็นส่วนหนึ่งของโครงการเวียดนามไมเซชัน

ผู้ที่ได้สังเกตการณ์การทำงานของกองร้อย
ถางป่าเหล่านี้ได้รายงานว่าภายใน ๒๖ วัน กอง
ร้อยที่ ๘๘๔ สามารถปราบพื้นที่ได้ถึง ๖,๐๓๗
เอเคอร์ แม้จะถูกโจมตีอยู่ตลอดเวลา

ผลเสียของการถางป่าด้วยวิธีนี้แตกต่างกัน
ไปกล่าวคือ ในเขตดินเหนียวและเป็นที่ราบการ
สูญเสียหน้าดิน และการที่ดินกลายเป็นศิลาแลง
อาจจะไม่เกิดขึ้น แม้ว่าการเพาะปลูกพืชทดแทน
ยังไม่อาจทำได้ในระยะสั้น แต่สำหรับบริเวณ
ภูเขา ปัญหาสองข้อแรกมีมาก รวมทั้งปัญหาน้ำ
ท่วม ซึ่งเกิดจากการขาดทำนบตามธรรมชาติคือ
ป่าไม้ เมื่อไม่นานมานี้ก็เกิดน้ำท่วมอย่างหนัก
ในเขตจังหวัด ความที่หัว ซึ่งเคยโดนถางป่าด้วย
แทรกเตอร์มาก่อน

จากแหล่งข่าวทหาร การถางป่าที่ผ่านมาก
คลุมพื้นที่มากกว่า ๗๕๐,๐๐๐ เอเคอร์ ซึ่งมากกว่า
พื้นที่เอเคอร์ต่อ ๑ วัน ถ้าพิจารณาในแง่ป่าไม้แล้ว
เขตไม้ซุงถูกทำลายประมาณ ๑๒๖,๐๐๐ เอเคอร์
ภายในปี ๑๙๗๐ รวมเขตไม้เนื้อแข็งที่อาจทำ
เป็นแผ่นกระดานได้ถึง ๒๐ ล้านฟุต นับเป็นเงิน
สูญเสียประมาณ ๑๔.๗ ล้านดอลลาร์อเมริกัน ส่ว
ทรัพย์สินทางพาราถูกทำลายประมาณ ๒,๕๐๐
เอเคอร์ คิดเป็นเงินได้ ๒๖.๔ ล้านดอลลาร์
อเมริกัน นอกจากนี้ยังมีผลเสียคือก่อให้เกิด การ
คอร์รัปชันในหมู่ข้าราชการเวียดนามคือมีการคิด
สินบนเจ้าหน้าที่เพื่อตัดไม้ไปขายส่วนตัวโดย
อ้างเหตุผลทางยุทธศาสตร์

สรุป

การทิ้งระเบิดทำลายป่า การถางป่าด้วยรถ
แทรกเตอร์ ตลอดจนการฉีดสารเคมีฆ่าพืชพันธุ์
ธัญญาหาร จะทิ้งผลเสียระยะยาวให้แก่เวียดนาม
มาก ทั้งนี้เพราะลักษณะของเวียดนามเป็นดิน
แดนเขตร่มชื้น ชีวิตพืชและสัตว์ผูกพันกันอย่าง
แยกไม่ออก สัตว์อาศัยพืชเป็นอาหาร ขณะเดียว
กันพืชอาศัยสัตว์ในการกระจายเมล็ดพันธุ์ การทำ
ลายป่าเป็นห่วงโซ่ที่โยงเข้ากับทำลายขนานการธรรม
ชาติเช่นนี้โดยสิ้นเชิง

อาหารต่างๆ ของพืชเขตร่มชื้นเช่น ไน
เตรท ฟอสเฟท คัลเซียม โบรอสเซียม แมกนีเซียม
และซิลิเฟอว่ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่อยู่ในตัวพืช

ด้วยกันเอง เพราะหากอยู่ในดินก็จะถูกฝนซึ่งตกหนักชะพาไป ตามปกติแล้วสารที่อยู่ในพืชเน่าเปื่อยจะถูกดูดซึมโดยพืชที่ยังมีชีวิตอยู่อย่างรวดเร็ว การฆ่าพืชด้วยสารเคมีเท่ากับเป็นการทำลายลักษณะเช่นนี้ลงไป จะเหลือพืชที่อยู่ได้เพียงพวกไผ่ซึ่งขึ้นเป็นกอแน่น มีหน่อมีรากคงทน จะชุกเฉาทำลายได้ยาก นับเป็นภาระอันหนักที่จะฟื้นฟูเกษตรกรรมในอนาคต

เขตอบ่าช ายเลนที่ถูกทำลายก็ก่อให้เกิดผลเสียมาก ป่าเหล่านี้จะมีกิ่งและรากงอกจากลำต้นยัดหยั่งลงไปใต้น้ำดิน ๆ และเป็นที่อยู่อาศัยอย่างดีของปลาชนิดต่าง ๆ ซึ่งมีค่าทางเศรษฐกิจ การทำลายป่าช ายเลนย่อมเป็นการทำลายอาชีพการประมงไปในเวลาเดียวกัน

นโยบายที่กล่าวมาทั้งหมดไม่เพียงแต่ทำลายสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติของชาวเวียดนาม

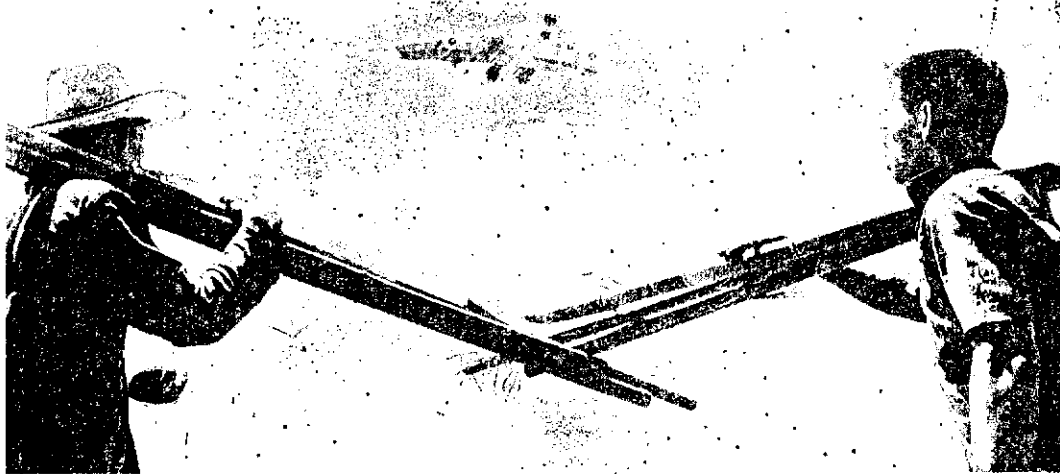
เท่านั้น หากยังมีผลกระทบต่ออันดามันฐานทางสังคมและวัฒนธรรมอีกด้วย การลี้ภัยสงครามไม่ว่าด้วยตนเองหรือถูกบีบบังคับโดยทหารอเมริกันก็ตาม ได้ทำให้จำนวนประชากรในเมืองเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ๑๐ ปีที่ผ่านมา ไซ่ง่อนเคยมีพลเมืองเพียงสองแสนห้าหมื่นคน แต่ปัจจุบันกลับมีถึงสามล้านคน นับว่ามีความหนาแน่นของประชากรสูงที่สุดในโลก คือ ๑๔๘ คนต่อเนื้อที่ ๑ เอเคอร์ ขณะที่โตเกียวซึ่งมีชื่อทางด้านพลเมืองหนาแน่นมีเพียง ๖๓ คน การหลังไหลสู่ตัวเมืองอย่างรวดเร็วเช่นนี้ก่อให้เกิดภาวะขาดแคลน บั๊จจัยในการดำรงชีวิตนานาประเภท รวมทั้งการเสื่อมโทรมทางจิตใจและศีลธรรมซึ่งจะเป็นภาพหลอนคนเวียดนามรุ่นต่อ ๆ ไป ๑

เสกสรรค์ ประเสริฐกุล ตำรวจการศึกษาจากคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีงานเขียนและงานแปล ปรากฏตามนิตยสารชั้นนำทั่วไป

วิทยาสาร

ยุคปรับปรุงใหม่

เพื่อความก้าวหน้าทางการศึกษา วิทยาสาร ยุคปรับปรุงใหม่ เสนอเรื่องที่เป็นประโยชน์ทั้งหลายและประชาชนทั่วไปอ่านได้ ทั้งในแง่ความรู้และแนวคิด ท่านจะติดตามหาอ่านได้ทุกวัน ที่ ๑, ๘, ๑๕, ๒๒ ของทุก ๆ เดือน

คนงานไทยกำลังก่อสร้างฐานทัพอเมริกันแห่งใหม่ ที่นาพอง จังหวัดขอนแก่น

ฐานทัพอเมริกันในประเทศไทย

ประเทศไทยมีฐานทัพอเมริกันที่ใช้ปฏิบัติการทางอากาศในสงครามอินโดจีนรวม ๗ ฐานทัณฑ์ทั้งหมดนี้จะออกบินโจมตีทั้งในลาว เขมร และเวียดนาม โดยมีเครื่องบินทิ้งระเบิดและเครื่องบินโจมตีอยู่ระหว่างประมาณ ๓๒๐ ถึง ๓๕๐ เครื่อง และ ๑ ใน ๓ ของจำนวนดังกล่าวเป็นเครื่องบินขับไล่ ส่วนทหารอเมริกันมีประจำอยู่ตามฐานทัณฑ์ต่าง ๆ ทั้งหมด จำนวน ๓๒,๐๐๐ คน (ตัวเลขเดือนมกราคม ๒๕๑๕)

๑. อุดรธานี เป็นศูนย์กลางควบคุมสงครามทางอากาศในประเทศไทยและเป็นศูนย์กลางของเครื่องบินเจ็ทขับไล่และทิ้งระเบิด ซึ่งบินไปทั้ง

ระเบิดในลาววันละประมาณ ๕๐๐ เที้ยว สำหรับนักบินสหรัฐฯ สงครามมิใช่การประหัตประหารระหว่างบุคคลอีกต่อไป แต่ได้กลายเป็นเรื่องของการคำนวณโดยเครื่องอัตโนมัติ ซึ่งสลบซับซ้อนและไม่มีวันจบสิ้น

๒. อุตะเภว เป็นฐานบินที่ใหญ่ที่สุดในโลกของเครื่องบิน บี. ๕๒ ซึ่งเคยมีอยู่ ๔๕ เครื่องเมื่อตอนต้นปี แต่บัดนี้ได้เพิ่มขึ้นเป็น ๘๐ เครื่อง แต่ละเครื่องสามารถบรรจุระเบิดได้ถึง ๓๐๐ ตันสี่ในห้าของเครื่องบิน บี. ๕๒ ที่ไปทิ้งระเบิดในอินโดจีน เป็นเครื่องบินที่ไปจากฐานนี้ นอกนั้นจะมาจากฐานบินที่กวม

ปี ๕๒ เครื่องหนึ่งราคาประมาณ ๘ ล้าน
เหรียญ และการออกบินโจมตีแต่ละครั้งจะต้องเสีย
ค่าใช้จ่ายถึง ๔๑,๐๐๐ เหรียญ เมื่อเปรียบเทียบ
กับเอฟ - ๔ แฟนทอม ประเภทหลังเสียค่า
ใช้จ่ายในการบินโจมตีครั้งละ ๘,๕๐๐ เหรียญ

๓. *อูบลราชธานี* เป็นฐานของเครื่องบิน
เอฟ-๔ ซึ่งปฏิบัติการเฉพาะในเขมร เครื่องบิน
เหล่านี้จะขึ้นจากฐานออกปฏิบัติการในเวลากลาง
คืนเพื่อระดมยิงโจมตีด้วยกระสุน ๑๐,๐๐๐ นัดต่อ
นาที ลงไปที่เป้าหมายในลาว ซึ่งบอกเป้าโดย
เครื่องอินฟราเรด (Infra - red)

๔. *โคราช* เป็นฐานบินของเครื่องบินตรวจ
การ (Rader planes) ซึ่งทำสงครามทางด้าน
อิเล็กทรอนิกส์โดยเฉพาะ

๕. *นครพนม* เป็นศูนย์กลางปฏิบัติการโจมตี
ตีเส้นทางโยจิมินท์ และเป็นที่ตั้งของเครื่องคอม
พิวเตอร์ ไอบีเอ็ม - ๓๖๐ จำนวน ๒ เครื่อง
ซึ่งเก็บข้อมูลนับพันล้านข้อ ข้อมูลและตัวเลขที่
เก็บเข้าไปในสมองกลเหล่านี้ เป็นแหล่งข่าว
สำคัญในการบอกตำแหน่งที่ทิ้งระเบิด

๖. *ตาคลี* เคยเป็นฐานทัพของอเมริกันมา
ก่อน และได้ถอนกลับไป ต่อมาเมื่อเดือน
พฤษภาคม ศกนี้ สหรัฐฯ ได้กลับมาใช้ฐานแห่ง
นี้อีกครั้งหนึ่ง โดยจะให้เป็นที่ตั้งของเครื่อง
บิน เอฟ - ๔ แฟนทอม ๘๐ เครื่อง ซึ่งราคา

เครื่องละประมาณ ๔ ล้านเหรียญ พร้อมด้วย
กำลังพลอีก ๕,๐๐๐ คน ดังนั้นกำลังพลทั้งหมด
ของอเมริกันในประเทศไทยปัจจุบันรวมทั้งทหาร
ที่นำมาเพิ่ม ณ ฐานทัพนี้จะมีทั้งหมด ประมาณ
๓๗,๐๐๐ คน ซึ่งน้อยกว่ายอดสูงสุดของปี ๒๕๑๓
ประมาณ ๑ หมื่นคน

๗. *น้ำพอง* ฐานแห่งนี้แต่ก่อนเป็นฐานบิน
ไม่เปิดเผย สหรัฐฯ เพิ่งจะเข้ามาใช้อย่างเปิดเผย
ในเดือนมิถุนายน ศกนี้ และคาดว่าสหรัฐฯ จะ
ใช้เป็นฐานบินของฝูงบิน เอฟ - ๑๐๕ ทางกอง
ประชาสัมพันธ์คณะปฏิวัติแถลงว่าสหรัฐฯ ได้เข้า
มาปรับปรุงฐานบินที่น้ำพอง จังหวัดขอนแก่น
ให้กับประเทศไทยตามข้อตกลงความช่วยเหลือ
ทางทหาร เพื่อเตรียมไว้รับสถานการณ์คับขันใน
ภูมิภาคแถบนี้ อย่างไรก็ตาม อาจเป็นไปได้ว่าสหรัฐฯ
กำลังมีความเคลื่อนไหวที่จะลำเลียงพล และก่อสร้าง
ฐานบินขึ้นที่นี่ เพื่อย้ายฐานส่วนหนึ่งมา
จากโอกินาวา ซึ่งได้มอบคืนให้แก่ญี่ปุ่นไปแล้ว
เมื่อปลายเดือนพฤษภาคม

มีข่าวล่าสุด (บางกอกโพสต์, ๑๒ มิถุนายน
๑๕) รายงานว่า การที่ประธานาธิบดีนิกสัน
ประกาศจะถอนทหารอเมริกันออกจากเวียดนาม
อีก ๑๑,๐๐๐ คน ทำให้กำลังทัพส่วนหนึ่งของ
สหรัฐฯ ที่ดำเนิน เวียดนามใต้ อันประกอบด้วย
ฝูงบิน ๓ ฝูง (ประมาณ ๑๒๖ เครื่อง)

หน่วยนาวิกโยธิน ๓ หน่วย และกำลังทหาร
จี.ไอ. ซึ่งจะถอนออกจากคาน้ำตามความ
ประสงค์ของประธานาธิบดีนิกสัน จะได้ย้ายเข้า
มาประจำอยู่ในประเทศไทย ที่โคราชและตากสิน
อีกจำนวนประมาณ ๔,๐๐๐ คน ส่วนหน่วยนาวิก
โยธิน ๓ หน่วยนั้นจะย้ายเข้าไปตั้งฐานอยู่ที่น้ำ

พอง ซึ่งกำลังก่อสร้างขึ้นเป็นฐานทัพแห่งที่ ๗
ในประเทศไทย ดังนั้น ตามการคาดคะเนครั้งล่าสุด
จำนวนทหารอเมริกันทั้งหมดที่ประจำอยู่ใน
ประเทศไทย จึงมีประมาณ ๔๕,๐๐๐ คน ๑
กองบรรณาธิการ รวบรวมจากข่าวของ UPI, REU-
TER, OBS News และหลักฐานจากกรมเปิดเผย
ของกระทรวงกลาโหมของสหรัฐ (DoD)

สัมภาษณ์

ควรมีฐานทัพอเมริกันในประเทศไทยอีกต่อไปหรือไม่ ?

กองบรรณาธิการ ได้ตั้งคำถามขึ้นคำถามหนึ่ง ว่า ควรมีฐานทัพอเมริกันในประเทศไทยอีกต่อไป
หรือไม่? โคอได้ใช้เวลาส่วนหนึ่งออกตระเวนสัมภาษณ์นักศึกษามหาวิทยาลัยในสถาบันต่างๆ
ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เพราะตระหนักถึงผลที่เราจะได้รับทั้งความผิดเห็นของเขา
ว่าเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย อย่างไรก็ตามปัญหาที่กล่าว แม้เราจะถามความเห็นได้มาไม่ครบทุก
แห่ง และความเห็นที่ปรากฏออกมานั้น ถือเห็นความเห็นส่วนตัวของแต่ละบุคคล มิใช่ความ
เห็นของกลุ่มหรือของสถาบันนั้นๆ โดยตรง ดังนั้น สิ่งที่ปรากฏจากความรู้สึกนึกคิดของผู้ให้
สัมภาษณ์ จึงยังไม่สมควรที่จะสรุปว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ของเรา คิดเห็น
อย่างจริงจังอย่างไรต่อปัญหาที่กล่าว แต่เราคิดว่า สิ่งที่ได้นานี้ คงสะท้อนให้เห็น ส่วนหนึ่ง
ว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเห็นประการใด

ความสำเร็จจากการตระเวนสัมภาษณ์ครั้งนี้ กองบรรณาธิการได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีคือ
นายพิรุณ ฉัตรวณิชกุล และนายสุจิตต์ วงษ์เทศ ได้ช่วยสัมภาษณ์ไว้ในสถาบันส่วนกลาง ส่วน
นายเทพศิริ สุขโสภา และนายไพโรจน์ สโมสร์ ได้ช่วยสัมภาษณ์ไว้ในสถาบันส่วนภูมิภาค
ทางกองบรรณาธิการจึงใคร่ขอขอบคุณแก่ผู้ที่เอ่ยนามดังกล่าวมา ณ ที่นี้ด้วย

สถาบันส่วนกลาง
วารินทร์ สิ้นสูงสุด
นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดลราชวิทยาลัย

สตีป โคราช อุดร นครพนม ขอนแก่น
ตากสินฯ ควรมีฐานทัพอเมริกันมากๆ トラบเท่าที่
เรายังต้องการความอยู่รอดของประเทศ คอลล่าว
อเมริกัน กำลังเดินสะพัดในหมู่คนไทย คนไทย

พูดฝรั่งได้ คนไทยใช้วิธีแก้แค้นกับอเมริกันโดย
ขโมย คุณไม่ตั้งใจหรือ

มองในแง่เศรษฐกิจ เราจะเห็นว่ามิใช่กิจ
การบริการจะสูงขึ้นอย่างเดียว สินค้าหลาย
อย่างทวีความต้องการบริโภคสูงขึ้นตามลำดับ
ตุลการชำระเงิ่ก็สูงขึ้นเช่นกัน และจากปี
๒๕๑๑ - ๒๕๑๒ ตอนที่มัทหารอเมริกันมาก ๆ

ถึงเราขาดคุณการค่า แต่คุณการชำระเงินไม่ขาด
คุณไม่ค้ำใจหรือ มองในแง่การป้องกันประเทศ
เมื่อมีเสื่ออยู่บนบ้าน ต้องกลัวจะเข้ขึ้นบ้านด้วย
หรือ เสื่อจะช่วยดูแลบ้านให้เรียบร้อย และเป็น
การช่วยเหลือเพื่อนบ้านด้วย

ผมเห็นว่า ควรมีการตั้งฐานทัพอเมริกันใน
ไทย และควรชักจูงให้มากยิ่งขึ้น เพราะความ
ดีเด่นทุก ๆ ด้าน ชาวคนไทยเช่นผมมักมองเห็น
ความดีของฝ่ายหนึ่งเด่นชัดตามที่รัฐพูด และ
ความเลวร้ายของฝ่ายตรงข้ามแจ่มแจ้งเพียงอย่าง
เดียว

เทือง สกลดี

นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร

ถ้าจะพูดถึงผลในแง่บวก ผมพอจะคิดเข้า
ข้างตัวเองได้ว่า การที่มีฐานทัพอเมริกันอยู่ใน
ประเทศไทยนั้น อาจจะทำให้คอมมิวนิสต์หัว
เกรงไม่กล้าที่จะรุกรานมากกว่านี้ เพราะประเทศ
ไทยเป็นจุดหนึ่งที่อยู่ในข่ายที่คอมมิวนิสต์ต้องการ
จะครอบครอง ถนนบางสายได้ถูกตัดผ่านลาว
ประชิดไทย เพียงแต่คอมมิวนิสต์ยังไม่กล้าทำอะไร
มากไปกว่าแทรกซึมและก่อการร้าย เนื่องจากใน
ประเทศไทย “ยังมีฐานทัพอเมริกันอยู่”

คราวนี้ลองมาดูผลในทางลบบ้าง ผมคิดว่าการ
ที่สหรัฐฯ เข้ามาตั้งฐานทัพในไทยนั้น เมื่อก่อน
หลายคนก็เชื่อว่า สหรัฐฯ มีความหวังดีอย่างแท้
จริงต่อประเทศไทยและภูมิภาคส่วนนี้ แต่หลังจาก

เอกสารลับเพนตากอน ถูกเปิดเผยเมื่อไม่นาน
มานี้ ทำให้เราไม่อาจไว้วางใจสหรัฐฯ ได้สนิทอย่าง
แต่ก่อน ผมไม่อยากจะคิดว่ากองทหารตามฐานทัพ
ต่าง ๆ สักวันหนึ่งข้างหน้าอาจกลายเป็นปลาที่
สุขเอาประเทศไทยเสียเองก็ได้

ธรรมเกียรติ กัณโริ

นักศึกษามหาวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

การที่อเมริกันมาตั้งฐานทัพในประเทศไทย
นั้น ผมเห็นว่าเป็นเรื่องไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะ
ถ้าพิจารณาในด้านมนุษยธรรม การตั้งฐานทัพ
อเมริกันเท่ากับเป็นการตั้งแหล่งส่งเสริมการ
ประหัตประหารเพื่อนมนุษย์ด้วยความทารุณโหด
ร้าย ซึ่งสภาพดังกล่าวเกิดขึ้นมาช้านานและควร
จะยุติได้แล้ว ปัญหาสงครามเวียดนามน่าจะเป็น
เรื่องที่คนเวียดนามจะตัดสินใจแก้ไขปัญหาตนเอง
มิใช่ด้วยการปล่อยให้มหาอำนาจชาติใดชาติหนึ่ง
เข้าไปแทรกแซง หากพิจารณาในแง่ของการเรียก
ร่องสันติภาพ การตั้งฐานทัพดังกล่าวก็เป็นสิ่งที่
ไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะฐานทัพเหล่านั้นล้วน
เป็นปัจจัยในการขยายสงครามให้กว้างขวางและ
ยืดระยะเวลาของสงครามให้ยาวนานออกไป และ
ยังอาจเป็นข้ออ้างประการหนึ่งในการสร้างภาวะ
ครอบงำต่อระบบการปกครองของไทยว่าเรายังไม่
พร้อมจะปกครอง โดยระบอบประชาธิปไตยได้
เพราะสภาพการณ์ทั้งภายในและภายนอกประเทศ
ไม่อำนวย ตลอดจนควรจะมีชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง

ผูกขาดหรือรับช่วงอำนาจการปกครองต่อไป ซึ่ง
สิ่งเหล่านี้หากเป็นจริง ก็มีโช้ข้อที่พึงยั้งคิดแต่
ประการใด

สภาพ หัสออง

นักศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ความเห็นที่ว่า สมควรจะมีฐานทัพอเมริกัน
ในไทยต่อไปหรือไม่ โดยที่คนส่วนตัว ผม
ปฏิเสธการกระทำในทุกกรณี ที่จะเป็นสาเหตุ
ไปสู่สงครามการล้างผลาญชีวิต ทรัพย์สิน มนุษย์
น่าจะได้รับการเรียนความนิยมโหดทารุณ จาก
ประวัติศาสตร์ที่บันทึกไว้ด้วยเลือดและน้ำตา ใน
สงครามโลกทั้ง ๒ ครั้งที่แล้วอย่างสาสม ผมจึงเห็น
สงครามเป็นความฉิบหายประการเดียว แต่ถ้า
มนุษย์จะฝืนความบ้าคลั่ง และความกระหายเลือด
ไม่ได้ สงครามที่ผมพร้อมจะร่วมตายด้วยมีเพียง
ในยุทธภูมิเดียว คือยุทธภูมิแห่งสงครามการเอา
ชนะความยากจน

วีระศักดิ์ จงสุ่ววัฒน์วงศ์

นักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล

ในฐานะประชาชนคนหนึ่ง ซึ่งไม่ค่อยมี
โอกาสรู้รายละเอียดมากนัก พอจะตอบได้ว่ารู้สึก
อึดอัดมาก สมัยหนึ่งผมนั่งคุยกับเพื่อนได้ค้นไม่
ในหมู่บ้านแห่งหนึ่งที่ไม่ไกลจากฐานทัพที่โคราช
เสียงคำรามอันน่ากลัวและภาพของเครื่องบินรบ
หัวแหลมบินผาดผ่านหัวไปทุกวัน ผมนึกถึงว่า
อีกไม่กี่นาทีคนจะต้องตาย ทรัพย์สินจะต้องเสีย

หายอย่างมากมายในเวียดนาม ผมเศร้าใจมาก
แต่ชาวบ้านแถวนั้นเคยชินกับสิ่งนี้เสียแล้ว

คนเวียดนามไม่ค่อยมีโอกาสเลือกมากนัก
พวกเขาจะต้องตายไปทีละมาก ๆ เพื่อสนองความ
ต้องการของนักค้าสงครามในอเมริกา เวียดนาม
และเมืองไทย นี่ผมหมายถึง ทุกคนที่รับผล
ประโยชน์จากสงครามครั้งนี้ คนไทยมีทางเลือก
มากกว่าคนญวน แต่เขาไม่เคยถูกสอนให้เลือก
เลย เขาจึงได้แต่ยอมรับทำเดี๋ยว ไทยเป็นศูนย์
กลางพุทธศาสนาซึ่งกำลังจะถูกฝ่ายแดงคุกคามจึง
จำเป็นต้องป้องกันตัวเองไว้ก่อน โดยให้อมคมิตร
ของเรามาช่วยฆ่าผู้ที่เราคิดว่าจะมารุกรานเรา
ขณะเดียวกันเราก็บำรุงพุทธศาสนาโดยอารณา
ศีลห้า ซึ่งมีศีลข้อที่ห้ามการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอย่าง
นั้นใช่ไหม....

สันโคช เต็มแสงเลิศ

นักศึกษาคณะพาณิชยศาสตร์บริหารศาสตร์

ผมไม่เห็นด้วยกับการมีฐานทัพอเมริกันใน
เมืองไทย เพราะโดยทั่วไปทางทหารถือกันว่า
ฐานทัพเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สำคัญจุดหนึ่งในการ
สงคราม การยอมให้มีจุดยุทธศาสตร์สำคัญอยู่ใน
เมืองไทยนั้น น่าจะถือว่าเป็นภัยมากกว่าเป็น
ความสงบ เพราะถ้าวันดีคืนดีทางฮานอยอาจส่ง
เครื่องบินมาทิ้งระเบิดฐานทัพสหรัฐฯในเมืองไทย
บ้าง โดยอ้างว่าเป็นการทำลายชุมกกำลังทางฝ่าย
ตรงข้าม เราไม่ควรประมาทว่าเป็นไปไม่ได้

เพราะตัวอย่างก็มีแล้ว กรณีที่สหรัฐอเมริกาส่งทหารเข้า
ทำลายชุมกำลั้งของเวียคนามเหนือในเขมร ซึ่ง
ถือเป็นการล่วงล้ำอธิปไตยทางเขมรอย่างโจ่งแจ้ง

ธัญญา ชนปฎาธาร
นักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เมื่ออเมริกาเข้ามาตั้งฐานทัพในไทย คำถาม
๒ ประการนี้ได้เกิดขึ้นในใจของผม เช่นเดียวกับ
ที่เกิดขึ้นในใจของคนไทยอีกเป็นจำนวนมาก
และเมื่อเราพยายามหาคำตอบโดยไม่ปฏิเสธ
ความเป็นจริง เราก็ค้นพบว่าประการที่ ๑ ใน
ขณะที่ประเทศต่าง ๆ เช่นญี่ปุ่น เป็นต้น พยายาม
จะให้อเมริกาดอนฐานทัพออกไปจากประเทศของ
คนในทางตรงกันข้าม ไทยกลับยินยอมให้
ฐานทัพของอเมริกา เมื่อเป็นเช่นนี้ จะให้ผม
คิดอย่างไร กับการเป็นเอกราชสมบูรณ์ของเรา
ประการที่ ๒ เป็นที่รู้ ๆ กันทั่วไปว่า อเมริกา
ตั้งฐานทัพในไทย เพื่อทำสงครามในเวียคนาม
ในลาว ในกัมพูชา และบางทีอาจจะในไทย
ด้วย ซึ่งโดยส่วนตัวของผมแล้ว ผมไม่สนับสนุน
สงครามในทุกกรณี ไม่ว่าจะเป็สงครามปลด
แอกหรือสงครามสร้างแอก ไม่ว่าจะเป็สงคราม
ธรรมะหรือสงครามอธรรม ผมจึงไม่ยอมให้เรา
ต้องตกเป็นเครื่องมือของสงคราม

นอกจากนี้ ผมไม่แน่ใจว่าการที่เรายอมให้
อเมริกามาตั้งฐานทัพ จะทำให้เราคงอยู่ในสภาพ
เหมือนเชกโกสโลวาเกียหรือไม่ คงจำได้ว่าเมื่อ

เชกโกสโลวาเกียดำเนินนโยบายเป็นอิสระขึ้นโดย
ปลีกตัวออกจากรัสเซีย เชกโกฯ ก็ถูกรัสเซียเข้ารุกร
รานยึดประเทศในทันที ตัวอย่างของเชกโกฯ เรา
จึงน่าจะสังวรณไว้อย่างมากที่สุด

บุญส่ง ษเลธร
นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

สันติภาพในเวียคนามจะเกิดขึ้นได้ ด้วยการ
ตกลงกันเองของชาวเวียคนามเท่านั้น ไม่ใช่การ
แผ่อิทธิพลแห่งความวุ่นวายของอเมริกัน อีกประ
การหนึ่ง จะพบว่าท่าทีของอเมริกันมีลักษณะ
ประนีประนอมมากขึ้นในกาที่จะถอนทหารจาก
เวียคนาม โดยการให้ชาวเวียคนามรับภาระด้วย
ตนเอง ยิ่งความไม่แน่นอนของเหตุการณ์โลก
ทำให้เราจำเป็นต้องคำนึงถึงการเชื่อมความ
สัมพันธ์กับจีนแดง สิ่งเหล่านี้น่าจะเป็นสัญญาณ
ให้เราได้สำนึกถึงความรับผิดชอบและความ
ยุ่งยากนานัปการ ภายหลังจากที่อเมริกา
หนีกลับไป แล้วการมีฐานทัพอเมริกันในประเทศไทย
ต่อไปจึงเป็นเรื่องไม่สมควร เราจำเป็นจะ
ต้องตกลงใจอย่างเด็ดขาด ก่อนที่อเมริกันจะลา
จากไป

สถาบันส่วนภูมิภาค

เอื้อมพร อุปพงษ์
นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น

ในฐานะคนไทยคนหนึ่ง มีได้หมายความว่า
ถึงความเห็นส่วนรวมของนิสิตทั้งมหาวิทยาลัยแต่

ประการใด ดิฉันคิดว่า การมีฐานทัพอเมริกาอยู่ในบ้านเรา มีทั้งส่วนดีและส่วนเสีย ประเทศไทยอาจถูกเรียกว่าเป็นประเทศที่ยังช่วยตัวเองไม่ได้มากนัก ในสายตาของประเทศที่ก้าวหน้า ซึ่งก็ใกล้เคียงความจริงอยู่ไม่น้อย เรายังต้องพึ่งพาและค้นร่นกับการช่วยเหลือของต่างประเทศอยู่มาก สงครามในเวียดนามเป็นมูลเหตุสำคัญที่ทำให้สหรัฐฯ เข้ามามีบทบาทสำคัญในเอเชียอาคเนย์ การมีฐานทัพอยู่ในบริเวณที่ไม่ห่างไกลไปจากสนามรบ ทำให้สะดวกรวดเร็วต่อเหตุการณ์ และยังทุ่มค่าใช้จ่ายไปมาก แต่ในแง่ตรงข้ามประเทศไทยยังจะเป็นจุดอันตรายยิ่งขึ้น เพราะเป็นการแสดงออกโดยเปิดเผยว่าเรายินยอมเข้ามามีส่วนร่วมด้วยกับสหรัฐฯ โดยตรง อีกทั้งยังเป็นจุดอ่อนให้ฝ่ายตรงข้ามโจมตีได้ว่า เรามีส่วนร่วมในสงครามเวียดนามเพราะความคิด “เห็นแก่ได้”

การที่จะชั่งชั่งคิดลงไปว่าสมควรหรือไม่ ที่ยังคงให้มีฐานทัพอเมริกันในเมืองไทย ดิฉันคิดว่าไม่ใช่เรื่องทำได้ง่าย ๆ แต่เท่าที่แล้มาแล้ว หากผู้นำของประเทศได้พิจารณาโดยรอบคอบแล้ว ว่าควรจะให้คงอยู่ต่อไปอีก ก็เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ และเราได้ยินยอมรับสภาพหวานอมขมกลืนนั้นมานานเสียจนชินแล้ว ก็ควรจะอดทนต่อไป จะยังคิดว่าฝืนกำลังของตนรับศัตรูรอบบ้านแค่ลำพังผู้เดียวมิใช่หรือ

ประจักษ์ บุญชูศรี

นักศึกษามหาวิทยาลัยขอนแก่น

ปัญหาที่ตอบยากเหลือเกิน ถ้าคิดดูให้ดี อเมริกาตั้งฐานทัพในประเทศไทยเพื่อปฏิบัติการรบในเวียดนามเท่านั้นหรือ หากมิได้ ผมคิดว่ามีปัญหาดังกล่าวต่าง ๆ ติดตามมา เช่น ทางด้านเศรษฐกิจระหว่างคนในจังหวัดที่ตั้งฐานทัพกับคนในชนบท ค่าครองชีพต่างกัน ชาวชนบทกลับยากจนลงไปอีกเพราะสิ่งของต่าง ๆ ในจังหวัดขึ้นราคาต้อนรับทหารอเมริกัน แม้ดอลลาร์ลดราคาลง เงินบาทไทยก็ต้องลดตามเพื่อให้สอดคล้องกัน ด้วยเหตุผลง่าย ๆ ว่า “เงินตราของไทยผูกพันอยู่กับอเมริกา” ทางด้านสังคม ก่อให้เกิดความเสียหายแก่คนไทยมาก เมืองไทยกลายเป็นเมืองโสเภณี เต็มเกิดมาแล้ว ไม่มีใครรับผิดชอบ ทางด้านการเมือง การมีฐานทัพอเมริกันในประเทศไทยนั้น ชาวไทยควรมีสิทธิออกความคิดเห็นสนับสนุน หรือคัดค้านได้ เพราะประเทศไทยเป็นของคนไทยทุกคน มิใช่เป็นของบุคคลเพียงกลุ่มเดียว ประเทศไทยเคยประกาศที่จะตั้งตนเป็นกลาง ถ้ายังสนับสนุนให้อเมริกาตั้งฐานทัพในประเทศไทยอีกก็แสดงถึงเจตจำนงที่ไม่ตรงกับที่เราตั้งไว้ ถึงแม้ฐานทัพอเมริกายังคงตั้งอยู่ในประเทศไทย ใช่ว่าเราจะรอดพ้นจากการคุกคามของพวกคอมมิวนิสต์ก็หาไม่ กลับเพิ่มมากยิ่งขึ้น เราเตรียมตัวป้องกันสิ่งนี้พร้อมแล้วหรือยัง

ธงชัย สุรการ

นักศึกษานานาชาติเชียงใหม่

การยินยอมให้สหรัฐฯ เข้ามาใช้ประเทศไทย เป็นฐานทัพนั้น ผมคิดว่าทางการควรจะต้องเข้มงวด ให้ประชาชนทราบถึงเหตุผลบ้างตามควร ในฐานะที่ประชาชนมีส่วนรับผิดชอบต่อความอยู่รอดของประเทศ หากใช้ขึ้นอยู่กับกลุ่มคนเพียงสิบกว่าคน ยิ่งในกรณีนี้ด้วยแล้ว ควรที่จะให้ประชาชนโดยทั่วไปได้รับทราบ เพื่อแสดงความคิดเห็นและช่วยกันไตร่ตรอง การที่สหรัฐฯ เข้ามาตั้งฐานทัพมีผลเชื่อมโยงที่จะทำให้เรา เข้าสู่สภาวะสงครามทั้งทางตรงและทางอ้อม และผู้ที่จะต้องเสียเลือดเนื้อตลอดจนความสูญเสียทุกด้าน ก็คือประชาชนของประเทศไทย

การที่สหรัฐฯ สร้างฐานทัพเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ในประเทศไทย ผมคิดว่าเป็นลางบอกเหตุว่า สงครามกองโจรที่กำลังเป็นอยู่ในอินโดจีนนั้น จะต้องแผ่ขยายเข้ามาสู่ประเทศไทยในไม่ช้า นั่นเป็นแน่ น่าจะตระหนักว่าฝ่ายตรงข้ามคงไม่นิ่งดูดายที่จะให้สหรัฐฯ ตั้งศูนย์ปฏิบัติการทางสงครามผมจึงใคร่อยากให้ทางการได้พิจารณาไตร่ตรองเรื่องนี้ให้รอบคอบ อย่างน้อยก็ควรชี้แจงนโยบายอันแท้จริงบ้างตามควร หากจะขอให้ถึงวิกฤตการณ์มาถึง ก็ย่อมหมายถึงเลือดเนื้อของประชาชนในประเทศไทย คือให้พระอินทร์หน้าเขี้ยวลงมาบอกว่าสหรัฐฯ ช่วยได้ ก็ไม่มีใครฟัง

นิสิต จีรโสภณ

นักศึกษานานาชาติเชียงใหม่

ผลจากการที่ไทยยินยอมให้สหรัฐฯ ตั้งฐานทัพในประเทศ ผมเห็นว่าเป็นโทษมากกว่าเป็นคุณ เพราะเท่ากับนำประเทศเข้ารับผิดชอบในสงครามอินโดจีนมากขึ้น บางทีอีกไม่นานนักแนวรบของสงครามอินโดจีน อาจจะขยายมาถึงบ้านเรา หากเราเห็นว่าการที่สหรัฐฯ บุกรุกเข้ากัมพูชาเพื่อทำลายแหล่งช่องสุ่มของเวียตนามเหนือเป็นการกระทำที่ถูกต้อง การก่อวินาศกรรมของชาวเวียตนามต่อฐานทัพสหรัฐฯ ในไทยก็เป็นไปโดยชอบธรรม โฉนดเลยพวกเขาจะยินยอมให้ฝูงบินสหรัฐฯ จากไทยไปเช่นฆ่าพวกเขาโดยปราศจากการตอบโต้ นี่เป็นปัญหาค้นความมั่นคงปลอดภัย ปัญหาการสูญเสียเกียรติภูมิของชาติ ปัญหาสังคม อันเกิดจากการแพร่อารยธรรมทราม ๆ ของพวก จี. ไอ. ก็ยังเป็นปัญหาอีกส่วนหนึ่งด้วย ในส่วนที่เป็นคุณแก่ไทยนั้นมีอยู่น้อยนิด เมื่อเทียบกับภัยพิบัติที่จะตามมา ทั้งข้อเท็จจริงก็มีว่า ทหารอเมริกันในไทย ๘๘% มีไว้เพื่อปฏิบัติการในสงครามอินโดจีน เพียง ๒% เท่านั้นที่มีไว้ช่วยเหลือกองทัพไทย

อย่างไรก็ตาม การพิจารณากันเพียงแต่คุณและโทษที่จะมีต่อไทยสถานเดียว ผมเห็นว่าเป็นการเห็นแก่ตัวมากเกินไป เพราะปัญหาเกี่ยวกับมนุษยธรรมเป็นปัญหาที่ยิ่งใหญ่กว่า ฝูงบินสหรัฐฯ จากไทยทิ้งระเบิดลงในเวียตนาม กัมพูชา

และลาว วันหนึ่งๆ นับพันๆ ตัน ระเบิดนานา ชนิดได้ถูกนำมาทดลองใช้ในสงครามครั้งนี้ ชาวเวียดนามนับล้านคนต้องเสียชีวิต ทุพพลภาพ พลัดที่อยู่ เป็นโศกนาฏกรรมครั้งยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติหรือไม่ คุณคิดบ้างไหมว่า ถ้าหากเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้นมาเกิดในเมืองของเรา เราจะรู้สึกอย่างไร มนุษยธรรมสูญหายไปไหน ผมคิดว่า สงครามอินโดจีนเป็นปัญหาความขัด

แย้งภายในของแต่ละชาติ ซึ่งสามารถตกลงกันได้เอง หากสหรัฐฯ จะไม่เข้าแทรกแซง น่าเสียใจที่ผู้นำไทยกลับเห็นดีเห็นงามไปกับสหรัฐฯ ในเรื่องนี้ แทนที่จะเห็นใจชาวเอเชียด้วยกัน สำหรับปัญหาฐานทัพสหรัฐฯ ในไทยนั้น ผมเห็นว่าเราได้ผ่านปัญหาว่าควรมีหรือไม่ควรมีกันมาแล้ว ปัญหาของเราในขณะนี้ อยู่ที่ว่าทำอย่างไรจึงจะให้พวกเขาออกจากเมืองไทยในวันนี้พรุ่งนี้ได้ต่างหาก ๑

หนังสือแปลของสภาวิจัยแห่งชาติ

สภาวิจัยแห่งชาติ ได้จัดแปลหนังสือประเภทสารคดีและวิชาการในสาขาวิชาการต่าง ๆ หนังสือแปลเหล่านี้จำหน่ายในราคาถูก ทั้งนี้ เพื่อส่งเสริมสติปัญญาและความรู้ของประชาชน

หนังสือแปลที่มีจำหน่ายในขณะนี้

๑. พระพุทธศาสนาในกัมพูชา แปลและเรียบเรียงจาก กั้นฉบับภาษาเขมร โดยพุทธศาสนบัณฑิตยสถานกล่าวถึงประวัติของพระพุทธเจ้า พระพุทธศาสนาในประเทศเขมร และประเทศอื่นๆ ที่นับถือพระพุทธศาสนา ๕ บาท
๒. การอพยพของประชากรในประเทศไทย แปลจาก Migration in Thailand with Particular Reference to The Northeast by Marian R. Meinkoth กล่าวถึงการอพยพของประชาชนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือสู่พระนครให้ความรู้เกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่โดยทั่วไปของคนไทยในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้ ๑๐ บาท
๓. กฎหมายระหว่างประเทศปัจจุบัน แปลจาก A Modern Law of Nations by Philip C. Jessup กล่าวถึงการตรากฎหมายระหว่างประเทศ ๑๖ บาท
๔. สิทธิทั่วไปในการออกเสียงเลือกตั้งและอำนาจของรัฐ แปลจาก Suffrage Universel et Autorité de l'Etat by Bernard Lavergne กล่าวถึงวิธีการที่จะประธานอำนาจของรัฐให้เข้ากับเสรีภาพของมนุษย์ การรักษาคุลกากระหว่างอำนาจของรัฐและเสรีภาพของบุคคล ๑๗ บาท

๕. ขบวนการดีเซลและไฟฟ้า แปลจาก Diesel and Electric Train by B.K. Cooper รวบรวมหลักการขั้นมูลฐานต่างๆ เกี่ยวกับเครื่องยนต์ดีเซลและเครื่องยนต์เทอร์ไฟฟ้าการพัฒนาที่สำคัญต่างๆ ในการเปลี่ยนมาใช้รถจักรดีเซล ๑๑ บาท
๖. การประกันความมั่นคงทางสังคม ในสหรัฐอเมริกา แปลจาก The Social Security Program in the United States by Charles I. Schottland มีข้อคิดเห็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการบำนาญความเคือครอื่นของประชากรโดยทั่วไป ๑๒ บาท
๗. เอกภพ และ ดร. ไอน์สไตน์ แปลจาก The Universe and Dr. Einstein by Lincoln Barnett กล่าวถึงเป็นพื้นฐานอันน่าสนใจเกี่ยวกับเอกภพ ๑๖ บาท
๘. การใช้ปุ๋ยเคมีอย่างมีประสิทธิภาพ แปลจาก Efficient Use of Fertilizers, Continued by Vladimir Ignatieff and Harold J. Page เกี่ยวกับ ใช้ปุ๋ยเคมี ๑๕ บาท
๙. ประชาธิปไตยนอกแอมติค แปลจากเรื่อง Atlantic Democracy by Charles d' Olivier Farran ๘ บาท

๑๐. ปริมาณในการเกษตร แปลงจากเรื่อง Atoms in Agriculture by Thomas S. Osborne ๒ บาท
๑๑. พฤติกรรมร่วม แปลงจาก Sociology: Collective Behaviour by L. Broom and P. Selznick
- ชุมชนชน แปลงจาก Man and Society by Samuel Koenig ๔ บาท
๑๒. การใช้ปุ๋ยเคมีอย่างมีประสิทธิภาพ แปลงจาก Efficient Use of Fertilizers by Vladimir Ignatieff and Harold J. Page ๘ บาท
๑๓. การประยุกต์วิทยาศาสตร์ปริมาณในการเกษตร และอาหาร แปลงจาก Application of Atomic Science in Agriculture and Food by OEEC. The European Productivity Agency of OEEC. ๕ บาท
๑๔. อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ แปลงจาก The Story of Albert Einstein by Miss Gillian Freeman ๕ บาท
๑๕. ความเจริญทางเศรษฐกิจตามลำดับขั้น แปลงจาก The Stages of Economic Growth by W.W. Rostow ๘ บาท
๑๖. ฟันสำหรับผู้สูงอายุ แปลงจาก New Teeth for Old by Victor H. Sears ๔ บาท
๑๗. ตำแหน่งประธานาธิบดีอเมริกัน แปลงจาก The American Presidency by Clinton Rossiter
- ประชาธิปไตยสมัยปัจจุบัน แปลงจาก Modern Democracy by Carl L. Becker ๖ บาท
๑๘. เศรษฐกิจในชีวิตประจำวัน แปลงจาก Economics of Everyday Life by Gertrude Williams ๕ บาท
๑๙. ประโยชน์ของวิชาเคมีต่อมนุษย์ ๔ บาท
๒๐. การเลี้ยงดูและอบรมเด็ก แปลงจาก Child Care and Training by Marion L. Faegre & John E. Anderson ๘ บาท
๒๑. การประยุกต์วิทยาศาสตร์ในการประมงน้ำจืด แปลงจาก The Application of Science to Inland Fisheries by E.D. Le Gren ๕ บาท
๒๒. มิสเตอร์ทอมป์กินส์เรียนลัทธิ แปลงจาก Mr. Tompkins Learns the Facts of Life by George B. Gamow ๕ บาท
๒๓. คู่มือการตรวจสอบคอนกรีต แปลงจาก A.G.I. Manual of Concrete Inspection ของสมาคมคอนกรีตอเมริกัน ๑๐ บาท

ผู้ใดมีความประสงค์จะซื้อ หรือสั่งหนังสือรายการที่ ๑-๘ โปรดติดต่อโดยตรงที่องค์การการค้าของคุรุสภาถนนราชดำเนินหรือที่กองแปลและการต่างประเทศ สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ บางเขน สำหรับผู้ที่สั่งซื้อตั้งแต่ ๒๐๐-๒,๐๐๐ บาท จะได้รับส่วนลด ๑๕% ตั้งแต่ ๒,๐๐๐-๘,๐๐๐ บาท จะได้รับส่วนลด ๒๐% และตั้งแต่ ๘,๐๐๐ บาทขึ้นไป จะได้รับส่วนลด ๒๕% อนึ่ง ผู้ที่สั่งซื้อตั้งแต่ ๑,๐๐๐ บาทขึ้นไป ทางองค์การการค้า จะออกคำหีบห่อและคำขนส่งให้สำหรับต่างประเทศ

ส่วนผู้ประสงค์จะซื้อหรือสั่งหนังสือรายการที่ ๙-๒๓ โปรดติดต่อโดยตรงหรือส่งนามฉับไปที่กองพิมพ์ที่สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี สำนักราชวัง หรือที่หัวหน้ากองแปลการต่างประเทศ สำหรับผู้ที่สั่งซื้อตั้งแต่ ๒๐ เล่มขึ้นไป จะได้รับส่วนลด ๒๐%

เริ่มแต่ 2475

ผลิตภัณฑ์แช่เปี่ยมด้วยคุณภาพ

อย่างแท้จริง

ลัทธิ

ไลฟ์บอย

รินไซ

ซันซิล

ซันโลต

บรีส

กีบีลี

รอยเก้

ผลิตในประเทศไทย โดย บริษัท ทีเอสเอส อีเอส อีเอส (ประเทศไทย) จำกัด

สงครามเวียดนาม ในอินโดจีน

สุชาติ สวัสดิ์ศรี

“สงครามไม่ใช่การต่อสู้ทำลายล้างอย่างที่เคยเป็นอีกต่อไปแล้ว แต่กลายเป็นสงครามที่มีเป้าหมายอยู่ในเขตที่กำหนด ไม่เกินความจริงที่จะกล่าวได้ว่า..... วิธีการทำสงครามได้กลายเป็นสิ่งที่กระหายเลือดคนน้อยลง หรือมีเกียรติมากขึ้น แต่เท่าที่มองเห็น สงครามได้กลายเป็นสิ่งที่ผู้ชำนาญทางเทคนิคซึ่งมีการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ได้ก้าวเข้ามาพัวพันกับประชาชนกลุ่มเล็ก ๆ การต่อสู้ได้เกิดขึ้นบนเขตแดนซึ่งคลุมเครือ..... คุณไม่มีทางจะรู้ได้เลยไม่ว่าคุณจะถูกเผ่ามองอยู่หรือไม่ก็ตาม..... พวกเขาจะเผ่ามองคุณอยู่ตลอดเวลา.....”

ยอร์จ ออเวลล์ 1984

เครื่องบิน F-4 ซึ่งสามารถเข้าหาเป้าหมายได้ด้วยการนำของเครื่องคอมพิวเตอร์

ไม่ไกลจากกรุงเทพฯ ออกไปมากนัก บริเวณไม่ห่างจากชายแดนด้านที่ติดกับประเทศลาวและเขมร สงครามที่แปลกที่สุดและโหดร้ายที่สุดเท่าที่เคยมี ในประวัติศาสตร์การทำสงครามได้บังเกิด

ขึ้นแล้ว และกำลังดำเนินอยู่อย่างไม่ลดละ เพราะถือเป็นผลสืบเนื่องมาจากนโยบายการทำสงครามอินโดจีนระยะที่ ๓ ตามแผนที่เรียกกันเป็นทางการว่า *ลัทธิอินทรี*

เมื่อเรานั่งกินข้าวเช้าอยู่ที่บ้าน หรือดูภาพข่าวโทรทัศน์ภาคค่ำเพื่อย่อยอาหารก่อนล้มตัวลงนอน เรามักจะได้ยินรายงานข่าวสงครามอินโดจีนผิดแปลกไปจากสมัยแรกเริ่ม แต่ก่อนนั้น ข่าวการนับจำนวนศพเป็นภาระอย่างหนึ่งที่โฆษกประจำสถานีวิทู ตลอดจนหน้าข่าวต่างประเทศของหนังสือพิมพ์รายวันจะขาดเสียมิได้ และทำนองของข่าวมักจะจบลงเช่นว่า “.....วันนี้ได้มีการปะทะกันนอกเมืองไซ่ง่อน พวกเวียดกงเสียชีวิต ๑๐๒ คน ทหารฝ่ายรัฐบาลเวียดนามได้เสียชีวิต

เพียงคนเดียว....” อย่างไรก็ตามไม่ว่าข้อเท็จจริงจะเป็นประการใด เรายังพอเดาได้ว่า ความเสียหายจากการสู้รบได้มีเกิดขึ้นทั้งสองฝ่าย เพราะผลจากการสู้รบสืบเนื่องมาจากการปะทะที่มองเห็นตัวอยู่บนภาคพื้นดิน แต่เดี๋ยวนี้ เรามักได้ยินข่าวออกมาทำนองว่า “.... เครื่องบิน บี-๕๒ หรือเอฟ-๔ ได้บินออกไปทิ้งระเบิดเท่านั้น เทียบเท่านั้นเทียว....” ความหมายของสงครามจึงเปลี่ยนโฉมหน้าไปอีกระดับหนึ่ง

การใช้กำลังทางอากาศแทนกำลังภาคพื้นดิน

เมื่อประธานาธิบดีนิกสันประกาศใช้คำว่า ‘ให้เวียดนามรับภาระ’ (Vietnamization) นั้น กำลังภาคพื้นดินของสหรัฐหน่วยแรกได้เริ่มถอนตัวออก แต่กำลังทางอากาศของสหรัฐฯ ประมาณ ๕๐,๐๐๐ คน ซึ่งส่วนใหญ่ประจำอยู่ตามฐานทัพอากาศต่างๆ ในเมืองไทย และบนเรือบรรทุกเครื่องบินในทะเลจีน ยังคงปฏิบัติการอยู่ต่อไป ดังที่นายเมลวิน ลาร์ด รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหม ได้ให้สัมภาษณ์ครั้งหนึ่งว่า “กองทัพเรือและกองกำลังทางอากาศของสหรัฐฯ จะยังคงปฏิบัติหน้าที่ในเอเชียอาคเนย์ต่อไป ภายหลังจากที่ทหารอเมริกันคนสุดท้ายได้ถอนออกจากเวียดนามแล้ว” และ “.... ภายใต้อัตลักษณ์ของสหรัฐฯ จะเตรียมเสริมสร้างความช่วยเหลือทางวัตถุทั้งทางอากาศและทางเรือให้แก่พันธมิตรและเพื่อนของเราในเอเชีย....”^๑

การถอนทหารภาคพื้นดิน ตามนโยบายของนิกสันจึงยังมีได้เปลี่ยนเป้าหมายตลอดระยะเวลา ๒๑ ปีของผู้นำสหรัฐฯ ในอันที่จะรักษาอิทธิพลเหนือดินแดนอินโดจีนของตนไว้ต่อไป ด้วยเหตุผลนี้ ทำให้สงครามได้ขยายเข้าไปในเขมรและลาวภาคใต้ ตลอดจนเริ่มการทิ้งระเบิดลาวภาคเหนือและเวียดนามเหนืออย่างหนักหน่วงอีกครั้งหนึ่ง ลัทธินิกสันจึงมีความหมายเป็นเพียงการเปลี่ยนยุทธวิธี แต่เป้าหมายดั้งเดิมในนโยบายการทำสงครามของสหรัฐฯ ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปแต่ประการใด ภายใต้อัตลักษณ์ของสงครามอินโดจีนได้ก้าวมาสู่ระยะที่ ๓

สงครามอินโดจีน ระยะแรก (๑๙๕๖-๕๘) เริ่มขึ้นในสมัยกัวสรวุภาพจากการเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส โดยกองทัพเวียดนามใต้ ชัยชนะต่อฝรั่งเศสที่เดียนเบียนฟู

สงครามอินโดจีน ระยะที่สอง (๑๙๖๑-๖๘) เริ่มขึ้นในสมัยประธานาธิบดีเคนเนดี สืบต่อมาในสมัยประธานาธิบดีจอห์นสัน ซึ่งสหรัฐฯ เริ่มการใช้นโยบายนำเอาทหารภาคพื้นดินเข้ารบในสมรภูมिवียดนาม โดยประธานาธิบดีจอห์นสันได้เริ่มทิ้งระเบิดอย่างหนัก ทั้งเขตเหนือและเขตใต้เพื่อสนับสนุนกำลังทางภาคพื้นดิน แต่ปัญหา

๑. Washington Post, ฉบับวันที่ ๑๑ มกราคม และ ๔ เมษายน ๑๙๖๑

ภายในของสหรัฐ ฯ ได้พิสูจน์ว่าการทำสงคราม
ดังกล่าวแพงเกินกว่าที่จะรักษาไว้ต่อไปได้ โดย
เฉพาะแพงในเรื่องที่ต้องสูญเสีย ชีวิตทหารอเมริ
กันจำนวนมากอย่างไม่รู้ที่สิ้นสุด

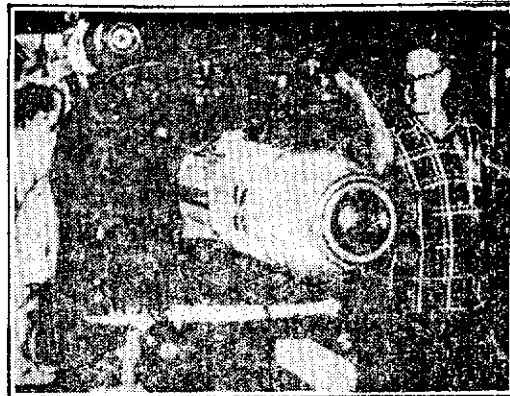
สงครามอินโดจีน ระยะที่สาม (๑๙๖๔-?)
เริ่มขึ้นในสมัยของนิกสัน เพื่อเอาใจประชาชน
ในทางการเมือง นิกสันได้เรียกทหารภาคพื้นดิน
กลับ และได้เริ่มใช้กำลังทางอากาศเป็นยุทธวิธี
แบบใหม่ โดย

๑) ใช้เครื่องจักรในการฆ่าและทำลาย
แทนการใช้ทหารอเมริกันเข้าโจมตี

๒) ใช้กำลังทหารพันธมิตร (รวมทั้ง
ทหารอาสาสมัคร) เป็นกำลังหลักทางภาคพื้น
ดิน

การใช้ยุทธวิธีแบบใหม่นี้ ทำให้นักสันหา
เสียงได้ง่ายขึ้น เพราะมีทหารอเมริกันตายใน
สมรภูมเวียดนามน้อยลง และนิกสันสามารถประ
ภาศได้เต็มที่ว่า สงครามนองเลือดในอินโดจีน
กำลังจะยุติลงแล้ว แต่ความจริงเป็นเช่นนั้นหรือ
การทิ้งระเบิดในอินโดจีน

ระหว่าง ค.ศ. ๑๙๖๕ ถึง ค.ศ. ๑๙๖๘
การทิ้งระเบิดของอเมริกาเป็นการสนับสนุนการสู้
รบทางภาคพื้นดินให้มีผล แต่การทิ้งระเบิดระยะ
ใหม่นี้ได้กลายมาเป็น นโยบายหลัก ทางทหาร
เพราะจะต้องทดแทนกำลังภาคพื้นดินที่ค่อย ๆ

เครื่องฉายแสงเลเซอร์ที่ไซกันทาบัว

ดอนออก ทหารเวียดนามใต้และทหารอาสาสมัคร
ต่างๆโดยเฉพาะในลาวซึ่งมีอยู่ไม่ต่ำกว่า ๑๐,๐๐๐
คนนั้น ได้ทำหน้าที่หลักทางภาคพื้นดิน เช่น

๑) คอยเวลาที่จะเข้ากวาดล้างเมื่อสิ้นสุด
การทิ้งระเบิดแล้ว และอพยพชาวบ้านออกมาให้
พ้นเขตการทิ้งระเบิด

๒) รักษาเมืองและฐานทัพต่างๆ ไว้ให้ได้

๓) คอยเป็นเหยื่อล่อให้พวกทหารกองโจร
เข้าโจมตี เพื่อให้ทหารบินอเมริกันรู้แหล่งที่ซ่อน
จะได้ทิ้งระเบิดได้ถูกต้อง

สงครามลูกบอมบ์ไม่ได้มีผลเสียหายเฉพาะ
กำลังข้าศึกเท่านั้น แต่ยังสามารถทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่อยู่เบื้องล่าง เช่นบ้านเรือน โรงเรียน บ้ำไม้
วัด หุ่นข้าว สัตว์เลี้ยง และแน่นอนที่สุดก็คือ
ชีวิตของประชาชน ผู้ตกเป็นเหยื่อสงครามโดย

๑. *Air War: The Third Indochina War*, by Project Air War and the Indochina Resource Center, Washington D.C. 1972, p. 1-12

๒. ข้อมูลจาก *Senate Subcommittee on Refugees*, อ้างใน *The Third Indochina War* ที่เพิ่งอ้าง

ไม่รู้โอหนือหนี่ การทิ้งระเบิดลาวภาคเหนือ และเวียดนามเหนือ จำนวนไม่ต่ำกว่า ๓ ล้าน คันเท่าที่ผ่านมา ได้ฆ่าและทำให้ผู้คนพิการและ ไร้ที่อยู่อาศัยมาแล้วไม่ต่ำกว่า ๓ ล้านคน เฉพาะ ในทุ่งไหหิน (Plain of Jars) ซึ่งขบวนการ ปลดปล่อยลาวของเจ้าสุภานุวงศ์ประมาณ ๕๐,๐๐๐ คน ได้ยึดครองไว้ตั้งแต่พฤษภาคม ๑๙๖๔ นั้น เป็นแหล่งที่ถูกระเบิดยับเยินที่สุด ตลอด ๖ ปีที่ ผ่านมา การทิ้งระเบิดในลาวได้ทำไปแล้วไม่ต่ำ กว่า ๓๕๐,๐๐๐ เที่ยว (sorties) ก่อนปี ๑๙๖๕ จำนวนระเบิดคิดเป็นตันประมาณ ๗๐% ได้ทิ้ง ลงในเวียดนามใต้ โดยเครื่องบินส่วนใหญ่ไป จากฐานทัพอากาศในเวียดนามใต้เอง และจำนวนตัน ประมาณ ๒ ใน ๓ ได้ทิ้งนอกเวียดนามใต้ โดย เครื่องบินส่วนใหญ่ที่ไปจากฐานทัพในประเทศไทย จำนวนนักบินที่ใช้ในการนี้มีประมาณ ๔๕,๐๐๐ คน ถึง ๗๓,๐๐๐ คน เฉพาะฐานทัพ

อากาศที่เวียดนามใต้ได้ถูกสร้างขึ้นใหม่เป็นที่ ๖ ของโลก และเป็นฐานทัพที่ใหญ่ที่สุดในเอเชีย อากาศนี้^๑

ถูกระเบิดหายไปไหน ใครรับบ้าง

นับตั้งแต่ปี ๑๙๗๑ การทิ้งระเบิดในอินโดจีน ทำไปแล้วไม่ต่ำกว่า ๗๕๐,๐๐๐ ตัน จากการศึกษา ของคอร์เนลกล่าวไว้ว่า ถูกระเบิดที่นำไปทิ้งในลาว และเขมร มีประมาณ ๗๐,๐๐๐ ตันต่อเดือน ซึ่งเป็นระดับเท่ากับปี ๑๙๖๗ ที่ประธานาธิบดีจอห์น สันสั่งให้ทิ้งระเบิดเวียดนามเหนืออย่างหนัก ตั้ง นั้นเมื่อเทียบกับการทิ้งระเบิดของฐานทัพอเมริกันทุกแห่งในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ แล้ว จำนวนตันของระเบิดที่สหรัฐทิ้งในสงครามครั้งที่ ๒ จะเป็นเพียง ๓๕ % ของที่ทิ้งลงในอินโดจีนเท่านั้น ทางสำนักข่าวสารเพนตากอน ได้แสดงตัวเลขเปิดเผยไว้ ดังนี้

ปี	จำนวนระเบิด (คิดเป็นตัน)	หมายเหตุ
๑๕๖๕	๓๖๐,๐๐๐	จำนวนตันเฉลี่ย ต่อเดือน ในสมัยจอห์นสัน = ๕๕,๗๐๔ ตัน
๑๕๖๖	๔๕๖,๓๑๕	
๑๕๖๗	๕๓๒,๑๑๕	จำนวนตันเฉลี่ย ต่อเดือน ในสมัยนิกสัน = ๕๕,๔๐๒ ตัน
๑๕๖๘	๑,๔๑๗,๓๗๐	
๑๕๖๙	๑,๓๘๗,๒๕๕	จำนวนตันเฉลี่ย ต่อปี ในสมัยจอห์นสัน = ๓,๒๑๕,๘๐๘ ตัน
๑๕๗๐	๕๕๗,๒๕๕	
มก.-กพ. ๑๕๗๑	๓๕๑,๕๕๖	จำนวนตันเฉลี่ย ต่อปี ในสมัยนิกสัน = ๒,๗๗๖,๖๗๑ ตัน
รวม	๖,๐๐๒,๔๗๕	

๑. ข้อมูลละเอียดจาก Cornell Study: The Air War in Indochina, Institute for International Studies, Cornell Univ. (Beacon Press, Boston) 1972

สำหรับจำนวนเที่ยวบินและค่าใช้จ่ายทาง *Cornell Air War Study Project* ได้ศึกษานำ
ออกเปิดเผย ดังนี้

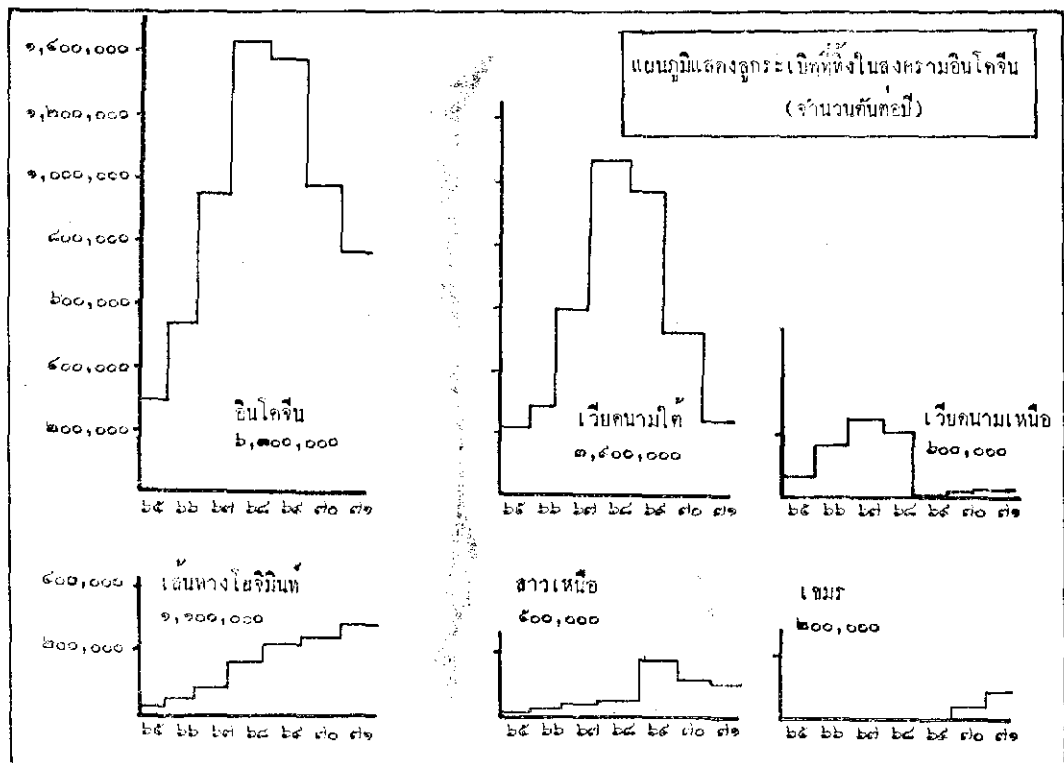
ประเทศ	จำนวนเที่ยวบิน	ค่าใช้จ่าย ^๑ (เหรียญสหรัฐ)
เวียดนามใต้	๓๖๒,๖๕๐	๑๕.๒ พันล้านเหรียญ
เวียดนามเหนือ	๒๘๐,๐๐๐	๕.๖ พันล้านเหรียญ
ลาว	๕๐๕,๓๒๖	๑๐.๓ พันล้านเหรียญ
เขมร	๒๕,๕๕๖	๕๐๐ ล้านเหรียญ
เฉพาะที่ใช้ บี-๕๒	๗๗,๖๐๐	๑.๖ พันล้านเหรียญ
รวม	๑,๖๕๓,๑๒๒	๓.๓ พันล้านเหรียญ

เปรียบเทียบอำนาจของการระเบิด

จำนวนระเบิด ๓ ใน ๔ ล้านตันที่ทิ้งลงใน
อินโดจีนเมื่อปี ๑๙๗๑ นั้น สามารถแสดงผล

การทำลายโดยนำมาเปรียบเทียบได้ดังนี้

๑) อำนาจการระเบิดทั้งหมดในอินโดจีน
เมื่อรวมกันแล้วจะเท่ากับการนำระเบิดปรมาณู

ที่มา : *The Air War in Indochina*, กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีทางอากาศแห่งมหาวิทยาลัยคอร์เนล, ๑๙๗๒

๑. จำนวนตามการประมาณของนายแมคนามารา ข้อมูลละเอียดจาก *เอกสารเพนตากอน หมายเลข ๑๑๘* (Bantam Book) 1971

ไปทั้งที่อิโรชิมา ถึง ๓๘ ครั้ง (อำนาจการระเบิดที่อิโรชิมา เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ หนึ่งลูมมีเพียง ๒๐,๐๐๐ ตันเท่านั้น)

๒) จำนวนลูกระเบิดทั้งหมดที่ทิ้งในอินโดจีนคิดเป็นจำนวนตันแล้ว จะเท่ากับที่นำไปทิ้งในญี่ปุ่นเมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๒ รวมกันห้าครั้ง (๑๕๔,๐๐๐ ตัน)

๓) จำนวนตันทั้งหมดที่ทิ้งในอินโดจีนมีมากถึง ๒๓ เท่า เมื่อเทียบกับจำนวนลูกระเบิดที่อังกฤษนำไปใช้ในการปราบปรามพวกกองโจรจีนในมาลาญ (๓๓,๐๐๐ ตัน)

ผลของอำนาจการระเบิด

ตั้งแต่ ๑๙๖๕ - ๑๙๗๑ อำนาจการระเบิดสามารถชี้ถึงผลที่เกิดขึ้น โดยเปรียบเทียบได้ดังนี้

๑) บรรดาพลเมืองในอินโดจีนจำนวน ๔๔ ล้านคน ทั้ง หญิง ชาย เด็ก และคนชรา ทุก ๆ คนจะเฉลี่ยอำนาจการระเบิดให้ได้คนละ ๒๕๐ เปานต์

๒) ทุก ๆ สแควร์ไมล์ของพื้นที่ทั้งหมดในอินโดจีน จะได้รับแรงระเบิด ๒๒ ตัน (พื้นที่ในอินโดจีนทั้งหมดมีประมาณ ๒๘๔,๐๐๐ สแควร์ไมล์ หรือเท่ากับอาณาเขตของสหรัฐเท็กซัสรัฐเดียว)

๓) จำนวนมากกว่า ๒ เท่าของอำนาจระเบิด ๓.๑ ล้านตันในอินโดจีนนั้น คือเป็นอำนาจ

ระเบิดที่มากกว่าระเบิดที่ใช้ทิ้งในสงครามโลกครั้งที่ ๒ และสงครามเกาหลีรวมกัน

ตั้งแต่นายนิคสันเข้าเป็นประธานาธิบดี จำนวนระเบิดที่ทิ้งลงในอินโดจีนเฉพาะในเดือนพฤศจิกายน ๑๙๗๑ เฉลี่ยได้ประมาณ ๕๐,๐๐๐ ตัน และในเดือนธันวาคมเฉลี่ยได้ ๖๑,๐๐๐ ตัน ซึ่งสามารถชี้ให้เห็นผลเปรียบเทียบได้อีกดังนี้

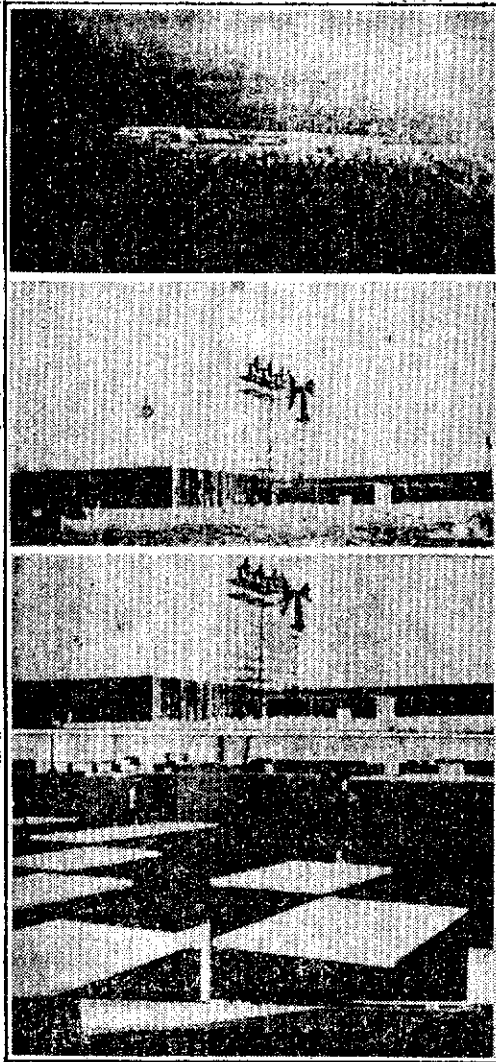
๑) มากกว่า ๒ เท่าครั้งที่ใช้ในอิโรชิมา เพียงในรอบหนึ่งเดือน

๒) มากกว่า ๓,๐๐๐,๐๐๐ เปานต์ เพียงรอบ ๑ วัน

๓) มากกว่า ๒,๐๐๐ เปานต์ (หรือเท่ากับ ๑ ตัน) เพียงในเวลา ๑ นาที

มาว่าคนด้วยอิเล็กทรอนิกส์กันดีกว่า

ที่ข้าพเจ้านำข้อความบางตอนจากนวนิยายเรื่อง ๑๙๘๔ ของ ยอร์จ ออเวลล์ มาอ้างไว้นั้น ก็เพราะลักษณะของสงครามแบบใหม่ตามคำทำนายที่ยอร์จ ออเวลล์ กล่าวไว้ บัดนี้ได้กลายเป็นความจริงแล้ว โดยมีสมรภูมิไม่ห่างไกลจากบ้านเราเท่าใดนัก อีกทั้งบ้านเรายังสนับสนุนเป็นศูนย์บัญชาการให้ด้วย สงครามอินโดจีนระยะที่ ๓ ซึ่งใช้กำลังทางอากาศเป็นหลักนั้น ถ้าจะว่าไปแล้ว ก็คือห้องทดลองวิทยาการสมัยใหม่ใน

กองบัญชาการ Igloo White ที่จังหวัดนครพนม ติดตั้ง
เครื่อง IBM 360 จำนวน ๒ เครื่องในการทำสงคราม
อิเล็กทรอนิกส์ ในอินโดจีน
(ภาพจากนิตยสาร Earth and Indochina Chronicle, USA.)

ด้านพัฒนาการทางอาวุธของสหรัฐฯ เป้าหมายก็
คือการทำสงครามกบฏและสงครามที่ใช้เครื่อง
สมองกล (Automate and Computerized
Warfare) แทนการใช้กองทัพสหรัฐฯ เข้า
โจมตี นโยบายตามหลัก ลัทธินิวคลีร์ ก็คือให้ชาว

อาเซียต่อสู้กันเองโดยใช้อาวุธและเงินของอเมริ
กัน โดยมีกำลังทางอากาศคอยหนุนหลังอยู่
วีรบุรุษของสงครามอิเล็กทรอนิกส์ จึงไม่ใช่นัก
เรียนนายร้อยจากเวสต์ปอยต์อีกต่อไปแล้ว แต่
เป็นทรานซิสเตอร์และเครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่ง
สามารถส่งกวาดได้ทุกสภาพดินฟ้าอากาศ ทั้งกลาง
วันและกลางคืน สงครามอิเล็กทรอนิกส์ที่นำมาต่อ
สู้กับสงครามกองโจรในอินโดจีนคือการต่อสู้ระ
หว่างวัตถุและจิตใจ (Spirit) เป็นการทุ่มเท
ของคนที่รวยอย่างมหาศาลกับคนที่สู้อย่างจน
ตรอก อีกทั้งยังเป็นสัญลักษณ์แห่งการต่อสู้ของ
คนและเครื่องจักร สงครามอิเล็กทรอนิกส์เป็นสง
ครามที่ฉกฉวยเอาผลประโยชน์อย่างไม่มีความรู้
สึก เครื่องกลไม่ต้องพึ่งยาระงับประสาท เครื่อง
กลไม่มีความรู้สึกผิดศีลธรรมเมื่อฆ่าพลเรือน
เครื่องกลทำแค่เพียงสิ่งที่ได้รับการบอกเป็น
สัญญาณเข้ามา เครื่องกลเป็นกองทัพจ้างราคา
ถูก ยังมีคำกล่าวในหมู่ผู้ต่อต้านสงครามครั้งนั้นว่า
“... พวกเรากำลังสร้างกองทัพทาส โดยใช้
เครื่องกลที่ไร้ชีวิตจิตใจขึ้นมาเป็นผู้พิทักษ์โลก
เพื่อให้ประโยชน์จากความเจริญทางเทคนิคสมัย
ใหม่มาถดถอย” การก่อการ “ที่เกิดขึ้นทั่วโลก
...” และ “... ขณะที่ประชามติชาวอเมริกัน
ต้องการให้ลูกผิวของตนกลับบ้าน พวกเขา ก็กลับ
ทิ้งเครื่องมือในการทำสงครามอัตโนมัติไว้เบื้อง
หลัง... เรากำลังกลับเข้าสู่การฆาตกรรมโดยใช้
เครื่องมือกบฏ...”

เครื่องร่อนบังคับด้วยคลื่นวิทยุ สามารถออกบินปฏิบัติการได้เองโดยไม่ต้องใช้คนบิน เครื่องร่อนนี้ (Drone) จะออกสังเกตความเคลื่อนไหวทางทหารภาคพื้นดินของข้าศึก และจะส่งข้อมูลต่างๆ กลับมาที่ศูนย์ นอกจากนั้นยังสามารถทิ้งระเบิดโจมตีได้อีกด้วย เครื่องร่อนนี้ราคาประมาณลำละ ๑๕๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐฯ เมื่อออกบินไปแล้วมักจะไม่ค่อยกลับมาฐานทัพอากาศ (ภาพจากนิตยสาร Earth)

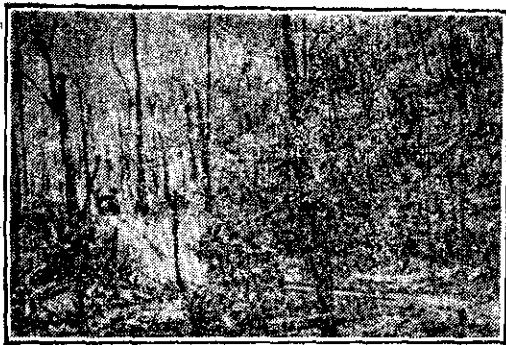
การค้นหาข้าศึกและทำลายยุทธสัมภาระตามเส้นทางโซจิมีนทร์ทั้งในลาวและเขมร ถือเป็นเป้าหมายสำคัญโดยนำเครื่องส่งสัญญาณ (Sensors) นับจำนวนพันๆ ไปทิ้งไว้ตามแหล่งที่เข้าใจว่าเป็นทางผ่านของข้าศึก เมื่อมีการเคลื่อนไหวใดๆ ผ่านมาใกล้ เครื่องส่งสัญญาณจะรายงานกลับมายังสถานีศูนย์กลาง ซึ่งมีรหัสลับว่า *Igloo White* อันเป็นสถานีลับอยู่ในป่าลึกของจังหวัดนครพนม หรือสัญญาณจะส่งไปที่ฐานทัพ

ในเวียดนามใต้ หรือไม่กี่ที่เรือบรรทุกเครื่องบินซึ่งอยู่นอกฝั่ง

บางกรณีสัญญาณนี้จะส่งตรงไปยังเครื่องบินตรวจการ อีซี ๑๒๑ ซึ่งบินคอยรับสัญญาณเพื่อถ่ายทอดกลับไปยังศูนย์ *Igloo White* และสถานีอื่นๆ เครื่องบินรับสัญญาณบางที่จะใช้ เครื่องร่อน (drone) ไม่มีคนขับบังคับด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์จากสถานีภาคพื้นดิน เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ศูนย์ *Igloo White* ที่จังหวัดนครพนม เป็นระบบไอบีเอ็ม-๓๖๐ มีจำนวน ๒ เครื่อง ซึ่งจะทำงานเก็บข้อมูลและรับข่าวสารที่สัญญาณส่งมาจากเขตของข้าศึกตลอดเวลา เมื่อรับสัญญาณได้ก็จะส่งข่าวแจ้งตำแหน่งและลักษณะของข้าศึกต่อไปยังฐานทัพต่างๆ เพื่อส่งให้นักบินนำเครื่องบินเอฟ-๔ หรือ บี-๕๒ ออกปฏิบัติการทิ้งระเบิดตามเป้าหมาย ลูกระเบิดและอาวุธทำลายที่ทิ้งลงในอินโดจีนประมาณ ๖,๐๐๐ ตันต่อวัน มีลักษณะพิเศษที่ประเทศมหาмир (ไม่ใช่มหาอำนาจ) อย่างเรา ควรสำนึกถึงความร้ายกาจของมันไว้บ้างไม่มากก็น้อย

๑. ลูกระเบิดแรงสูง (*High Explosive*) มีอัตราการระเบิดอยู่ระหว่าง ๒๕๐ เปาน์ตถึงขนาดหนักที่สุด ๑๕,๐๐๐ เปาน์ต

๒. ลูกระเบิดสังหารบุคคล (*Anti-personnel*) เป็นระเบิดที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ทำลายเฉพาะเนื้อคนเท่านั้น ไม่ทำลายวัตถุหรือสิ่งของ ตามการศึกษาของ สยามคมก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์

เส้นทางโฮจิมินห์ เบื้องหลังที่มองเห็นคือผลที่เกิดจากการทิ้งระเบิด

แห่งสหรัฐ' ได้กล่าวว่า ๕๐% ของลูกระเบิดที่ใช้ทิ้งในอินโดจีน เป็นชนิดที่เรียกว่า 'ต่อต้านบุคคล' แทบทั้งสิ้น ซึ่งแบ่งชนิดย่อยๆ ออกเป็น ๓ ลักษณะด้วยกันคือ

ก) ลูกระเบิดเล็กชนิดสัปรด (Pine-apple Bomblets) เมื่อทิ้งลงมาจะมีเพียงลูกเดียวก่อน แต่เมื่อตกถึงพื้นจะกระจายสะเก็ดแตกออกไปลูกละ ๒๕๐,๐๐๐ ชิ้น และสะเก็ดนั้นจะวิ่งไปตามแนวราบขนานกับเส้นขอบฟ้า

ข) กวา (Guava) เป็นระเบิดที่ติดชนวนรอการระเบิด เมื่อทิ้งลงมาจะสามารถวิ่งเข้าหาเป้าหมายได้เอง ไม่ว่าข้าศึกจะหลบอยู่ในด้า ในหลุมเพลาะ หรือที่กำบังใด ๆ ก็ตาม

ค) ลูกระเบิดเล็บ (Nail Bombs) บรรจุหนามแหลมยาวประมาณชิ้นละ ๑ นิ้ว ลูกหนึ่งบรรจุไว้หลายร้อยชิ้น ลูกระเบิดเล็บออกแบบขึ้น

เพื่อใช้ในการทะลุทะลวงกล้ามเนื้อและส่วนต่างๆ ของร่างกาย โดยเมื่อทะลุวงเข้าไปแล้ว จะเข้าไปแตกเองในเนื้อ ทำให้ยากต่อการแกะออก

๓. ลูกระเบิดเพลิง (Incendiary Bombs)

ออกแบบให้ใช้เฉพาะในการเผาไหม้ ทุกๆ สภาพอากาศ ดับยาก ใช้ทิ้งในเวลากลางวัน ขณะที่เครื่องบินใช้ความเร็วสูง ระเบิดเพลิงแบ่งออกเป็น

- ก) ระเบิดนาปาล์ม
- ข) ระเบิดฟอสฟอรัสขาว (W.P)
- ค) ระเบิดนาปาล์ม-ฟอสฟอรัส-เทอไมท์ (N.W.T)

ชนิดหลังระเบิดได้ในอุณหภูมิสูงทุกประเภท และสามารถทะลุลงไปเผาไหม้ได้ถึงเนื้อกระดูก ตามรายงานกล่าวว่า มีพลเมืองที่ถูกสะเก็ดระเบิดเพลิงฟอสฟอรัสขาวที่เนื้อ เมื่อนำมารักษาที่โรงพยาบาลคนโรนั้น เนื้อของเขายังไฟไหม้ติดอยู่เป็นบางส่วน เพราะดับไม่ได้^๑

๔. ขีปนาวุธยิงจากอากาศ (Air to Ground Missiles) ระเบิดประเภทนี้รู้จักกันทั่วไปในนามว่า สมาร์ทบอมม์ (Smart bombs) เป็นระเบิดที่ยิงแล้วสามารถวิ่งเข้าหาเป้าหมายได้เอง โดยใช้การบังคับจากสมองกลบนเครื่องบิน สมาร์ทบอมม์ ที่นำออกใช้ในอินโดจีน มี ๒ ประเภท คือ

๑. ดูรายละเอียดใน Maj. R.D. Anderson, USAF, *Electronic Battlefield Hearing*, 11/70 และ *Background Report on the Automated Battlefield*, (Narmic), December 1971

ก) แบบใช้กล้องที.วี. ประเภทนี้เป็นแบบที่พวกนักบินนาวิไซ์ โดยใช้ทั้งลงมาในระยะสูงกว่า ๓๐,๐๐๐ ฟุต อันเป็นระยะที่เครื่องบินปลอดภัยจาก ปตอ. แล้ว เมื่อทั้งลงมา กล้องที.วี. จะจับภาพที่เป็นเป้าเบื้องล่างไว้ ทำให้นักบินสามารถบังคับลูกระเบิดให้วิ่งเข้าหาเป้าหรือไม่นักบินจะใช้เครื่องสมองกลของระเบิด จับภาพที่ถ่ายจาก ที.วี. แล้วปล่อยให้วิ่งเข้าหาเป้าหมายเอง

ข) แบบใช้แสงเลเซอร์ (Lazer) มักใช้กับเครื่องบิน ๒ เครื่อง เครื่องแรกบินอยู่เหนือเป้าในระยะสูงพ้นจาก ปตอ. และใช้แสงเลเซอร์ส่องลงมาหาเป้า แสงเลเซอร์นี้จะช่วย 'นำทาง' ลูกระเบิดที่เครื่องบินอีกเครื่องหนึ่งทั้งลงมา (ซึ่งก็อยู่ห่างจากระยะ ปตอ. เช่นกัน) ให้วิ่งเข้าหาเป้าเอง ไม่ว่าจะอยู่ในดำ ในรู หรือในที่กำบังใดๆ ก็ตาม

๔. **หุ่นระเบิดพรวงตา (Area Denial Mines)** ออกแบบขึ้นเพื่อใช้เฉพาะดิน มี ๒ ประเภท คือ

ก) **ฟันมังกร (Dragontooth)** เป็นหุ่นระเบิดที่ทั้งลงมาซ่อนไว้ตามพื้นที่ต่างๆ ที่สงสัยว่าจะเป็นทางผ่านของข้าศึก เป็นเวลานานหลายเดือน ระเบิดนี้จะระเบิดทันทีเมื่อมีคนเข้าไปเหยียบ แม้จะมีคนค่อยๆ แคะขนวนออก ก็จะไม่ระเบิด

ข) **หุ่นระเบิดแมลงมุม (Spider Mine)** เมื่อทั้งลงมาจะมีลวดแปดเส้นกางออกเหมือนแมลงมุม ลวดทั้งแปดเส้นจะยิงลูกลบดเล็ก ๆ คล้ายสะเก็ดลูกปรายออกไปได้ไกลในระยะ ๖๐ เมตร เพื่อกระจายซ่อนรอข้าศึก ระเบิดชนิดนี้สร้างขึ้นมาทำลายเนื้อมนุษย์ให้ฉีกขาดในเวลาเหยียบเท่านั้น แต่จะไม่ระเบิดกับวัตถุอย่างอื่น เช่นล้อยางรถที่เดินไปทับ

สรุปและวิเคราะห์

สงครามอินโดจีนจะยังไม่สามารถยุติลงได้ ถ้าหากสหรัฐฯ เติบโตใจที่จะสละชีวิตพลเรือนอินโดจีน เพื่อจุดมุ่งหมายในการทำสงครามเย็นกับจีน แคนงและรัสเซีย มีข้อเสนอแนะบ่อยครั้งและชัดเจนที่แสดงให้เห็นว่า *ลัทธินิคสัน* นั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานของความคิดที่ว่า อเมริกันจะให้ความสนับสนุนสงครามอินโดจีน โดยวิธีการผู้ด้วยเงินของสหรัฐฯ กับชีวิตของชาวเอเชีย (American Money, Asia Blood) ตามเป้าหมายของ 'two track formula' ของเฮนรี คิสซิงเจอร์ ซึ่งหมายถึงหาทางเจรจาทกลงควบคู่ไปกับการสร้างภาระให้เวียดนามได้รับผิดชอบเอง ดังนั้นจึงได้ทำให้เป้าหมายของ Vietnamization หรือ Cambodianization หรือ Laotianization (หรือถ้าจะมีอีกคำ คือ Thailandization ?) กลายมาเป็นเรื่อง 'การป้องกันการสูญเสียชีวิตของทหารอเมริกัน ด้วยการใช้นาหารอาสาสมัคร

ชาวเอเชียกับเทคนิคการรบสมัยใหม่มาแทนกองทัพบกสหรัฐ' ดังนั้น สันติภาพจึงเป็นเพียงคำต่อรองที่ยังมีมหาอำนาจเข้าเกี่ยวข้อง มิใช่เป็นการหาทางเจรจาดังการทางการเมืองในระหว่างชาวเวียดนามด้วยตนเอง การที่ประธานาธิบดีนิกสันได้กล่าวไว้ครั้งหนึ่งเมื่อ พ.ศ. ๑๙๖๙ ที่ว่าการกวาดล้างอย่างนองเลือดจะเกิดขึ้นในเวียดนามใต้ ถ้าหากสหรัฐฯถอนกำลังออกไป คำกล่าวนี้ก็เพื่อที่สหรัฐฯ จะได้ปฏิบัติการทางทหารต่อไปเท่านั้น โดยเพิกเฉยต่อความจริงที่ได้กล่าวมาที่ว่านโยบายของสหรัฐฯที่ดำเนินอยู่ในปัจจุบัน ก็มีมีส่วนทำให้อินโดจีนต้องนองเลือดอยู่แล้ว และดูเหมือนจะไม่มีทางสิ้นสุดได้เลย

การทำสงครามอิเล็กทรอนิกส์และการทุ่มกำลังทางอากาศมายังเอเชียอาคเนย์ มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับบริษัทใหญ่ ๆ ในอเมริกาที่ทำสัญญาผลิตอุตสาหกรรมสงครามให้กับกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ ดังมีคำขวัญทำนองว่า สงครามอิเล็กทรอนิกส์คือธุรกิจของเรา อยู่ในใจของพวกนักอุตสาหกรรมสหรัฐฯ ตลอดเวลา ยิ่งนโยบาย ผลักภาระให้ชาวเอเชีย ก้าวหน้าขึ้นมากเท่าไร เส้นกราฟที่วัดผลกำไรของบริษัทต่าง ๆ ก็ยิ่งสูงมากขึ้นเท่านั้น บริษัทต่าง ๆ ที่

ทำธุรกิจสงคราม เฉพาะในนิวอิงแลนด์ถือเป็นศูนย์ใหญ่ที่ทำสัญญากับกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ เช่นในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ มีบริษัทต่าง ๆ ทำสัญญา ๖๗ แห่ง คอร์เนตติกัต ๔๕ แห่ง แมน, นิวแฮมเชียร์ และเวอมอนท์ ๑๐ แห่ง ฯลฯ งบประมาณสำหรับการทำสงครามเหตุโหดทางอากาศตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๑๙๖๖ ได้ใช้ไปแล้ว ๒๗,๐๐๐,๐๐๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ (๒๗ พันล้านเหรียญ) เฉลี่ยงบประมาณต่อวันในการทำสงครามลูกบอมบ์ของสหรัฐฯ ในอินโดจีนจะตกประมาณวันละ ๗,๐๐๐,๐๐๐ เหรียญสหรัฐ^๒

สงครามอินโดจีนระยะที่ ๓ ของนิกสันและคิสซิงเจอร์ แม้จะกล้าเสี่ยงต่อการสงครามขนาดใหญ่ โดยใช้กำลังทหารอากาศอย่างมหาศาลเข้ามาแทนกำลังภาคพื้นดินนั้น นอกจากจะทำให้คนอเมริกันเล็กวัดวัดไปได้มากแล้ว ยังมีส่วนเป็นผลกำไรอย่างดีในระยะที่นิกสันกำลังแก้ปัญหาคนตกงานจำนวนมากในอเมริกากอีกด้วย คนอเมริกันส่วนใหญ่ไม่ชอบสงครามเวียดนามที่สุดก็ตรงกำลังภาคพื้นดิน ถ้าพวกเขาไม่ต้องส่งลูกพี่มาตาย เขาก็เลิกแยะแเสกับผลของสงคราม แม้ว่าการทำสงครามประเภทนี้จะราคาไม่ถูกนัก เช่นวันหนึ่งต้องส่งเครื่องบินออกโจมตีประมาณ ๒๐๐

๑. พิจารณารายชื่อบรรษัทต่างๆ และผลกำไรจากการค้าอาวุธทำสงครามได้ภายในเล่มนี้ประกอบ ผู้สนใจเรื่อง *United States Military Industrial - Complex* จะหาอ่านได้จากหนังสือเช่น *A Rich Man's War and a Poor Man's Fight* (Washington Labor for Peace, 1971) และจะขอเอกสารจากแหล่งที่ศึกษาเรื่องนี้ โดยเฉพาะได้จาก NARMIC, 160 North 15th Street, Philadelphia, Pa. 19102, USA.

๒. *Air War Study*: Cornell University, 1972

บริษัทผู้รับเหมาผลิควุธที่ใช้ในสงครามอินโดจีน
(United State Military Industrial-Complex)

รายการข้างล่างนี้ เป็นรายงานที่แสดงถึงรายชื่อของบริษัทต่างๆ ในสหรัฐอเมริกา ที่ได้ทำสัญญากับกองทัพบกสหรัฐ เกี่ยวกับสินค้าที่ใช้ในการสงครามและรวมทั้งสัญญาการลงทนของกองทัพในทางการผลิต การจัดหา การวิจัยและการปรับปรุงอุปกรณ์ต่างๆ ด้วย สำหรับรายชื่อบริษัทต่างๆ ที่เรานำมาตีพิมพ์นี้ทางกระทรวงกลาโหมเป็นผู้จัดพิมพ์เผยแพร่ ส่วนจำนวนร้อยละของรายได้จากการขายที่เกี่ยวข้องกับงานของกองทัพ นิตยสาร *ฟอร์จูน (Fortune)* ได้คำนวณมาจากหลักฐานที่เก็บรวบรวมได้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ จากจำนวนรายการสินค้าถึง ๕๐๐ รายการ และได้เปรียบเทียบให้เห็นถึงรายได้ของการขายสินค้าแบบเดียวกันนี้ในท้องตลาดตามปกติ ในระหว่างปี ๒๕๑๓ โดยคำนวณเทียบจากราคาหุ้นในตลาดเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

บรรณาคำๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงกลาโหมสหรัฐ	จำนวนเงินที่ได้จากการที่ผูกพันกับกระทรวงกลาโหมปี ๒๕๑๓ (ในเหรียญ)	จำนวนร้อยละจากการขายสินค้ากับกระทรวงกลาโหม	ร้อยละของรายได้ขายในตลาดธรรมดา
Lockheed	๑,๘๘๗,๗๓๘,๐๐๐	๗๖.๕ %	๑.๐ %
General Electric	๑,๐๐๖,๕๕๒,๐๐๐	๑๑.๕ %	๒.๑ %
Amer. Tel. & Telg.	๗๓๑,๒๓๓,๐๐๐	๕.๕ %	๒.๒ %
United Aircraft	๗๒๗,๗๕๓,๐๐๐	๓๗.๕ %	๒.๕ %
Litton Industries	๕๙๓,๐๖๓,๐๐๐	๒๓.๕ %	๕.๕ %
Westinghouse	๔๑๗,๖๕๕,๐๐๐	๓.๗ %	๒.๐ %
Sperry Rand	๓๗๗,๘๘๘,๐๐๐	๒๒.๗ %	๒.๒ %
Honeywell	๓๗๗,๕๓๘,๐๐๐	๒๑.๗ %	๑.๑ %
General Motors	๓๖๕,๗๓๘,๐๐๐	๒.๑ %	๓.๒ %
Ford Motor	๓๕๖,๘๗๗,๐๐๐	๒.๓ %	๓.๖ %
RCA	๒๖๒,๘๐๕,๐๐๐	๔.๑ %	๑.๗ %
IBM	๒๕๖,๐๕๒,๐๐๐	๓.๕ %	๑.๕ %
Tenneco	๒๕๕,๕๕๕,๐๐๐	๕.๘ %	๕.๘ %
Offin	๒๕๗,๖๕๕,๐๐๐	๒๒.๑ %	๕.๖ %
Standard (N.J.)	๒๒๕,๕๘๘,๐๐๐	๑.๕ %	๕.๕ %
ITT	๒๑๗,๓๒๕,๐๐๐	๓.๕ %	๑.๕ %
Texas Instrum.	๑๕๖,๕๕๐,๐๐๐	๒๓.๐ %	๑.๗ %
TRW	๑๕๗,๐๖๗,๐๐๐	๑๑.๓ %	๖.๕ %
Mobil Oil	๑๖๕,๕๕๖,๐๐๐	๓.๒ %	๕.๕ %
Dupont E.I.	๑๖๐,๖๗๑,๐๐๐	๕.๕ %	๓.๕ %
FMC	๑๕๐,๗๑๑,๐๐๐	๑๐.๖ %	๓.๕ %
Standard (Cal.)	๑๕๐,๕๕๗,๐๐๐	๓.๕ %	๕.๓ %
Uniroyal	๑๑๕,๒๕๓,๐๐๐	๗.๕ %	๗.๕ %
Gen. Tel. & Elec.	๑๐๗,๗๑๕,๐๐๐	๓.๑ %	๕.๖ %
Goodyear Tire	๑๐๓,๕๒๓,๐๐๐	๓.๒ %	๕.๕ %
Magnavox	๗๕,๒๒๕,๐๐๐	๑๑.๓ %	๒.๖ %
City Investing	๗๒,๕๖๗,๐๐๐	๑๕.๓ %	๕.๕ %
Chrysler	๗๒,๐๓๓,๐๐๐	๑.๓ %	๒.๑ %
Texaco	๕๕,๕๕๗,๐๐๐	๑.๓ %	๕.๕ %
รวม	๑๐,๒๗๕,๒๖๕,๐๐๐		อัตราเฉลี่ย (๕.๐ %)

ผู้สนับสนุนหลักฐานเพิ่มเติม โปรดติดต่อที่
American Friends Service Committee
 34 Inman St., Cambridge, MAO 2139 USA.

ระหว่าง ๑๐ ปีที่แล้วมาจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๑๓ มีทหารอเมริกันจำนวน ๔๔,๖๐๐ คน ถูกฆ่าตายในการรบ และ ๑๕๐,๐๐๐ คนบาดเจ็บ สหรัฐ ฯ ได้ใช้จ่ายเงินมากกว่า ๕๐๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ในการสงคราม ตารางข้างล่างแสดงถึงตัวเลขเปรียบเทียบของกำลังทหารที่สหรัฐ ฯ ใช้ในสงครามเวียดนามและจำนวนผู้ได้รับบาดเจ็บ

ค่าใช้จ่ายในการทำสงครามของอเมริกา		
สงครามโลก ครั้งที่ ๑	๑๑๒,๐๐๐	ล้านเหรียญ
สงครามโลก ครั้งที่ ๒	๖๖๔,๐๐๐	ล้านเหรียญ
สงครามเกาหลี	๑๖๔,๐๐๐	ล้านเหรียญ
สงครามเวียดนาม	๓๕๒,๐๐๐	ล้านเหรียญ
(จำนวนโดยประมาณถึงมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๓ ปัจจุบันประมาณว่าจำนวนค่าใช้จ่ายได้เพิ่มขึ้นเป็น ๕๐๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์)		

ทหารสหรัฐ ฯ ที่ตายและบาดเจ็บในสงครามเวียดนาม			
ปี	จำนวนทั้งหมด	ตาย	บาดเจ็บ
๒๕๐๔	๓,๒๐๐	๑๑	๒
๒๕๐๕	๑๑,๓๐๐	๓๑	๔๑
๒๕๐๖	๑๖,๓๐๐	๗๘	๒๑๘
๒๕๐๗	๒๓,๓๐๐	๑๔๗	๕๒๒
๒๕๐๘	๑๘๔,๓๐๐	๑,๓๖๕	๓,๓๐๘
๒๕๐๙	๓๘๔,๓๐๐	๕,๐๐๘	๑๖,๕๒๖
๒๕๑๐	๕๘๕,๖๐๐	๙,๓๗๘	๓๒,๓๗๑
๒๕๑๑	๕๓๖,๑๐๐	๑๔,๕๙๒	๔๖,๗๙๙
๒๕๑๒	๔๗๕,๒๐๐	๙,๔๑๔	๓๒,๙๔๐
๒๕๑๓	๓๓๔,๖๐๐	๔,๒๒๑	๑๕,๒๑๑
๒๕๑๔	๑๕๘,๐๐๐	๑,๓๖๕	(ไม่มีตัวเลข)

ข้อมูล กระทรวงกลาโหมและรัฐสภาสหรัฐ ฯ ร่วมกับคณะกรรมการเศรษฐกิจสัมพันธ์
ข้างในหนังสือพิมพ์ The Asian ฉบับที่ ๗-๑๓ พฤษภาคม ๒๕๑๔

จำนวนชาวบ้านที่ประสบเคราะห์กรรม (เฉพาะถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๑๔)				
	เวียดนามใต้	ลาว	เขมร	รวม
ตาย	๓๓๕,๐๐๐	๑๐๐.๐๐๐	หนึ่งหมื่น	๔๕๐,๐๐๐ +
บาดเจ็บ	๗๕๐,๐๐๐	๒๕๐,๐๐๐	หนึ่งหมื่น	๑,๐๐๐,๐๐๐ +
พลีภัย	๕,๖๕๕,๓๐๐	๑,๐๐๐,๐๐๐	๑,๖๐๐,๐๐๐	๗,๒๕๕,๓๐๐ +
รวม	๖,๗๗๐,๓๐๐	๑,๓๕๐,๐๐๐	๑,๖๐๐,๐๐๐	๘,๗๕๕,๓๐๐ +
จำนวนผู้ตาย บาดเจ็บ และพลีภัย ในสมัย ประธานาธิบดี จอห์นสัน (๒๕๐๗ - ๒๕๑๑) ๕,๖๕๕,๓๐๐		จำนวนชาวบ้านที่ประสบเคราะห์กรรม (ต่อเนื่อง) ในสมัย ประธานาธิบดี จอห์นสัน (๒๕๐๗ - ๒๕๑๑) ๕๕,๐๐๐		
จำนวนผู้ตาย บาดเจ็บ และพลีภัย ในสมัย ประธานาธิบดี นิกสัน (๒๕๑๒ - ส.ก. ๒๕๑๔) ๔,๑๐๐,๐๐๐ +		จำนวนชาวบ้านที่ประสบเคราะห์กรรม (ต่อเนื่อง) ในสมัย ประธานาธิบดี นิกสัน (๒๕๑๒ - ส.ก. ๑๔) ๑๓๐,๐๐๐+		

ที่มา : Air War, The Third Indochina War ศูนย์ข่าวสารเกี่ยวกับอินโดจีนและโครงการสงครามทางอากาศ, วอชิงตัน ๒๕๑๕

เที่ยว จึงจะสามารถทำให้การขนส่งอาวุธในเวียดนามเหนือและตามเส้นทางโฮจิมินห์หยุดชะงักได้ ราคาของการทำลายจึงแพงไม่ใช่น้อย แต่อเมริกาถ่วงเหลือเกิน คนบางส่วนในอเมริกาไม่ค่อยรู้สึกว่าการระเป่าของด้วยออบแบบไปเพราะเวียดนามเท่าใดนัก พวกวิศวกรอากาศที่กำลังตงงานอยู่ทางคาลิฟอเนียเดี่ยวนี่ จึงพากันรังเกียจนายแมคโกเวนซึ่งมีนโยบายในการสมัครเข้าเป็นประธานาธิบดีว่าจะเลิกสงครามเวียดนามและไม่นิยม

สั่งสมคลังอาวุธอย่างมาก เพราะถ้าแมคโกเวนชนะนิกสัน โอกาสที่ตนจะได้เข้าทำงานตามโครงการอุตสาหกรรมสงครามเพื่อนำไปใช้ในอินโดจีน อาจจะต้องเลิกล้มไปก็ได้

เซอร์ โรเบิร์ต ทอมสัน ผู้เชี่ยวชาญสงครามกองโจรได้คิดคำๆหนึ่งขึ้นมา กล่าวคือ ถ้าหลักของสงครามกองโจรมีไว้เพื่อทำ สงครามยืดเยื้อ (Protracted War) ฝ่ายตรงข้ามก็ควรจะต้องต้านโดยทำ สงครามคงที่ (Stable War) การทำ

สงครามกงที่ชิงสหรัฐ ฯ นำมาใช้ในอินโดจีนระยะที่ ๓ นี้ ก็คือลักษณะที่ได้พยายามกล่าวมา จะเห็นได้จากอาวุธต่างๆที่สหรัฐออกแบบนำมาใช้ในอินโดจีนมักมีลักษณะที่ต้องการทำให้ *ขาดเจ็บ* มากกว่าจะทำให้ *ตาย* เพราะคนตายย่อมหมดภาระ ส่วนที่คนบาดเจ็บจะสร้างภาระในทางขวัญให้แก่พวกกองโจร แต่เมื่อพิจารณา ถ้ากองทัพภาคพื้นดินของสหรัฐ ฯ ในระยะแรกยังไม่อาจแยกข้อแตกต่างระหว่างข้าศึกประชาชนผู้บริสุทธิ์ในสงครามกองโจรได้แล้วไซ้ การที่นักบินบินในระยะสูง และทิ้งระเบิดลงมาโดยใช้ คอมพิวเตอร์ ทำนาย เขาจะแยกข้อแตกต่างได้อย่างไรว่าใครเป็นข้าศึก ใครเป็นประชาชนผู้บริสุทธิ์ นักบินจึงไม่ค่อยมีความรู้สึกกับความโหดร้ายของสงครามอีกต่อไป^๑ เพราะมองไม่เห็น รู้แต่ว่ามีแสงวาบๆ

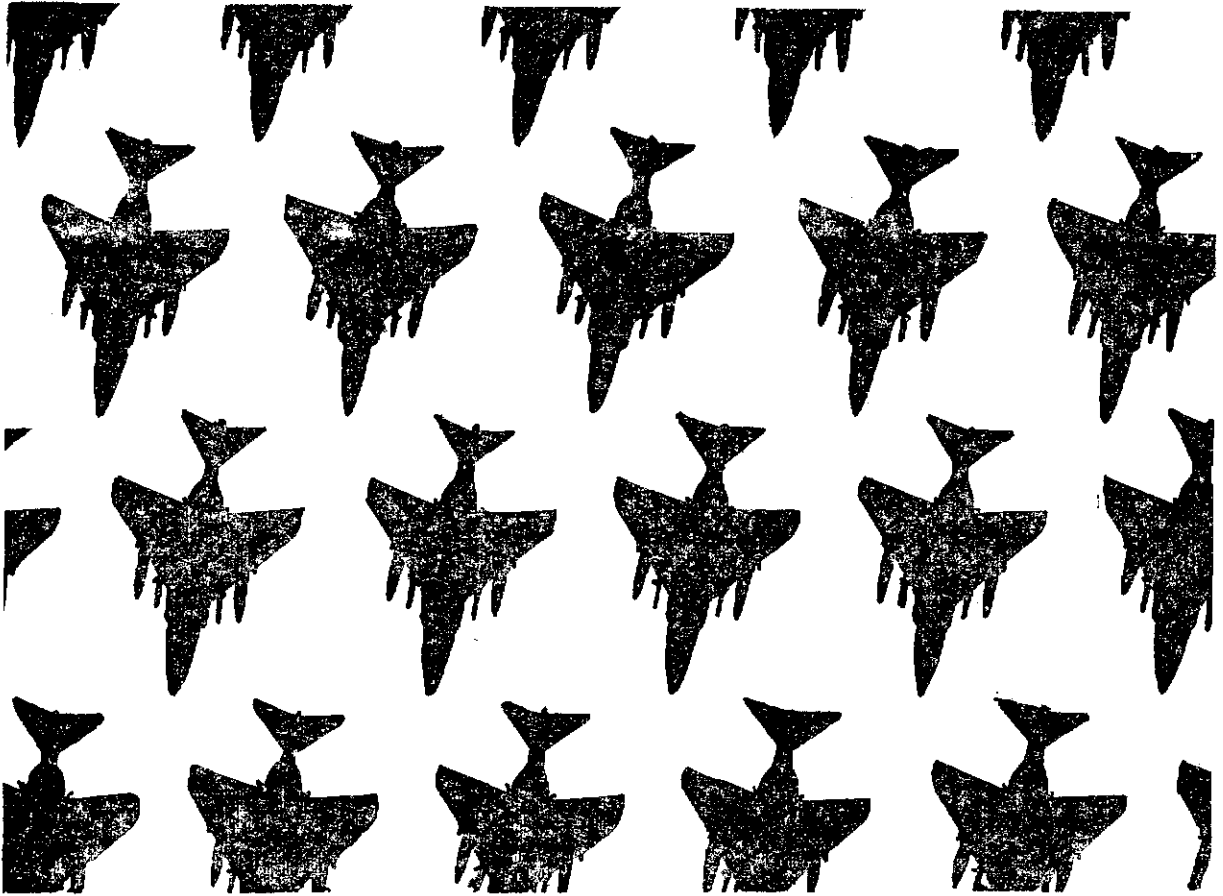
อยู่ใต้ท้อง เพื่อนข้าพเจ้าคนหนึ่งในสหรัฐ ฯ เขียนบรรยายความรู้สึกของเขาในเรื่องนี้ตอนหนึ่งว่า “.....มันคล้ายกับเราเดินเหยียบมดตาย ก็รู้ว่ามันคงแบน แต่ไม่ได้ก็มลงดูว่ามันแบนอย่างไร มีซีทะลักออกมาหรือเปล่า หัวแหลกแค่นั้น.....”

อวสานแห่งการต่อสู้ในอินโดจีน แม้ว่าส่วนหนึ่งเราอาจสรุปว่าเป็นการต่อสู้ระหว่างคอมมิวนิสต์กับนายทุน ความมั่งคั่งกับความยากจน ผิวชาวกับผิวเหลือง หรือแม้จะใช้คำว่า จักรวรรดินิยมต่อสู้กับการปลดแอก แต่อีกวลหนึ่งที่ทำให้เราเห็นภาพชัดเจนขึ้นตามนโยบาย “สลักภาวะ” ของลัทธินิคสันก็คือ การต่อสู้ในสงครามอินโดจีน นั้นบัดนี้ ได้กลายมาเป็นการต่อสู้ระหว่าง human spirit และ technology อยู่ในขณะนี้อีกข้อหนึ่งด้วย ๑

๑. ท่านที่เคยดูหนังเรื่อง CACTH-22 ของ ไมค์ นิโคล คงจำได้ว่าเสียงของเครื่องบินทิ้งระเบิดสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ที่ออกบินโจมตีแต่ละเที่ยว มันน่ากลัวเพียงใด แต่เมื่อนำมาเทียบกับ B-52 และ F-4 ซึ่งบินวันละ ๒๐๐ เที่ยว เพื่อทำงานทิ้งระเบิดด้วยคอมพิวเตอร์แล้ว ท่านจะรู้สึกสยดสยองยิ่งกว่าหลายเท่านี้

ข่าวบ้าน

หนังสือที่ดัง ท่านอ่านหรือยัง เพราะคนหนุ่มเหมือนคนหนุ่ม สังคมศาสตร์ปริทัศน์ เป็นผู้ทำฉบับใหม่ว่างตลาดแล้ว สมาชิกบิลละ ๕๐ บาท สมัครได้ที่สุรพันธ์ จันเจริญ สมาคมเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

แม่จ๋า เครื่องบินมา

ชาวบ้านในลาวปัจจุบันดูหน้าตาขี้หลายวิธีด้วยกัน

ในระหว่าง ๗ ปีที่ผ่านมา เครื่องบินอเมริกัน ได้ทิ้งระเบิดประเภทสังหารบุคคล ระเบิดเพลิง (นาปาแล้ม) ระเบิดทำลาย และระเบิด ๕๐๐ ปอนด์ ลงในลาวกว่าล้านตัน ลูกระเบิดส่วนใหญ่ตกลงในหมู่บ้านที่ไม่ได้มีการป้องกันตัวเอง และผู้ที่บาดเจ็บล้มตายก็คือชาวบ้านธรรมดา

ลาวไม่เหมือนกับเวียดนาม ๒ ใน ๓ ของพื้นที่ในลาวมิได้เป็นเขตของฝ่ายสนับสนุนอเมริกัน

พื้นที่เหล่านั้นอยู่ในการยึดครองของขบวนการปลดปล่อยลาว สถานทูตอเมริกันในลาวเองก็คาดคะเนว่า บนพื้นที่ดังกล่าวมีคนลาวอาศัยอยู่มากกว่าล้านคน

การตอบโต้ของอเมริกันก็คือการทิ้งระเบิดลงไปที่หมู่บ้าน เพื่อการทำลายฐานโครงสร้างทางเศรษฐกิจและสังคม

ในระยะเวลา ๗ ปีที่ผ่านมา โลกภายนอกไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับการทิ้งระเบิดนี้เลย

เจ้าหน้าที่อเมริกันก็ปฏิเสธการทิ้งระเบิดลงไปในหมู่บ้าน และไม่ยอมอนุญาตให้นักหนังสือพิมพ์เข้าไปในเขตดังกล่าว มีบุคคลภายนอกเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่สามารถเข้าไปในเขตของฝ่ายประเทศลาวได้

ในฤดูใบไม้ร่วงปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ทหารอาสาสมัครของ CIA ได้อพยพชาวลาว ๓๐,๐๐๐ คนออกมาให้พ้นจากพื้นที่ทิ้งระเบิด ทั้งในเขตเหนือและใต้ของลาว ผู้ลี้ภัยเหล่านี้ถูกนำเข้าไปอาศัยในแคมป์

ซึ่งอยู่ในพื้นที่ของฝ่ายอเมริกันบริเวณหุบเขาแม่โขง (Mekong Valley)

ชาวลาวหลายพันคนได้เผชิญกับการทิ้งระเบิดมาแล้ว และหมื่นคนได้ถูกฆ่าตายไปแล้ว เครื่องบินมาเป็นประจำทุกวัน ผู้ลี้ภัยชาวลาวต่างเล่าเป็นเสียงเดียวกันว่า เครื่องบินมาทิ้งระเบิดที่หมู่บ้านหรือบริเวณใกล้เคียง กันอย่าง “นับไม่ถ้วน” บางทีก็มาวันละหลาย ๆ เที่ยวบิน ขยายความหนึ่งพูดเปรียบไว้ว่า “เครื่องบินมัน

ท้าววง

“ผมชื่อท้าววง อายุ ๓๔ ปี แต่งงานแล้ว มีลูกสี่คน ผมมาจากบ้านทม ตอนเครื่องบินมาที่นั่น ๔ โมงเช้า ผมกำลังทำงานอยู่ในนาห่างออกไปจากบ้านทม ผมวิ่งเข้าไปในป่าแถวนี้ แต่ก็หนีไม่พ้น เครื่องบินทิ้งระเบิดลงมารอบ ๆ ผมโดนสะเก็ดระเบิดที่หัวและที่มือ หัวของผมแตกเป็นคอกอก ผมตาบอด”

ท้าวสีหา

พ่อของท้าวสีหาเล่าว่า “ลูกชายผมอายุหกขวบ เราเป็นคนมาจากบ้านหงุชในเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๒ เมื่อเครื่องบินมาทิ้งระเบิดตอน ๑๑ โมงนั้น เรากำลังนั่งอยู่ที่บ้านเล็กๆ ในป่า พวกเราสองคน คนแก่อายุ ๖๐ ปี และเด็กหญิงอายุ ๗ ขวบ ถูกฆ่าอยู่บนเตียง มีลูกชายผมถูกระเบิดนิ้วกระเด็นลอยขึ้นไปอยู่บนหลังคา”

มาเหมือนฝูงนก ลูกระเบิดมันหล่นลงมาเหมือน
สายฝน”

การทิ้งระเบิดหมู่บ้านดังกล่าวนี้มีได้มีคุณค่าในทางยุทธศาสตร์เลย ผู้ลี้ภัยและพวก
ขบวนการปลดปล่อยลาวบางคนก็หนีรอดออกมา
กล่าวว่า การทิ้งระเบิดนั้นน่าทึ่งตายไปเพียง
ไม่กี่คน แต่พวกปลดปล่อยลาวยังคงเคลื่อนไหวเป็น
หมู่ย่อย ๆ ไปในป่าเวลากลางคืน พวกนี้มิได้อยู่
ในหมู่บ้าน ซึ่งทางเจ้าหน้าที่ฝ่ายอเมริกันก็ยอมรับ
รับในขั้นนี้

รายงานจากกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ เปรียบ
เฉยว่า เครื่องบินของสหรัฐฯ ได้บินไปทิ้งระเบิด
เปิดในอินโดจีน ทางด้านลาวและเขมร วัน
ละ ๑,๐๐๐ เที่ยวบิน แต่ละเที่ยวทิ้งระเบิดลงไป
๒.๒ ตัน ซึ่งหมายความว่าจำนวนน้ำหนักของ
ระเบิดเท่าที่ทิ้งในอินโดจีนมา ได้ถูกทิ้งลงในอินโด
จีนทุก ๆ ทวิน

นับเป็นครั้งแรกที่โลกภายนอกได้รับฟัง
เรื่องราวของผู้คนที่มิชีวิตอยู่ภายใต้ลูกระเบิด

ท้าวสมศักดิ์

หัวหน้าหมู่บ้านแล้วว่า

“ท้าวสมศักดิ์ เป็นคนบ้านทวน อายุเพิ่ง ๑๐ ขวบ
วันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๑๑ เครื่องบินบินมาจากไหนไม่รู้
ทุกคนแปลกใจมาก สมศักดิ์วิ่งไปที่หลุมหลบภัย แต่
ก็ไม่ไปถึง เขาของมันถูกระเบิดเผา”

แม่ของแสงบัวพา

“เดือนพฤษภาคม ๒๕๑๑

แสงบัวพาถูกชายติดฉิ่งซึ่งกำลังป่วยหนักด้วยโรคปอด
เขาอยู่ในโรงพยาบาลใหญ่ในตำบลเมืองขาม ขณะอยู่ที่
นั้น เครื่องบินได้ทิ้งระเบิดลงมา และฆ่าเขาตาย มีคน
อีกกว่าร้อยคนถูกฝังทั้งเป็นอยู่ในถ้ำนั้นพร้อม ๆ กัน”

ที่ตกลงมาเป็นทำฝน เรื่องที่เกิดขึ้นแทบไม่น่าเชื่อ ผู้ลี้ภัยอพยพชาวลาวได้อธิบายถึงวิธีการซ่อนตัวอยู่ในรู ในอุโมงค์ และในคู นับเป็นปี ๆ ความกลัวต่อประกายระเบิด วิธีการทำนาหลบซ่อน การเห็นคนรักตายไปต่อหน้าต่อตาในขณะที่ทิ้งหรือคลานลงหลบในคู หรือขณะที่ปกบ้องทารก

ปัจจุบันมีผู้ลี้ภัยชาวลาวมากกว่า ๑,๐๐๐ คนที่ให้การสัมภาษณ์ และมีจำนวนอีกหลายร้อยคนที่ถูกบันทึกหลักฐานด้วยภาพยนตร์และ

เครื่องอัดเสียง

สิ่งที่เราเสนอออกมาเป็นส่วนหนึ่งที่ได้หลักฐานมาจากทางฝ่ายอเมริกัน คือจาก Committee of Responsibility, Inc. ซึ่งมีสำนักงานใหญ่อยู่ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. โดยพิมพ์ปรากฏในหนังสือ Sample Case Histories of Victims of American Bombs in Laos ท่านผู้อ่านที่สนใจมากไปกว่านี้ จะติดต่อขอเอกสารดังกล่าวได้ที่ National Office 1621 Connecticut Ave, N.W. Washington, D.C. 20009 USA.

แม่ชายของนางฟ้าศรี

“ฟ้าศรีเป็นลูกสะใภ้ของคิมัน เธออายุ ๒๐ ปี มีลูกคนหนึ่ง อาศัยอยู่ที่บ้านสด
เดือนสิงหาคม ๒๕๑๒ เครื่องบินมาทิ้งระเบิดที่หมู่บ้าน ฟ้าศรีมันเข้าไปซ่อนอยู่ในหลุมกับครอบครัว พ่อของมันตาย แม่ และเพื่อนบ้านอีกสองคนบาดเจ็บ ฟ้าศรีมันตายขณะที่เอาตัวบังให้ลูกของมันอายุ ๑ ขวบ”

เด็กอายุ ๓ ขวบคนหนึ่ง

หัวหน้าหมู่บ้านแล้วว่า

“เด็กหญิงคนนี้อายุ ๓ ขวบ มาจากบ้านถ้ำ ในเดือนมีนาคม ๒๕๑๒ ขณะที่พี่สาวอายุ ๕ ขวบกำลังซ่อนอยู่ เครื่องบินมาตอน ๕ โมงเช้า พี่สาวของมันวิ่งหนีออกไปแต่ก็ยังไม่พ้น ระเบิดได้ระเบิดขึ้น เด็กน้อยคนนั้นถูกไฟครอกที่หน้าอก ที่ท้อง และที่ข้อมือพี่สาว”

กองบรรณาธิการ สังคมศาสตร์ปริทัศน์ ใคร่ขออนุญาตแก่ชาวลาวทุกคนที่นำมาเปิดเผย ณ ที่นี้ สิ่งที่เขาได้ประสบมา ล้วนแต่เหลือเชื่อและแสนเชื่อง กระจันพวกเขาก็คือว่าตัวเองยังโชคดี เพราะยังรอดชีวิตอยู่มาได้ ๐

แม่ของเสาทวน

“เสาทวนลูกฉันอายุ ๑๒ ขวบ เรายาจากบ้านห้วย เมื่อตอนซ็อนอยู่ในหลุม เครื่องบินมันมาราว ๑๐ โมง เสาทวนกลัวมากเลยกระโดดออกไปจากหลุมและวิ่งหนี เครื่องบินทั้งระเบ็ดลงมาและถูกมันตาย คัดฉันมีลูกสาวเพียงคนเดียว คัดฉัน.....”(การสัมภาษณ์ยุติลงเมื่อแม่ของเสาทวนร้องไห้)

คำตง

พ่อของคำตงเล่าว่า

“คำตงลูกสาวผมอายุ ๓ ขวบ เรายาจากบ้านหนวน เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๒ รวบ่าย ๓ โมง ผมกำลังตกปลาอยู่ ลูกๆเจ็ดคนก็อยู่กับผม ทันใดเครื่องบินก็มาและทั้งระเบ็ดลงมารอบๆ ลูกหกคนของผมนถูกสะเก็ดระเบ็ด เห็นไหม คุณก็เห็นว่ายังมีสะเก็ดระเบ็ดค้างอยู่ในร่างของมัน”

พี่ของเสาทองคาน

“เสาทองคานอายุ ๕๕ ปี เรามีลูกด้วยกัน ๔ คน เรายาจากบ้านแหม เครื่องบินได้ทั้งระเบ็ดลงมาใกล้ๆ บ้านเราเมื่อเดือนสิงหาคม ๒๕๑๒ รวบ ๑๑ โมง ลูกสาวของผมอายุ ๓๕ ปี ถูกฆ่าตาย หลานของผมอายุ ๔ ขวบและ ๔ ขวบก็ถูกฆ่าตาย หลานสาวอีกคนอายุ ๖ ขวบบาดเจ็บ เมื่อผมถูกฆ่า”

ผลของสงครามอินโดจีน

ต่อไปนี้คือสรุปผลของสงครามในลาว เขมร และเวียดนาม โดยหน่วยงานของพวกดิอัลท์ทริแควเกอร์ อันมีชื่อเป็นทางการว่า American Friends Service Committee ซึ่งได้ร่างแผนสันติภาพ เสนอต่อสาธารณชนชาวอเมริกันเมื่อไม่นานมานี้ องค์การนี้ปฏิบัติงานช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากทั่วโลก เฉพาะในเวียดนาม องค์การได้พยายามเข้าไปช่วยเหลือประชาชนชาวเวียดนามทั้งฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้มาตั้งแต่เริ่มสงคราม เราจึงคิดว่า ข้อมูลที่ได้มาคงจะไดมาจากทั้งสองทางอย่างใกล้ชิด

ลาว

๑. ผลของสงครามทำให้เกิดผู้ลี้ภัย ๑๐๐,๐๐๐ คน หรือ ๑ ใน ๔ ของประชากรทั้งหมด
๒. จากพวกแม่หัวจำนวน ๔๐๐,๐๐๐ คนในปี ๑๙๖๐ ปรากฏอย่างน้อย ๔๐-๕๐% ของผู้ชายและประมาณ ๒๕% ของผู้หญิงและเด็กต้องเสียชีวิตไปในสงคราม
๓. ประมาณ ๑ ใน ๓ ของการอพยพลี้ภัย รัฐบาลเป็นตัวการเสียเอง และในบางครั้งก็ถึงกับทำการใช้อำนาจบีบบังคับให้คนเคลื่อนย้ายออกจากหมู่บ้าน
๔. ผู้ลี้ภัยส่วนใหญ่จะไม่สามารถกลับคืนสู่หมู่บ้านของตนได้ เพราะหมู่บ้านเหล่านั้นไม่ได้มีเหลืออยู่อีกแล้ว การทิ้งระเบิดแบบถล่ม เมื่อปีที่แล้ว (๑๙๖๐) โดยเฉพาะในทุ่งไหหิน ทำให้หมู่บ้านและทุ่งนาส่วนใหญ่อยู่ในสภาพที่ "ถูกทำลายเกือบหมดสิ้น" ตามคำของเจ้าหน้าที่ USAID
๕. บัญชีผู้เสียชีวิตในสงครามกลางเมืองได้ถูกอธิบายไว้อย่างเป็นทางการโดย USAID ว่า "หนักมากและกำลังเลวลงทุกที"
๖. ในขณะที่ลาว ได้รับเงินช่วยเหลือจากสหรัฐฯ กัดต่อหัวเป็นเงินมากกว่าที่ประเทศใดได้รับแต่ลาวในปี ๑๙๖๖-๑๙๖๘ ก็ต้องทนทุกข์ทรมานจากอัตราการเสียชีวิตต่อหัวสูงที่สุด และเป็นดินแดนที่ถูกทิ้งระเบิดคิดเทียบตามตารางมิลล์ ที่หนักที่สุดเท่าที่เคยปรากฏมาในประวัติศาสตร์ สันติภาพในลาวดูท่าว่าจะไม่มีผลสำเร็จจนกว่าสงครามในเวียดนามจะสิ้นสุดลง

เขมร

๑. ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ๑๙๖๐ การแทรกแซงของสหรัฐฯ ในเขมรทำให้เกิดจำนวนผู้ลี้ภัยประมาณ ๑,๕๐๐,๐๐๐ คน
๒. จากจำนวนคนเชื้อชาติเวียดนามที่อาศัยอยู่ในเขมรประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ คน หลายพันคนได้ถูกฆ่าตายไปแล้ว
๓. ผลผลิตทางการเกษตรของเขมรซึ่งโดยปรกติมักมีเหลือเพื่อได้ถูกสงครามขัดขวาง จนกระทั่งองค์การบรรเทาทุกข์ระหว่างชาติที่เขมรว่าต้องเตรียมรับความอดอยากขาดแคลนที่จะมาถึงในปีหน้า
๔. เศรษฐกิจของเขมรตกต่ำอย่างมากภายในเวลา ๖ เดือน และอยู่ในสภาพที่แย่งกว่าที่เวียดนามเคยประสบมาในปี ๑๙๖๐-๑๙๖๕ (ระยะเงินเฟ้อ) สินค้าภายในปี ๑๙๖๕ เคยทำรายได้สูงให้แก่เขมรถึง ๒๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ หรือครึ่งหนึ่งของรายได้ทั้งหมดที่ได้จากต่างประเทศแต่บัดนี้กลับมีค่าเท่ากับศูนย์
๕. รัฐบาลเขมรในปัจจุบันนี้ต้องพึ่งสหรัฐฯ เพื่อความอยู่รอดทางเศรษฐกิจตลอดเวลา เขมรในปัจจุบันนี้จึงเช่นเดียวกับลาว คือพบว่าอนาคตของตนผูกพันอยู่กับการแก้ปัญหาสงครามในเวียดนามอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้

เวียดนาม

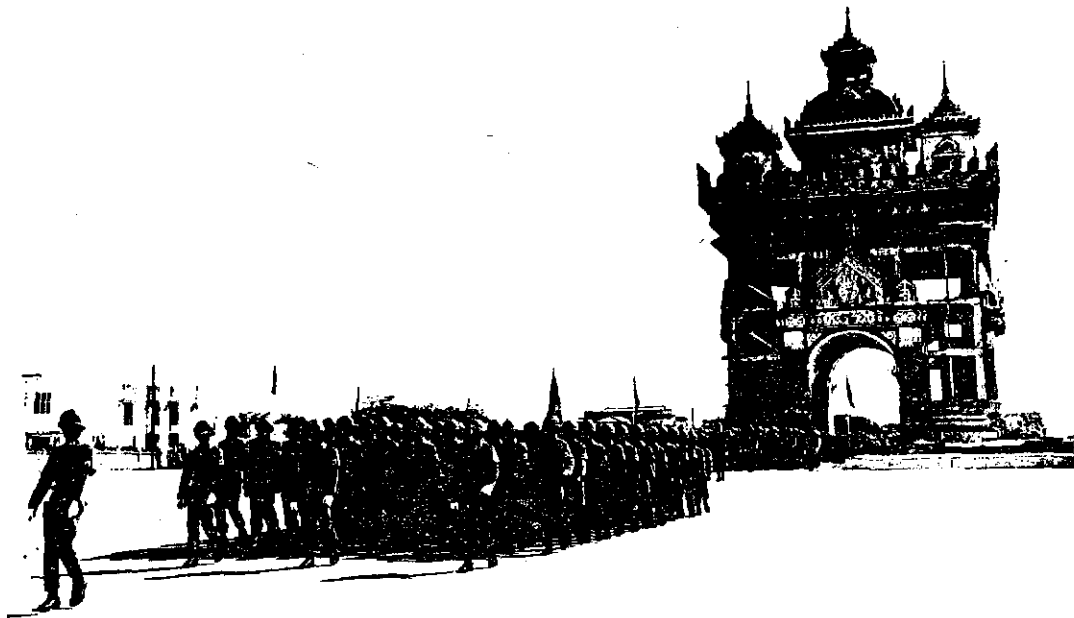
๑. เวียดนามได้ถูกทำให้เป็นประเทศที่มีกำลังทหารมากที่สุดในโลก พลเมืองทุกๆ คนจะอยู่ในกองทัพเสีย ๑ คน การเติบโตของรายได้ประชาชาติเกือบ ๑๕% ไม่ได้มาจากการเพิ่มผลผลิต หากแต่มาจากอุตสาหกรรมด้านการเกี่ยวกับสงคราม ซึ่งได้รับการสนับสนุนทางการเงินทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยสหรัฐฯ นอกจากนี้เพิ่มขึ้นเพราะเงินเฟ้องบประมาณมากกว่า ๗๐% ของเวียดนามได้ถูกนำไปใช้ในการทหาร เวียดนามได้มีกองทัพใหญ่เป็นที่สองโลกรองจากสหรัฐอเมริกา รัสเซีย และจีน
๒. ตั้งแต่ปี ๑๙๖๔ จำนวนประชากร ๑๘ ล้านคนของเวียดนามได้ มากกว่า ๑ ใน ๓ ได้กลายเป็นผู้ลี้ภัยและต่อมาในปี ๑๙๗๐ ในระยะ ๖ เดือนแรก มีจำนวนผู้ลี้ภัยเพิ่มขึ้นอีกถึง ๕๐๐,๐๐๐ คน
๓. ประมาณว่าผู้ที่เสียชีวิตในสงครามกลางเมืองครั้งนี้จำนวนมากว่าหนึ่งล้านคนตั้งแต่ปี ๑๙๖๕ เป็นต้นมา
๔. เฉพาะทหารเวียดนามทั้งใต้ - เหนือ เสียชีวิตไปในสงครามประมาณ ๑ แสน ๕ หมื่นคน
๕. ชาวเวียดนามใต้จำนวนประมาณ ๔๐,๐๐๐ - ๒๐๐,๐๐๐ คน ถูกจับเข้าคุกด้วยเหตุผลทางการเมือง บางคนในจำนวนนี้เพียงแต่แสดงความปรารถนาที่จะให้มีสันติภาพและการประนีประนอมกันระหว่างชาวเวียดนามเท่านั้น ก็ต้องถูกจำคุกแล้ว สภาพของคุกซึ่งคนหลายคนต้องประสบ อยู่ในอันดับเลวที่สุดในโลกอันดับหนึ่ง

๖. โครงการทางสังคมและเศรษฐกิจดั้งเดิมของเวียดนามได้ถูกทำลายลงในระยะ ๑๐ ปีที่ผ่านมา สงครามทำให้ประชากรถึง ๔๕% ต้องอพยพจากหมู่บ้าน ไปสู่ค่ายลี้ภัยหรือในตัวเมืองที่แออัดไปด้วยผู้คน เงินช่วยเหลือที่สหรัฐฯ ๗ ให้ไม่ต่ำกว่าปีละ ๕๐๐ ล้านดอลลาร์ไม่สามารถป้องกันปัญหาเงินเฟ้อในอัตรา ๓๐ - ๕๐% ในเวียดนามใต้ได้

อเมริกา

- ในรอบ ๑๐ ปีที่ผ่านมา อเมริกาได้ยอมรับให้สิ่งที่กล่าวต่อไปนี้เป็นเครื่องมือในการวางนโยบายของชาติ
๑. สงครามเวียดนามคือสงครามที่ไม่ประกาศเป็นทางการ
 ๒. อเมริกาสร้างประวัติศาสตร์การทิ้งระเบิดอย่างรุนแรงที่สุด และไม่เลือกเป้าหมายที่ร้ายที่สุดในโลก
 ๓. การใช้ระเบิดทำลายพลเมืองในเขตที่เห็นว่าจำเป็นสำหรับการขับไล่พวกกองโจร
 ๔. การขาดกรรมทางการเมืองซึ่งมีการวางแผนและคำนวณไว้อย่างรอบคอบ
 ๕. การประกาศให้อาณาบริเวณเกือบครึ่งประเทศเป็นเขตที่จะยิงได้โดยอิสระ
 ๖. การใช้วัตถุเคมีทำลายพืชพันธุ์อย่างกว้างขวางที่สุด
 ๗. การบีบบังคับให้ชาวนาอพยพเข้าสู่ตัวเมืองด้วยการทิ้งระเบิดและการใช้น้ำมัน
 ๘. การนับจำนวนศพข้างศึกประจำวันเหมือนกับเป็นเครื่องวัดสำเร็จของชาติ

กองบรรณาธิการ รวบรวม

สงครามที่ไม่เปิดศตวรรษในลาว สรุปสถานการณ์

- ต้นคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ ลาวแบ่งออกเป็นสามส่วน
- ๑๘๔๕ - ๑๘๕๔ สงครามอินโดจีน
- ๑๘๕๕ ฝรั่งเศสเริ่มใช้ความพยายามในการรวบรวมลาว ผู้นำลาวภายใต้การนำของบรรดาราชวงศ์ ได้รวบรวมสมัครพรรคพวกเข้าต่อต้านฝรั่งเศส เรียกว่า “ลาวอิสระ”
- ๑๘๕๕ พระเจ้าศรีสว่างวงศ์ ผู้ครองนครหลวงพระบาง ทรงประกาศเอกราชของลาว นับว่าได้รับการสนับสนุนจากญี่ปุ่น
- ตุลาคม ๑๘๕๕ สภาผู้แทนราษฎรชั่วคราวของลาว ได้ปลดพระเจ้าศรีสว่างวงศ์ ออกจากราชสมบัติ เพราะเข้าใจว่าพระองค์มีพระทัยฝักใฝ่ในฝรั่งเศส และได้จัดรัฐบาลชั่วคราวขึ้นปกครอง
- พฤษภาคม ๑๘๕๖ กองทัพฝรั่งเศสใช้กำลังเข้ายึดลาว และสถาปนาพระเจ้าศรีสว่างวงศ์ขึ้นเป็นกษัตริย์ พวกต่อต้านฝรั่งเศส - ลาวอิสระ จึงกลุ่มลี้ภัยเข้าสู่ประเทศไทย
- ๑๘๕๘ เนื่องจากผู้นำลาวบางคนในพวกลาวอิสระ หันไปผูกมิตรกับฝรั่งเศส รัฐบาลชั่วคราวที่กรุงเทพฯ ฯ จึงสลายตัวไป

เจ้าสุววรรณภูมา กับ เจ้าสุภานุวงศ์

ทหารวัยรุ่นของฝ่ายขบวนการປະເທດລາວ

- ๑๕๕๐ เจ้าสุภานุวงศ์จึงปฏิเสธที่จะยอมผูกมิตรกับฝรั่งเศส จึงตั้งรัฐบาลต่อต้าน
ชนทางตะวันออกเฉียงเหนือของลาว อยู่ภายใต้การควบคุมของขบวนการ
ປະເທດລາວ
- ๑๕๕๑ สหรัฐอเมริกากลางนามในการตกลงให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ ทาง
ทหารกับฝรั่งเศส และฝ่ายรัฐบาลเจ้าหลวงของลาวที่สนับสนุนฝรั่งเศส
ฝ่ายต่อต้านฝรั่งเศส - ขบวนการປະເທດລາວ คงใช้กำลังสู้รบต่อต้านทาง
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของลาว
- ๑๕๕๔ การตกลงในสนธิสัญญา เจนีวา และสนธิสัญญาป้องกันร่วมกันอาเซีย
อาคเนย์
- กรกฎาคม ๑๕๕๔ สหรัฐอเมริกาไม่ยอมรับร่วมในเจนีวา โฟอันยืนข้อประกาศครั้งสุดท้าย แต่
สหรัฐยินยอมที่จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมืองภายในประเทศ นอกจากนี้จะ
ป้องกันลาวจากการถูกรุกรานของสงครามเย็น
- กันยายน ๑๕๕๔ สหรัฐฯ จัดตั้งองค์การ ส.ป.อ. เพื่อต่อต้านคอมมิวนิสต์ และให้ความ
คุ้มครองแก่ลาว เป็นการทำให้สงครามเย็น ซึ่งขัดกับข้อตกลงในสนธิสัญญา
เจนีวา
- ๑๕๕๕ - ๑๕๗๐ สหรัฐฯ คัดค้านเรื่องที่จะให้มีสหองค์การสันติภาพระหว่างชาติ

- ๑๕๕๕ สหรัฐเริ่มเข้ายุ่งเกี่ยว โดยขยายความช่วยเหลือแก่กองทัพลาวหลวง รวมทั้งด้านการเงิน
- การชักชวนบรรดาประเทศที่เข้าร่วมประชุมที่เจนีวาเพื่อจัดการบริหารลาวฝ่ายสนับสนุนฝรั่งเศส เจ้าสุววรรณภูมานายกรัฐมนตรีประสบความสำเร็จในการติดต่อขอตกลงเวียงจันทน์ เพื่อจัดตั้งรัฐบาลผสม โดยมีสองรัฐมนตรีแห่งขบวนการปลดปล่อยลาวเข้าร่วมด้วย
- พฤษภาคม ๑๕๕๘ เป็นการเลือกตั้งอย่างอิสระครั้งเดียวเท่าที่ปรากฏในลาว ทำให้เห็นความขัดแย้งของขบวนการปลดปล่อยลาว และพวกที่มั่นนโยบายทางการเมืองเป็นกลาง ฝ่ายขวามีสหรัฐ ฯหนุนหลัง เจ้าสุววรรณภูมาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีพร้อมกับรัฐบาลของท้าวฮุย ชนะนิกร ซึ่งเป็นฝ่ายต่อต้านคอมมิวนิสต์ รัฐบาลท้าวฮุยปลดรัฐมนตรีขบวนการปลดปล่อยลาว รวมทั้งเจ้าสุภาววงศ์ออก และเข้าร่วมเป็นสัมพันธมิตรกับสหรัฐ ฯ และประเทศสมาชิก ส.ป.อ.
- ๑๖ ธันวาคม ๑๕๕๘ ท้าวฮุย ชนะนิกร ไล่อัครราชทูตที่มีสหรัฐ ฯหนุนหลังออก บีบบังคับให้ฝ่ายขวา “ดำเนินนโยบาย” ความเป็นกลางที่มีประสิทธิภาพ
- ๒๕ ธันวาคม ๑๕๕๘ ด้วยการสนับสนุนจากสหรัฐ ฯ พวกฝ่ายขวาสามารถโค่นล้มรัฐบาลของท้าวฮุยได้สำเร็จ
- ๑ มกราคม ๑๕๖๐ ฝ่ายขวาเตรียมการเลือกตั้ง
- เมษายน ๑๕๖๐ ฝ่ายขวามีชัยในการเลือกตั้ง ที่ไม่ขาวสะอาดนัก
- ๒๓ พฤษภาคม ๑๕๖๐ ผู้นำขบวนการปลดปล่อยลาว เจ้าสุภาววงศ์ หนึ่งในสองของรัฐมนตรีขบวนการปลดปล่อยลาวถูกปลดและถูกจับ และในที่สุดหนีออกจากคุกเวียงจันทน์ได้
- ฤดูใบไม้ร่วง เกิดวิกฤตการณ์ สหรัฐ ฯยื่นมือเข้าช่วยนายพลภูมิ หน่อสวรรค์ จัดตั้งกองทหารทางใต้ หลังจากที่ฝ่ายเป็นกลางของ ร.อ. กองแล ใช้กำลังกระทำการรัฐประหาร และตั้งให้เจ้าสุววรรณภูมาเป็นนายกรัฐมนตรี สหรัฐ ฯถอนกำลังที่สนับสนุนรัฐบาลที่ถูกตั้งตามกฎหมาย ภายใต้การนำของเจ้าสุววรรณภูมา และ ร.อ. กองแล (ฝ่ายเป็นกลาง) หันมาช่วยเหลือนายพลภูมิ หน่อสวรรค์ผ่านทางไทย “ฝ่ายเป็นกลาง” จึงหันไปรับความช่วยเหลือจากโซเวียต นายพลภูมิ หน่อสวรรค์เข้ายึดเวียงจันทน์ “ฝ่ายเป็นกลาง” ร.อ. กองแลและเจ้าสุววรรณภูมา เข้าร่วมขบวนการปลดปล่อยลาวซึ่งตั้งมั่นอยู่ที่ทุ่งไหหิน (Plan of Jars) สหรัฐ ฯ หนุนหลังนายพลภูมิ หน่อสวรรค์ที่เวียงจันทน์
- มกราคม-มีนาคม ๑๕๖๑ “ฝ่ายเป็นกลาง” ของ ร.อ. กองแลและเจ้าสุววรรณภูมา ซึ่งเข้าร่วมกับขบวนการปลดปล่อยลาวโค่นล้มรัฐบาลนายพลภูมิ หน่อสวรรค์ได้ และกล่าวหาว่าปกครองประเทศด้วยความไม่เป็นธรรม

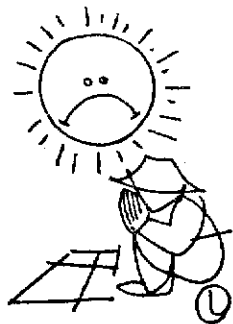
- ๒๐ เมษายน ๑๙๖๑ ทหารบินใหญ่สหรัฐฯ ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์การ เอไอดี (Agency for International Development) (อย่างลับๆ) สถาปนาเป็นคณะผู้ช่วยฝ่ายปรึกษาทางทหาร (Military Assistance Advisory Group)
- ๒๔ เมษายน ๑๙๖๑ “ฝ่ายเป็นกลาง” ร.อ. กองแล และเจ้าสุววรรณภุมมา พร้อมกับขบวนการปลดปล่อยลาวใช้กำลังจับกุมเจ้าหน้าที่พิเศษของสหรัฐฯ
- เมษายน ๑๙๖๑ สหรัฐฯ ยอมรับข้อเสนอของการประชุมเจนีวา หลังจากที่ได้ปฏิเสธมาเป็นเวลานาน เพื่อป้องกันความล้มเหลวของรัฐบาลนายพลภูมิ หน่อสุวรรณ
- กรกฎาคม ๑๙๖๒ สมาชิกที่เข้าร่วมการประชุมที่เจนีวา ลงนามในข้อตกลงให้ลาวเป็นกลาง และมีรัฐบาลประกอบขึ้นด้วยสามฝ่ายคือ ฝ่ายซ้าย ฝ่ายขวา และฝ่ายเป็นกลาง เจ้าสุววรรณภุมมาเป็นนายกรัฐมนตรี ให้ถอนกำลังทหารต่างประเทศออกไปจากประเทศลาว ทหารและตำรวจไม่รวมกันให้เห็นได้ชัด แต่การแตกแยกก็ยังคงมีอยู่
- ๑๙๖๒ ฝ่ายต่อต้านคอมมิวนิสต์สามารถควบคุมรัฐบาลได้ โดยการคุมทุกฝ่ายคือ ทหาร ตำรวจและฝ่ายการเงิน “ฝ่ายเป็นกลาง” ของเจ้าสุววรรณภุมมา คัดสินใจร่วมมือกับสหรัฐฯ โดยมีกองทัพแม่ทัพของนายพลวังเป่าซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐฯ หนุนอยู่เบื้องหลัง เป็นการละเมิดสนธิสัญญาเจนีวาปี ๑๙๖๒ สหรัฐฯ อ้างว่าเวียดนามเหนือไม่ยอมถอนทหารที่สนับสนุนขบวนการปลดปล่อยลาว
- กุมภาพันธ์ ๑๙๖๓ เกิดการขัดแย้งระหว่างฝ่ายสนับสนุนเจ้าสุววรรณภุมมาที่เข้าฝ่ายอเมริกา และฝ่ายเจ้าสุววรรณภุมมา ร.อ. กองแล (ฝ่ายเป็นกลาง) การขัดแย้งเกิดขึ้นอย่างรุนแรงที่บริเวณทุ่งไหหิน ทางตะวันออกเฉียงเหนือของลาว
- เมษายน ๑๙๖๓ รัฐมนตรีต่างประเทศ นิกิม พลเสนา ซึ่งไม่เห็นด้วยกับ “ฝ่ายเป็นกลาง” ได้ถูกลอบสังหารในเวียงจันทน์ ฝ่ายเป็นกลางไม่เห็นด้วยกับเจ้าสุววรรณภุมมา ที่ร่วมมือกับฝ่ายขวาและสหรัฐฯ เพื่อสู้รบกับฝ่ายเป็นกลาง ขบวนการปลดปล่อยลาวยึดเมืองเซียงของ (Xieng Khouang) เมืองใหญ่ในบริเวณทุ่งไหหินได้
- เมษายน ๑๙๖๔ ฝ่ายขวาเข้าโจมตีฝ่ายเจ้าสุววรรณภุมมาอย่างกะทันหัน โดยที่ไม่เห็นด้วยกับการที่มหาอำนาจให้ความช่วยเหลือจากสหรัฐฯ
- พฤษภาคม ๑๙๖๔ สหรัฐฯ เริ่มให้ความช่วยเหลือทางอากาศ ต่อต้านขบวนการปลดปล่อยลาวในการรบที่บริเวณทุ่งไหหิน ขบวนการปลดปล่อยลาวยังคงสามารถรักษาพื้นที่ไว้ได้
- ๑๙๖๕ เกิดการแตกแยกกันเองระหว่างฝ่ายขวาในเวียงจันทน์ เพื่อเข้าควบคุมรัฐบาล

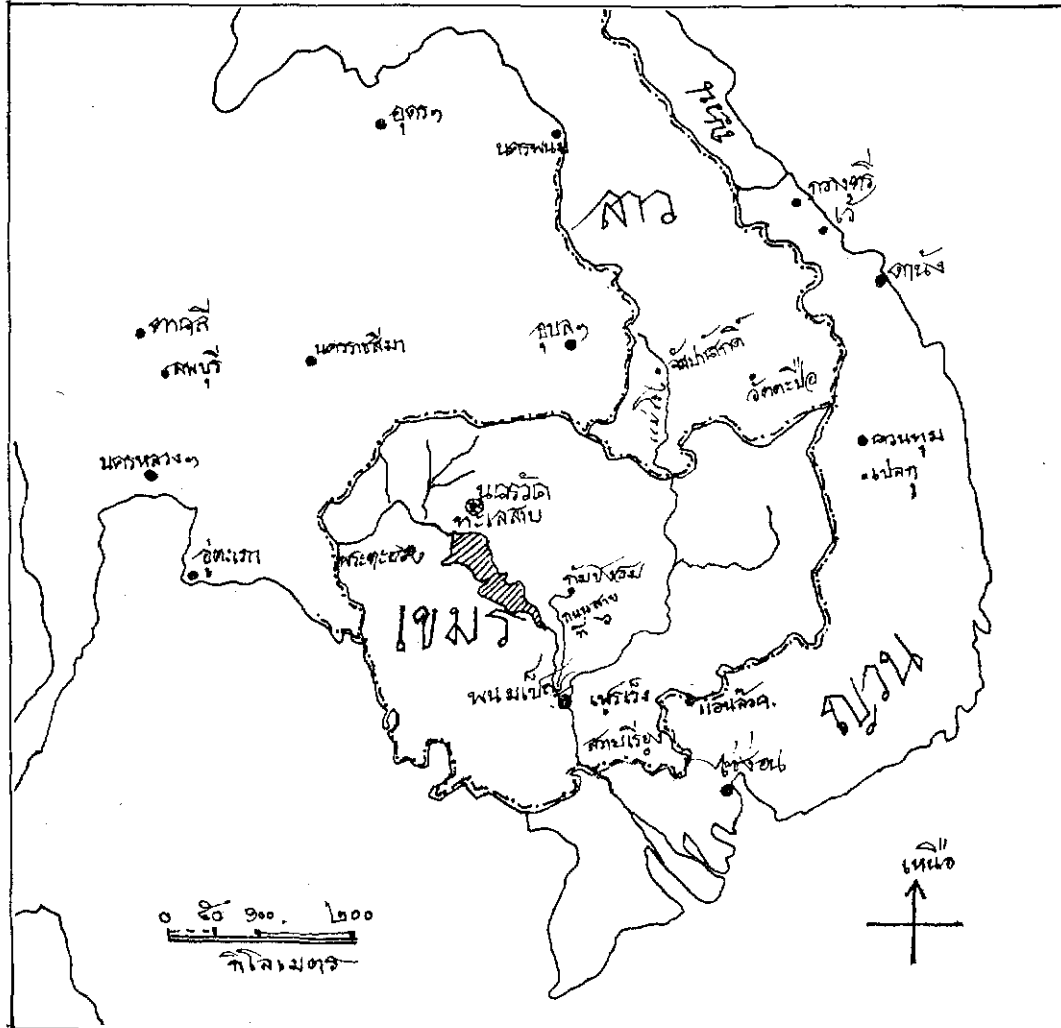
- มกราคม ๑๙๖๖ ทหารราบอาสาสมัครและทหารปืนใหญ่อาสาสมัครจากไทย โดยมีสหรัฐหนุนหลัง ได้เริ่มเข้าร่วมทำการรบในลาว เพื่อต่อต้านขบวนการประเทศลาว และไม่เห็นด้วยกับ “ฝ่ายเป็นกลาง”
- พฤศจิกายน ๑๙๖๖ ร.อ. กองแต หัวหน้าฝ่ายสนับสนุนเจ้าสุววรรณูมาลาออก และหลบหนีออกจากประเทศ เพื่อคัดค้านการที่ “ฝ่ายเป็นกลางเข้าร่วมกับฝ่ายขวา”
- มกราคม ๑๙๖๘ ขบวนการประเทศลาวเข้ายึดทางเหนือของหลวงพระบาง มีการสู้รบกันทางตอนใต้ของลาว ระหว่างขบวนการประเทศลาวกับฝ่ายขวา
- ฤดูใบไม้ร่วง กองทัพอากาศสหรัฐ ฯ ขยายการสู้รบในเขตที่เป็นที่อาศัยของพวกขบวนการประเทศลาว
- มิถุนายน ๑๙๖๘ รัฐบาลลาวเสียเมืองสุย (Muong Soui) นอกเขตทุ่งไหหินให้แก่ขบวนการประเทศลาว
- สิงหาคม ๑๙๖๘ องค์การ ซีไอเอ. (Central Intelligence Agency) หนุนหลังชาวเขาเผ่าแม้ว เพื่อแย่งชิงทุ่งไหหินจากขบวนการประเทศลาว
- มกราคม ๑๙๗๐ เริ่มการสู้รบอีกครั้งหนึ่งที่บริเวณทุ่งไหหิน เจ้าสุววรรณูยื่นข้อเสนอต่อฮานอยให้ทุ่งไหหินเป็นเขตกลาง ฮานอยปฏิเสธ และแย้งว่าทุ่งไหหินเป็นของขบวนการประเทศลาว ตามข้อตกลงหยุดยิง ปี ๑๙๖๒
- กุมภาพันธ์ ๑๙๗๐ ขบวนการประเทศลาวยึดทุ่งไหหินคืนเป็นผลสำเร็จ กองทัพแม้วจากการสนับสนุนของสหรัฐ ฯ ถูกทำลาย
- กุมภาพันธ์ ๑๙๗๐ สหรัฐ ฯ รวบรวมกำลัง ๒๐,๐๐๐ คน ที่สนับสนุนรัฐบาลพลเรือน และเริ่มทิ้งระเบิดบริเวณทุ่งไหหิน และเขตอันเป็นที่อยู่ของพวกขบวนการประเทศลาว ผลปรากฏว่ามีผู้ลี้ภัยประมาณ ๖๐,๐๐๐ คน นับว่าเป็นจำนวนสูงเมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนประชากรทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในเขตนั้น
- กุมภาพันธ์ ๑๙๗๐ ขบวนการประเทศลาวมีชัยต่อทหารแม้ว ซึ่งได้รับการสนับสนุนและการนำของสหรัฐ ฯ และยังคงตั้งมั่นอยู่ที่บริเวณทุ่งไหหิน
- พฤษภาคม ๑๙๗๐ ขบวนการประเทศลาวจับกุมผู้คนในอัตปือ ซึ่งอพยพลงมาจากสวรรค์ในลาวภาคใต้ เพื่อคอยโต้สหรัฐ ฯ เข้าไปพิ้วพันในเขมร
- มิถุนายน ๑๙๗๐ ขบวนการประเทศลาวประกาศยึดครองเมืองบัวโนในเขตสวรรค์
- ๑๙๗๑ สหรัฐ ฯ ยังคงให้การสนับสนุนทางทหารแก่ลาว รวมทั้งการให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ และสนับสนุนทหารอาสาสมัครไทยเข้าไปทำการรบในลาว
- มกราคม ๑๙๗๒ เกิดการรบใหญ่ที่โค้งแจ้ บริเวณที่เรียกว่า “สันเขาขอบฟ้า” ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือขึ้นไป ฝ่ายรัฐบาลลาวอ้างว่าได้เปรียบจากการรบ กองทัพอากาศของสหรัฐ ฯ ได้ส่งกำลังเข้าช่วยเหลืออย่างเต็มที่ในการรบครั้งนี้

- มกราคม ๑๙๗๒ นายแจ็ก วิลเลียมสัน ผู้อำนวยการหน่วยช่วยเหลือผู้ลี้ภัยของสหรัฐ ๆ กล่าวว่า จะสามารถให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ลี้ภัยที่อาจจะเกิดขึ้นจากการโจมตีของ ฝ่ายคอมมิวนิสต์ในเมืองใหญ่ ๆ เช่น เวียงจันทน์ หลวงพระบาง ปากเซ หรือสุวรรณเขต
- มกราคม ๑๙๗๒ นายไมล์ แมนสฟิลด์ ผู้นำของพรรคดีโมแครต ในสภาองเกรส ไม่เห็น ด้วยกับการเพิ่มเงินช่วยเหลือในการรบในลาว เขาบอกว่าการปฏิบัติการ ของ ซีไอเอ. ในประเทศลาวไม่ได้ผล
- มกราคม ๑๙๗๒ เจ้าสุภานุวงศ์ หัวหน้าขบวนการปลดปล่อยลาว มีหนังสือถึงเจ้าสุวรรณภมา นายกรัฐมนตรีลาว เรียกร้องให้เปิดการเจรจาตกลงกันระหว่างลาวทุก ฝ่าย โดยถือเอาข้อตกลงที่เจนีวา ปี ๑๙๖๒ ค่าประกันเอกราช และความ เป็นกลางของลาวเป็นบรรทัดฐาน
- กุมภาพันธ์ ๑๙๗๒ มีการรบนกที่เมืองกาสิ ซึ่งอยู่ห่างจากกรุงเวียงจันทน์ขึ้นไปทางตะวัน ออกเฉียงเหนือราว ๕๐ ไมล์ ฝ่ายคอมมิวนิสต์พยายามที่จะยึดเมืองนี้ให้ได้ ก่อนที่จะโจมตีเมืองหลวงพระบาง และกรุงเวียงจันทน์
- กุมภาพันธ์ ๑๙๗๒ นายพลวังเป่า ผู้บัญชาการกองทัพลาวทางภาคเหนือ โยนย่นว่ามีทหาร อาสาสมัครไทยร่วมทำการรบในลาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่โล้งแจ้ง
- มีนาคม ๑๙๗๒ เอกอัครราชทูตลาวประจำสหประชาชาติ ยื่นคำประท้วงต่อนายเจรีม วอลต์ไฮม์ เลขาธิการ อ้างว่าเวียงคานมเหนือบุกรุกลาว และ "ทำลาย ทุกสิ่งทุกอย่างในลาว"

๑ ล ๑

มงคล ค้อย รวบรวมจาก
Indochina Story, Bantam Book US. 1970
Moscow News December 1971 - March 1972, U.S.S.R.
 ชำวรรณเทียร และ สุทธิไธ

เขมร : สองปีของการเป็นสาธารณรัฐ

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ

การรัฐประหารล้มเจ้าสีหนุเมื่อสองปีมาแล้ว เป็นการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ครั้งใหญ่ หลวงที่สุดของเขมร คือเปลี่ยนจากประเทศที่ปกครองด้วยสถาบันกษัตริย์มาเป็นสาธารณรัฐ อาจนับได้ว่าเป็นจุดจบของสถาบันกษัตริย์ที่เก่าแก่ที่สุดในโลกอันหนึ่งก็ได้ คนเขมรปัจจุบันถือว่าประเทศของเขาสืบต่อมาโดยตรงจากอาณาจักรโบราณ คือ ฟูนัน เจนละ และนครหลวง (นครวัด) และก็ยังถือว่าวงศ์กษัตริย์ปัจจุบัน (เจ้าสีหนุ) สืบวงศ์มาโดยไม่ขาดสายนับแต่ยุคกึ่งคำบรรพตดังกล่าวมาแล้ว นายพลลอนนอลผู้นำการรัฐประหารได้ประกาศเปลี่ยนเขมรจากราชอาณาจักรมาเป็นสาธารณรัฐตั้งตนเองเป็นประธานาธิบดีปกครองประเทศโดยตรง ในการรัฐประหารปี ๒๕๑๓ นั้นเชื่อกันว่ามี ๓ เสือเป็นผู้นำ คือ นายพลลอนนอล นายพลเจ้าสิริมาตัก (พระญาติของเจ้าสีหนุเอง) และนายอินทิม อดีตประธานสภาผู้แทนราษฎร นอกจากนั้นก็ยังเชื่อกันว่านายซอนจ็อกหันเป็นผู้ที่มีอิทธิพลมากที่สุด อยู่เบื้องหลัง ๓ เสือนี้ นายซอนจ็อกหันนี้เป็นผู้ที่ต่อต้านเจ้าสีหนุมานับตั้งแต่สมัยเขมรได้รับเอกราชจากฝรั่งเศส และเป็นหัวหน้าขบวนการใต้ดินเขมรเสรีซึ่งตั้งขึ้นเมื่อปี ๒๕๐๑ โดยได้รับเงินสนับสนุนจากองค์การซีไอเอของอเมริกา เชื่อกันว่าในระหว่างที่เจ้าสีหนุปกครองเขมรอยู่นั้น นายซอนจ็อกหันลี้ภัยการเมืองอยู่ในประเทศไทย

และเวียดนามใต้ ดูเหมือนว่านายซอนจ็อกหันจะมีเชื้อสายเป็นคนเวียดนามใต้อีกด้วย

รัฐบาลสาธารณรัฐของนายพลลอนนอลนั้น ในตอนแรกมีการ ปกครองโดย ธรรมนูญ การปกครองประเทศ (โดยยกเลิกรัฐธรรมนูญอันเก่าของเขมรสมัยเจ้าสีหนุเสีย) ตั้งนายอินทิมเป็นประธานสภาว่างรัฐธรรมนูญ ทั้งยังให้นายอินทิมดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีมหาดไทยอีกด้วย ส่วนเจ้าสิริมาตักดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีมีอำนาจเด็ดขาดปกครองประเทศ ตัวนายพลลอนนอลเองดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี แต่ก็ไม่ค่อยมีอิทธิพลทางการเมืองเท่าไร เพราะต้องไปป่วยรักษาตัวอยู่ในอเมริกาเป็นเวลานาน

รัฐบาล สาธารณ รัฐเขมรนั้นเป็นรัฐบาลที่ค่อนข้างจะขาดเสถียรภาพ ทั้งนี้เพราะต้องเผชิญศึกหนักจากการต่อต้านของขบวนการเขมรแดง ขบวนการเขมรแดงนี้ เป็นขบวนการคอมมิวนิสต์ ในปัจจุบันมีกำลังพลประมาณ ๓-๕ หมื่นคน ขบวนการ เขมรแดง ตั้ง ขึ้น เป็น ทาง การ เมื่อปี ๒๕๐๖ เป็นขบวนการนอกกฎหมายและในระยะแรกสมัยเจ้าสีหนุนั้น ขบวนการนี้ไม่ค่อยมีอิทธิพลเท่าไรเพราะพลเมืองส่วนใหญ่สนับสนุนเจ้าสีหนุ ที่แรกก็เริ่มต้นโดยบรรดาครูที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยฝึกหัดครูในเขมร พวกครูนี้ไม่พอใจการปกครองของเจ้าสีหนุนัก จึงได้จัดตั้งขบวนการเขมรแดงขึ้นต่อต้าน ต่อมา

อีกสองปี ขบวนการเขมรแดงเติบโตขึ้นโดยมีพวก
คนเขมรที่ได้รับการศึกษาสูงๆ เข้าร่วมด้วยเป็น
จำนวนมาก และในปี ๒๕๑๐ ขบวนการเขมร
แดงได้ผู้นำสำคัญสามคนคือ นายเขี้ยว สัมพันธ์
นายฮูยุน และนายฮุนิม ผู้นำเขมรแดงทั้งสาม
เคยเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมาก่อนในสมัย
จ้าวสีหนุและเป็นผู้นำฝ่ายซ้ายที่มักจะได้รับเลือก
ตั้งเข้านั่งในสภาเสมอๆ นายเขี้ยว สัมพันธ์ และ
นายฮูยุนได้รับการศึกษาชั้นสูงคือได้ปริญญาเอก
ทางเศรษฐศาสตร์จากฝรั่งเศส ส่วนนายฮุนิม
นั้นได้ปริญญาเอกรัฐทางศาสตร์จากมหาวิทยาลัย
พนมเปญ หลังการรัฐประหาร ๒๕๑๓ แล้วมี
การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญคือผู้นำเขมรแดงทั้งสาม
นี้เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีร่วมกับรัฐบาลพลัดถิ่น
ของจ้าวสีหนุซึ่งตั้งอยู่ในกรุงปักกิ่ง นับว่าเป็นการ
เปลี่ยนแปลงที่น่าสนใจอยู่ไม่น้อยที่ อดีตกษัตริย์
เข้าร่วมขบวนการการเมืองกับคอมมิวนิสต์ ถ้าจะ
ว่าไปก็อาจจะเป็นผล ของการที่ฝ่าย นายพลลอน
นอลและอเมริกาช่วยกันโค่นรัฐบาล ของจ้าวสีหนุ
เลยเป็นผลให้จ้าวสีหนุและฝ่ายคอมมิวนิสต์ร่วม
มือกันโดยอัตโนมัติ

ขบวนการเขมรแดงมีส่วนทำให้รัฐบาล ส
ถาวรรัฐลอนนอลขาดเสถียรภาพอย่างมาก กอง
ทัพเขมรแต่เดิมก็เป็นกองทัพที่ไม่สู้จะเข้มแข็งอยู่
แล้ว แม้ว่าหลังการรัฐประหารจะได้เงินช่วย
เหลือทางทหารจากอเมริกาถึง ๒๐๐ ล้านดอลลาร์

และเงินช่วยทางเศรษฐกิจอีกประมาณปีละ ๔๐
ล้านเหรียญ ก็ยังไม่สามารถจะต่อต้านฝ่ายเขมร
แดงได้ ฝ่ายเขมรแดงประกาศว่าตนได้ยึดเนื้อ
ที่ประเทศเขมร (โดยเฉพาะแถบชนบท) ไว้
ภายใต้การปกครองประมาณ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ของ
เนื้อที่ทั้งหมด รัฐบาลลอนนอลนั้นคุมเนื้อที่รอบๆ
กรุงพนมเปญและบริเวณ ที่ติดกับเขตแดน ประ
เทศไทยเท่านั้น เหตุการณ์ที่สำคัญของการรบ
ระหว่างกองทัพเขมรแดงและกองทัพลอนนอลเกิด
ขึ้นเมื่อเดือนธันวาคมปีที่แล้ว ทางฝ่ายรัฐบาลลอน
นอลเรียกการรบครั้งนี้ว่า แผนเจนละ (สอง)
(เจนละเป็นชื่ออาณาจักรโบราณของเขมรระ
หว่างพุทธศตวรรษที่ ๑๓-๑๕) การรบครั้งนี้
รัฐบาลลอนนอลพยายามจะยึดเส้นทางสายที่ ๖
ซึ่งเป็นถนนสายเหนือเชื่อมระหว่างกรุงพนมเปญ
และเมืองกัมปงธมคืนจากการยึดครองของเขมร
แดง แต่กองทัพลอนนอลเสียหายยับเยิน ทหาร
ต้องถอยกลับอย่างไม่มีระเบียบ ทั้งอาวุธและรถ
ถังเป็นจำนวนมากไว้เบื้องหลัง ดึงกับอเมริกาต้อง
ส่งเครื่องบินไปบอมบ์อาวุธต่างๆ ทั้งเสีย เพราะ
กลัวฝ่ายเขมรแดงจะเข้ามายึดเอาไปใช้

การพ่ายแพ้ของแผนเจนละ (สอง) นี้ สร้าง
ความปั่นป่วนให้กับการเมืองภายในเขมรมาก
เหตุการณ์ต่อมาก็คือนักศึกษาคณะนิติศาสตร์ใน
มหาวิทยาลัยพนมเปญก่อการประท้วงรัฐบาลขึ้น
ระหว่างเดือนมีนาคม-เมษายน ๒๕๑๕ นี้ การ

ประท้วงของนักศึกษาเริ่มต้นจากการที่คณะบดี คณะนิติศาสตร์วิพากษ์วิจารณ์การทำงานของ รัฐบาลสาธารณรัฐ (เขมรมีมหาวิทยาลัย ๑ แห่ง คือ มหาวิทยาลัยพนมเปญ ซึ่งมีนักศึกษา ประมาณหนึ่งหมื่นคน มีคณะต่างๆ ๖ คณะ คือ คณะนิติศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะ เกษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ คณะศิลปการ และคณะเทคนิค) ต่อมากลุ่มที่ถูกปลดจากตำแหน่งซึ่งทำให้นักศึกษาไม่พอใจกันมาก ถือว่า นายพลจ้าวสิริมาตักเป็นผู้รับผิดชอบในเรื่องนี้ (ขณะนั้นลอนนอลยังป่วยรักษาตัวอยู่ นายพล จ้าวสิริมาตักเป็นนายกรัฐมนตรีมีอำนาจเด็ด ขาดในรัฐบาล) นักศึกษาเริ่มประท้วงการใช้ อำนาจเด็ดขาดของนายพลจ้าวสิริมาตักและประท้วง การขาดประสิทธิภาพในการทำงานของรัฐบาล นอกจากนี้ก็ยังมีเหตุการณ์ที่ร้ายแรงอีกคือ เศรษฐ กิจของเขมรตกต่ำอย่างมากจากผลของสงคราม เงินเพื่ออย่างหนัก บรรดาข้าราชการบางกระ ทรวงทำการสไตรค์ให้ขึ้นเงินเดือน อาหารหลัก ที่สำคัญคือข้าวก็เกิดขาดแคลน ทั้งนี้เพราะแหล่ง ผลิตข้าวใหญ่ที่ใหญ่ที่สุดของเขมร คือ จังหวัด พระตะบอง สวายเรียง และเปรเว็ง (สองจั งหวัดหลังนี้อยู่ใกล้ปากแม่น้ำโขงติดพรมแดน เวียดนามใต้) ส่วนใหญ่ตกอยู่ภายใต้การยึด ครอบของฝ่ายเขมรแดง รัฐบาลลอนนอลต้องขอ ใ้หออเมริกาส่งข้าวมาให้กิน

ในท่ามกลางความปั่นป่วนนี้ นายพลลอน นอลได้กลับเข้ามายึดอำนาจอีกครั้งหนึ่ง ปลด นายพลจ้าวสิริมาตักออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี ส่งกำลังทหารเข้าไปปราบปรามนักศึกษามหาวิทยาลัยพนมเปญอย่างเด็ดขาด มีข่าวว่านัก ศึกษาถูกยิงตายไปหลายคน นักศึกษาที่ยึดถือ คณะนิติศาสตร์ทำการประท้วงรัฐบาลก็ถูกกวาด ล้างออกหมด นายพลลอนนอลเข้าดำรงตำแหน่ง ประธานาธิบดีมีอำนาจการปกครองอย่างเต็มที่ นอกจากนั้นก็ยังพยายามสร้างเสถียรภาพโดยการ ส่งให้ร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ขึ้นภายใน ๑๐ วัน และเมื่อวันที่ ๔ มิถุนายนนี้ก็เปิดให้มีการ เลือกตั้งทั่วไป ผลคือนายพลลอนนอลได้รับเลือก เข้าปกครองเขมรตามเดิม

เหตุการณ์ในเขมรนั้นยังไม่มีท่าทางว่าจะ คลี่คลายความยุ่งยากลงได้ บรรดาผู้นำเขมรยังไม่สามารถหาทางตกลงทางการเมืองกัน ในปัจจุ บันเขมรก็มีรัฐบาล ๒ รัฐบาล คือ รัฐบาลของ ลอนนอล ซึ่งได้รับการรับรองทางการทูตจากบรร ดาประเทศค่ายอเมริกา และรัฐบาลพลัดถิ่นใน กรุงปักกิ่ง มีจ้าวสีหนุเป็นหัวหน้า รัฐบาลพลัด ถิ่นได้รับการรับรองจากประเทศคอมมิวนิสต์ (ยก เว้นโซเวียตรัสเซียซึ่งรับรองรัฐบาลลอนนอล ส่วนประเทศฝรั่งเศสไม่รับรองรัฐบาลใดเป็นทาง การ เพียงแต่ยอมให้ทั้งลอนนอลและจ้าวสีหนุ มีคณะทูตอยู่ในกรุงปารีสได้ทั้งคู่) สงครามใน

เขมรนี้เป็นสงครามที่เกี่ยวข้องกับสงครามในเวียดนามอย่างแยกไม่ออก ในอดีตจ้าวสีหนุได้ยินยอมอย่างไม่เป็นทางการให้เวียดนามเหนือและเวียดกงใช้ดินแดนบางส่วนทางภาคตะวันออกเฉียงใต้ที่เข้าบริบทเวียดนามใต้ กล่าวกันว่าจ้าวสีหนุมองเหตุการณ์เวียดนามว่าเป็นเรื่องที่เขมรหลีกเลี่ยงได้ยากเพราะมีพรมแดนติดต่อกัน และจ้าวสีหนุเชื่อว่าในบั้นปลายเวียดนามเหนือและเวียดกงจะเป็นผู้ชนะสงคราม ดังนั้นจ้าวสีหนุจึงรับรองเวียดนามเหนือและเวียดกง และคิดว่าผลประโยชน์ของเขมรจะได้มากที่สุดในการเข้าสนับสนุนฝ่ายที่จะชนะสงคราม นโยบายของจ้าวสีหนุนี้ได้รับการต่อต้านจากฝ่ายทหารของนายพล

ลอนนอลซึ่งมีนโยบายแอนตี้คอมมิวนิสต์และแอนตี้เวียดนามอย่างมาก นโยบายของจ้าวสีหนุได้ยับยั้งไม่ให้เกิดศึกใหญ่ในเขมรได้เป็นเวลานาน แต่พอจ้าวสีหนุถูกโค่นก็เกิดสงครามใหญ่ ในปัจจุบันทางฝ่ายเขมรแดงเองก็ร่วมมือกับเวียดนามเหนือและเวียดกงอย่างเต็มที่ ฉะนั้นสงครามเขมรจึงมิใช่สงครามที่จำกัดอยู่แต่เรื่องภายในประเทศ และเป็นสงครามที่จะยุติลงด้วยเหตุการณ์ภายในได้ยาก ผลของสงครามเวียดนามจะมีอิทธิพลอย่างมากสำหรับอนาคตของเขมร และจะตัดสินว่ารัฐบาลไหนของเขมร ลอนนอลหรือสีหนุที่จะมีอำนาจในการปกครองเขมรอย่างแท้จริง ๑

สำนักพิมพ์ สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย

จุฬา ซอย ๒ ถนนพญาไท นครหลวงฯ ๔ โทร. ๕๗๖๒๒

หนังสือที่จัดพิมพ์ขึ้นใหม่

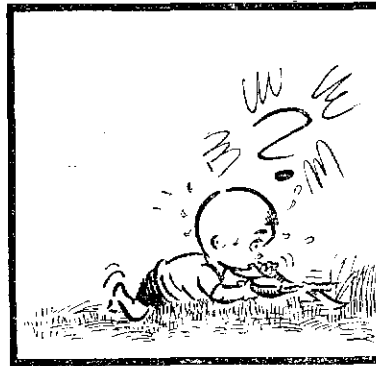
ประวัติศาสตร์อีสาน ๒ เล่ม	เดิม วิภาคย์พจนกิจ	๕๐/-
ประวัติศาสตร์อำเภออุบลราชธานี	พ.ร.ว. อีร์วัฒน์ อัครพันธ์ แปล	๓๐/-
แผ่นดินพระนั่งเกล้า	พ.อ. บิธ ทองโสภิต แปล	๕๐/-
แรงงานไทย กับ อุตสาหกรรม	นิคม ฉันทวิฑูร	๒๕/-
ชุดประเพณีไทย ๔ เล่ม	พระธำมัญญานวราชธน	๑๕๐/-
พจนานุกรมภูมิศาสตร์	หนู วลัยเพชร และวัฒนา หินสันติศาสตร์	๕๐/-
โสกราตีส	ด. ศิวรักษ์ แปล	๓๐/-
สมุทรปราการ	เจลิน สุขเกษม	๑๕/-

คำจัดพิมพ์

รัฐประหาร พ.ศ. ๒๔๙๐	สุชิน ศันติกุล
ประวัติศาสตร์จีน	ด. ศิวรักษ์ แปล

បាទ... វា... បើ... វា...

เรื่องสั้น

สิ่งที่หล่อนพอจะทำได้หลังจากทนนไม่ไหวแล้ว

นิคม ราชยวา

หล่อนเป็นผู้พายในขณะที่สามีของหล่อนยืนถือแหในท่าเตรียมเหยียงอยู่ตรงหัวเรือ น้ำตามิมฝั่งบางแห่งไหลเอื่อย บางแห่งเป็นวังวนและลึก

เป็นไรหรือ เขาหันมามองหล่อนเมื่อรู้สึก
ว่าเรือแล่นไม่ตรงทิศทาง

ฉันทปวดหัว หล่อนพูด

แดดมันร้อนไปหน่อย เขาพูด เอาน้ำลูบ
หน้าประเดี้ยวคงหาย

ไม่ใช่เพราะแดด หล่อนพูด แดดหรือลม
ไม่เคยทำให้ฉันทปวดหัว แต่หล่อนก็ใช้ผ้ามืออึก
น้ำขึ้นลูบไล้หน้าและคั่นคอ

หลังจากที่เขาเหยียงแหล่งไปและค่อย ๆ สว
ขึ้นมาจนพ้นผิวน้ำ เรือก็ลอยหันเหปราศจากการ

บังคับ ไบหน้าหล่อนซัดเขียว มีอาการชบคราม
ด้วยควมอดทน

ฉันปวดหัว หล่อนพึมพำ

เราจะแหวะตลาดซากลับ เขาพูด ที่นั่นมียา
ห้มใจ ชาย

ฉันเคยกินแล้ว หล่อนพูด มันแก้ไม่ได้ ฉัน
เคยกินแล้ว

วันนี้ไนน์แม่น้ำโขงมีระดับสูงกว่าเมื่อวาน
เล็กน้อย พิวละลอกเล็ก ๆ ที่ก้อตัวชั้นสะท้อน
ประกายแดดระยิบระยับ เขากองแหล่งโนท้อง
เรือแล้วดีอพยมาพายตรงเข้าซิดริมฝั่ง ซึ่งมี
ต้นไม้ขึ้นหนาทึบ ลึกเข้าไปข้างทางฝั่งลาว มี
การแข่งฆ่ากันอยู่ทุกวัน เครื่องบินเฮลิกอปเตอร์
ไปทั้งวันละหลายเที่ยว การทำมาหากินลำบาก
ความเป็นอยู่ไม่ปลอดภัย ชีวิตประจำวันเต็มไปด้วย
ความยากจนและความหวาดวิตก

ฉันปวดหัว หล่อนพูดกลางใจฝ่ามือแหว
พื้นบริเวณหน้าผาก เสียงถอนหายใจดังขึ้น
หล่อนพยายามอดกลั้นและต่อสู้กับความเจ็บปวด
เสียงถอนหายใจดังเหมือนคนอื่น

ทนเอาหน่อย เขาพูดขณะพายเรือเลาะไป
ริมฝั่ง ในป่าที่ลึกเข้าไปทางฝั่งมหาสมุทรด้าน
โน้น ความทุกข์เข็ญมีมากมายกว่าที่นั่นหลายเท่า
การทำลายล้างชีวิตและทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินมา

นานปี ไม่มีที่ท่าว่าจะสิ้นสุด ลูกระเบิดถูกทิ้ง
ลงไปเหมือนโปรยเม็ดทรายเล่น ร่างมนุษย์นอน
ตายกระจัดกระจายเหมือนสัตว์ที่ไร้ความหมาย

ฉันทนไม่ไหวแล้ว หล่อนพูดแล้วก้มหน้า
ชบลงบนเข่า ออกสะท้อน

จะทำอย่างไรได้ เขาพูด จะให้ทำอย่างไร

เขาพยายามพ่ายขีดฝั่งให้มากที่สุด ตรงกลาง
แม่น้ำมีศพมนุษย์หนึ่งลอยผ่านไปอย่างเชื่องช้า
พองอืดจนฟู ภาพนี้ไม่ใช่ของใหม่เสียแล้ว ใน
เมื่อสองเดือนก่อนมีศพลอยเกลื่อนแม่น้ำไหลตาม
กันไปไม่ขาดระยะ การพยายามจะนับจำนวน
เป็นสิ่งที่ทำกันไม่ได้อีกต่อไปแล้ว ความกระ
เทือนใจ และความหวาดผวทำให้คนเราอ่อน
เปลี้ยเกินไป

ฉันทนไม่ไหวแล้ว หล่อนพูด พยายามอด
กลั้นจนหน้าตาหมองคล้ำ ด้วยอาการงุนงง เขา
ละจากพายแล้วใช้ชายเสื้อชุบน้ำแนบหน้าผาก
ของหล่อน

ทนเอาหน่อย เขาพูดปลอบคล้ายคนละเมอ

ฉันทนไม่ไหวแล้ว หล่อนพูด

ทนไม่ไหวแล้วจะทำอย่างไร เขาพูดพึมพำ

ฉันจะรอ.... คำพูดของหล่อนขาดหาย

หล่อนยกมือขึ้นปิดหน้า เหนคว้ไปฟังเขา แล้ว
เริ่มต้นร้องไห้ ๑

กำแพงลม

การเล่นของไทย

แล้วที่แล้ว อากาศอบอุ่น ทารุณ ไม่รู้จะไปพักผ่อนให้หายร้อนตามประสาคนเบี่ยนน้อย หอยน้อยที่ไหนดี พลันนึกถึงเพื่อนเก่าคนหนึ่งขึ้นมาได้ จึงแพ็คเสื้อผ้าใส่กระเป๋าเดินทาง จับแท็กซี่ไปหัวลำโพง นั่งรถไฟต่อไปปากช่องอันเป็นจุดหมายปลายทาง เจ้าเพื่อนเก่ามันทำสวนทำไร่อยู่ที่นั่นมาหลายปีแล้ว คิดถึงมันเมื่อไหร่ก็ไปเยี่ยม อาศัยที่ปากช่องกับกรุงเทพฯ ไม่ไกลกันนัก ไปมาสะดวก เราจึงมักพบปะสังสรรค์กันตามประสาเพื่อนเก่าเสมอ

“เฮ้ย ไอ้เคน ไปยังไงมา ยังใจ ไอบ้า” เพื่อนทักด้วยดีใจ ทันทีที่เห็นเราโผล่หน้าไปเยี่ยม โดยมีได้บอกเล่าเก้าสิบให้ทราบล่วงหน้า

“คิดถึงก็มาเยี่ยมขงตัวเอง” เราแค่นตอบ

“เออ มากี่ดีแล้ว อยากจะชวนไปเยี่ยมไอ้พันเสียเลย เย็นนี้เป็นไง”

“ทำไม มันไม่สบายรี” แก่ลังตามไปยังนั่นเอง ในใจนึกว่าเพื่อนชวนไปเยี่ยมยามถามข่าว ตามประสาคนจากกันไปนานมากกว่า

“ฮือ” เพื่อนรับ

“มันเป็นอะไร” คราวนี้ อดเป็นห่วงจริงๆ ไม่ได้

“ก็โรคการเมืองขึ้นสมองตามเคยแหละ ไปคุยๆ ให้มันหายกลุ้มบ้าง”

ไอ้พัน หรือคำพันธ์ เป็นเพื่อนเก่าของเรา ตั้งแต่เรียนหนังสืออยู่ชั้นประถม เช่นเดียวกับบุญถึง เจ้าเพื่อนที่เรามาหาถึงไรววันนี้ เราทั้งสามเป็นเพื่อนรักกันมาก เคยหนีโรงเรียนไปเล่นต๋อยกอง จับจิ้งหรีดมาปั้นหัวกัดกัน จิ้งหรีดแพ้เจ้าขงไม่ยอมแพ้ จนต้องลงหมัดลงมวยกันอย่างไร เรายังจำได้จนบัดนี้ แม้ว่าเวลาจะล่วงเลยมากกว่า ๒๐ ปีแล้ว ออกจากประถมแล้วเราทั้งสามก็จากกัน เจ้าบุญถึงถูกส่งมาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ เจ้าคำพันธ์ถูกส่งไปโคราช มันเองก็ร่ำๆ อยากจะมาเรียนต่อที่เดียวกับเจ้าบุญถึงให้ได้ แต่แม่มันอดคิดถึงและเป็นห่วงไม่ได้ จึงขอให้พ่อส่งไปแค่โคราช เพื่อยามคิดถึงจะได้ไปเยี่ยมสะดวก ส่วนเราเดิมทีพ่อกก็ส่งไปเรียน

ค่อนข้างเดียวกับเจ้าคำพันธ์และเจ้าบุญถึง แต่เราไม่ยอมไป พ่อโมโหมากที่เราบงอาจชดความประสงค์ ตะคอกถามว่า “ไม่เรียนหนังสือแล้วเอ็งจะทำอะไรวะ” “บวช” เราตอบ เราไม่รู้เหมือนกันว่าจะไรบนศาลใจให้พ่อออกมา เช่นนั้น ให้ตื่นตายเกิด มิได้พ่อออกมาจากครุฑธำเลียมใส่อะไรมิได้ นึกเห็นภาพแฉะเล็กๆพากันวิ่งเล่นตามลานวัด ทุกวันเวลาเดินผ่านวัดไปโรงเรียน ก็นึกว่าชีวิตเป็นแฉะนี้คงสบายไม่น้อย ไม่ต้องเรียนหนังสือ ถึงเวลากินก็ตักลองตุมๆ ชาวบ้านก็เอาอาหารไปให้กิน เพื่อหาทางหลีกเลี่ยงมิให้พ่อส่งไปเรียนหนังสือจึงพูดกับพ่อเช่นนั้น พ่อก็แน่เหมือนกัน บวชก็บวช เข้าไปตลาด ไปซื้อผ้าไตรและเครื่องบวชนาถเข้านั้นเลย ก่อนจะลงเรือพ่อบอกกับแม่ว่า “บางทีवासานมันจะมาทางนี้กระมัง” ตกเย็นพ่อพาไปฝากหลวงปู่ที่วัด หลวงปู่ได้จัดการบวชให้ในสามวันต่อมา อยู่กับหลวงปู่สองปีก็สอบได้นักธรรมโท หลวงปู่จึงส่งมาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ โดยฝากให้อยู่กับหลวงลุง พระลูกพี่ลูกน้ององค์หนึ่งของหลวงปู่ ที่วัดแควฝั้งธน ที่นี้เองได้เปลี่ยนวิถีชีวิตของเราพวกเพื่อน ๆ ขวนไปเรียนกวดวิชาทางโลก ก็อัยวิชาที่พ่อเคียวเชียวจะให้เรียนเมื่อก่อนโน้นแหละ กวดวิชาอยู่สองปีก็สอบได้ ม. ๖ แล้วไปเรียนภาษาฝรั่งที่สถาบันแห่งหนึ่ง พ่อพูดที่พ่อไฟกับฝรั่งได้งูๆ ปลาๆ ไปคอยดักพวก

ฝรั่งนักท่องเที่ยวที่วัดโพธิ์บ้าง วัดพระแก้วบ้าง เพื่อจะได้เป็น “ไกด์” พาฝรั่งชมวัด บังเอิญได้รู้จักฝรั่งคนหนึ่งซึ่งทำงานอยู่ที่บริษัทแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เขาชวนไปทำงานด้วย ก็เลยจิวร้อน สึกไปทำงานกับเขาจนกระทั่งบัดนี้ อายุชั้นเลขสามหน้าหน้ามาหลายปีแล้ว ยังไม่ได้บวชพระ ในขณะที่เพื่อนสองคนมันเป็นทิดตั้งแต่เรียนจบใหม่ๆ เพื่อน ๆ จึงเรียกเราว่า “ไอ้เถน” มาจนบัดนี้

ส่วนเจ้าบุญถึง เรียนจบชั้นมัธยมแล้ว เข้าต่อวิชารัฐศาสตร์ที่ธรรมศาสตร์ จบออกมาไปเล่นการเมืองเป็นลูกน้องผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่ง ไปยังไฉมายังไฉไม่ทราบ โดนสนิมการเมืองเล่นงานอยู่พักหนึ่งจึงเช็ดเป็น “คอนแมว” เนรเทศตัวเองไปทำไร่ทำสวนอยู่ดงพญาเย็น จนทำท่าจะเป็น “เสีย” ย่อยๆ ไปแล้ว บัดนี้ข้างฝ่ายเจ้าคำพันธ์ เรียนครู จบแล้วไปเป็นครูสอนโรงเรียนอยู่พักหนึ่ง เมื่อชีวิตแม่พิมพ์ของชาติลาออกมาเล่นการเมืองสมัครผู้แทนสองครั้ง หุคหวิดจะได้เป็น ส.ส. ผู้มีเกียรติทุกครั้ง ก็เลยขำมใจติดกลืนสาบแห่งการเมืองงอมแงม เหมือนคนบ้าหวยถือน ซ้อผิดทีละตัวสองตัว ล้อให้คิดตามชื่อไม่หยุดฉะนั้น “คราวที่แล้วเรายังไม่พร้อม คราวนี้เห็นจะต้องเตรียมหาเสียงแต่เนิ่นๆ หน่อย ระวังว่าต้องมาแย่งๆ” แกบอกใครต่อใครอย่างนี้ มีทันทีที่เพื่อนจะได้เตรียมวางแผน

หาเสียง ก็เกิดปฏิกิริยา สภาถูกยุบไปตามระเบียบ
ทำเอาเพื่อนหน้าคลับันหิมด้วยความผิดหวัง
ความหวังที่จะได้เป็น ส.ส. ได้เลื่อนลอยห่างออกไปไกล
เพราะผลของการปฏิวัติครั้งนี้ทำให้คำ
พันธ์กลายเป็นคนละคน จากนิสัยสุขุม เยือก
เย็น กลายเป็นคนหงุดหงิด ซี้โมโหโหโส และ
ปากร้ายสวดใครต่อใครไม่เลือกกาลเทศะ

กะว่ากินข้าวกินปลาเสร็จแล้ว จะพากันไป
เยี่ยม “อาการ” ของเพื่อนเราในเย็นวันนั้น
จู่ๆ มันก็โผล่พรวดเข้ามาเหมือนเปเรด เราก็
เลยไม่ต้องดั่งสังขารไปเยี่ยมมันถึงบัวใหญ่ – อ้อ
ลืมบอกไปว่า บ้านมันอยู่ที่อำเภอบัวใหญ่ “กู
จะไปเยี่ยมลูกที่วัดวัชรารงกต แวะมาตั้งใจจะ
ชวนไธตั้งไปด้วย เจอมิ่งก็ดีแล้วไธเด้น จะได้
ไปด้วยกันทั้งสามคนเลย” เจ้าคำพันธ์พูดว่า
เวียง คราวนั้นมันลืมเรื่องการบ้านการเมืองเสียสนิท
กำลังเฝ้าเรื่องลูกบวชเดรมันว่ามันทำลูกที่เอาลูก
เข้าวัดเข้าวาตั้งแต่เล็ก ๆ จะได้เป็นนิสัยบั้งจัญติด
ตัวเด็กไปข้างหน้า ไม่เกรเกรคอง เพราะทางวัด
มีนโยบายช่วยอบรมธรรมให้แก่เด็ก โดยรับบวช
เดรและจัดเวลาอบรมในระหว่างปีดภาควันทุก
ปี

วัดวัชรารงกต อยู่ใกล้ไร่เจ้าบุญดิ่งนั่นเอง
เคยผ่านไปผ่านมาอยู่บ่อย แต่มิได้สนใจ ครั้น
ไธยินเจ้าคำพันธ์มันบรรยายสรรพคุณเจนนาค
สมภารเกือบๆ จะเป็นพระอรหันต์ ก็เลยนึก

อยากจะไปดู จึงคิดรอมันไปด้วย พอรดเลย
เข้าวัด เป็นเวลาเกือบทุ่ม ไธยินเสียงเจียวจ้าวๆ
มองเห็นเดรเล็ก ๆ อายุตั้งแต่ ๗ ขวบ ถึง ๑๒
๑๓ ขวบ วิ่งไล่จับกันเป็นกลุ่มๆ บ้างก็กอดพัด
กันกลมติดอยู่กลางทราย บ้างก็ถกเขมรวางมวย
กัน ท่ามกลางเสียงเจียวรอบๆ ข้าง

ผู้เป็นพ่อสอดสายตามองหาลูกชายของตน
เมื่อไม่พบจึงถามเดรนัยองค์หนึ่ง ได้รับคำตอบ
ว่า นอนบ่วยอยู่บนกุฎิ จึงรีบสาวเท้าขึ้นบันได
ไปด้วยความเป็นห่วง จนเราสองคนเดินตามไม่
ทัน

“นพ เป็นอะไรลูก” เสียงถามนั้นสั้นนิตๆ
ตาจ้องลูกชายซึ่งนอนสงบนิ่งบนเสื่อ ข้างๆ มี
เดรเล็ก ๆ อีกองค์หนึ่งนั่งอยู่ด้วย

“เดรนพหัวแตกลุง” องค์ที่นั่งอยู่ด้วยตอบ
แทน

“เป็นอะไร หัวแตกลูก”

“ผม....” เดรนพเริ่มตอบคำถามพ่อ แต่
ไธนเพื่อนขัดขึ้นก่อน

“อาตมา ซินพ อาจารย์มหาพุ่มบอกว่า
พูดกับโยมต้องพูดว่า อาตมา

“อาตมา กับเดรเปียก เดรจ้อย พวกกัน
ไล่ขว้างนกพิราบ เดรจ้อยขว้างอีท่าไหนไม่รู้มา
ถูกหัวผม...เอ๊ยอาตมาเข้า....”

“โธ่เอ๊ย ชนไม่เข้าเรื่อง” เสียงผู้เป็นพ่อ
ตุ๊กแกหัวเราะ เราเองก็อดยิ้มไม่ได้ “แล้วนี่
อาจารย์ไม่ดูหรือ”

“อาจารย์ไม่อยู่ ไปโคราชตั้งแต่เช้า ท่าน
เจ้าคุณก็ไปกรุงเทพฯ ตั้งแต่วานนี้”

“มีน่าละ ถึงได้วิ่งเล่นกันเขียวข้าวเป็นลิง
เป็นค่างทั่วบริเวณวัด” ผู้เป็นพ่อบ่น “ทิว
ใหม่ลูก พ่อจะไปซื้อโอวัลตินมาให้”

“ไม่ได้พ่อ ธรรมชาติฉันไม่ได้” เฉร
น้อยรีบอธิบาย

“ถ้างั้น เอาตุ๊กแกไว้สับบาท ทิวอะไรจะ
ได้ซอกกิน พ่อจะรีบกับ พรุ่งนี้จะมาเยี่ยมใหม่”

“จับตุ๊กแกไม่ได้พ่อ” เสียงน้อยๆ บอก
ด้วยความภูมิใจ

“เออ แล้วที่ขวางนกพิราบทำไมได้”

เสียงหัวเราะดังขึ้นพร้อมกันราวกะรัต

“คนเรานี้ก็เล่นอะไรแปลกๆ นะ ไอ้เดเน
หรือมิงว่าไง” เจ้าบุญถึงเอ่ยขึ้น หลังจากรดพา
เราเดี่ยวออกมานอกถนนใหญ่

“มิงหมายถึงอะไร” เราสงสัย

“ก็อย่างจับลิงจับค่างตัวกะเบียดมา ขวเล่น
อย่างนี้เป็นต้น”

“จะแปลกอะไร ครูหยั่งกู่ยังเล่นการเมือง
ได้” เจ้าคำพันธ์สอดขึ้นบ้าง

จริงสินะ คนไทยเราขี้เล่นจะตายไป ทหาร
เล่นเป็นนักการเมือง ตำรวจเล่นเป็นหมอยา
จอมพลเล่นเป็นช่างตัดผม ก็เคยมีมาแล้วมิใช่
หรือ ๐

ภัทร พจนินทร

ปาจารย์สาร

ฉบับใหม่ กรกฎาคม - กันยายน

เตรียมพบกับ การปรับปรุงใหม่ครั้งใหญ่ เพื่อมองการศึกษาในทัศนะที่กว้างออกไป

วางตลาดต้นเดือนสิงหาคมนี้

สมาชิกบละ ๑๘ บาท ส่งเงินทางธนาคารหรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ ส่งจ่าย ป.ณ. พระโขนง ในนาม
น.ส. วันดี มนูญสวาญ ฝ่ายจัดการ ปาจารย์สาร สมาคมศิษย์เก่าวิทยาลัยวิชาการศึกษา ซอย ๒๓ ถนนสุขุมวิท
นครหลวง ฯ ๑๑

“दानมัยโลกนัมน์เดียง” ของพระมหาเสฐียรพงษ์ ปุณณฺณโณ ออกวางตลาดทั่วไปแล้ว
ท่านได้เป็นเจ้าของแล้วหรือยัง ๑๓๐ หน้า ราคา ๑๐ บาท

คนกับสิ่งแวดล้อม

ถึงคราวผงชูรส...

เมื่อเร็ว ๆ นี้มีข่าวเรื่องซึ่งก่อให้เกิดความวิตกกังวลกับประชาชนโดยทั่วไป และกับบริษัทผลิตผงชูรสโดยเฉพาะ คือการที่กระทรวงสาธารณสุขเตือนว่า ผงชูรสอาจเป็นอันตรายต่อทารกและสตรีมีครรภ์ ในระยะใกล้กันนั้นก็มีการว่าชาวญี่ปุ่นหลายคนที่มีบริโภคอาหารซึ่งใส่ผงชูรสจำนวนมาก มีอาการปวดศีรษะ เวียนศีรษะ และมีอาการเหน็บชาตามแขนขา ผงชูรสซึ่งใช้ประกอบการปรุงอาหารมานานปี กลายเป็นสิ่งซึ่งต้องสงสัยว่าจะเป็นยาพิษ ผู้ผลิตผงชูรสได้รับคำสั่งให้คิดฉลากเตือนผู้บริโภคว่าไม่ควรใช้ผลิตภัณฑ์ผสมอาหารสำหรับทารกหรือสตรีมีครรภ์ บริษัทผู้ผลิตต่างตระหนักเกรงว่าจำนวนจำหน่ายของตนจะลด ชาวสวิสโครมจากหน้าหนังสือพิมพ์กระเือนไปถึงกันครัว แม่บ้านหลายคนไม่กล้าใช้ผงชูรสปรุงอาหารอีกต่อไป

หนังสือพิมพ์หลายฉบับลงข่าวว่า สารที่อาจเป็นพิษซึ่งผสมอยู่ในผงชูรส คือ โมโนโซเดียมกลูตาเมต (Monosodium Glutamate) ความจริงผงชูรส คือ โมโนโซเดียม กลูตาเมต การที่สารตัวนี้เป็นชาวสวิสโครมครั้งนี้มิใช่เพียงครั้งแรก เมื่อประมาณสี่ปีมาแล้วในอเมริกา เกิดมีข่าวซึ่งทำให้ร้านอาหารจีนแทบจะต้องปิดไป

ตาม ๆ กัน ลูกค้าฝรั่งหลายคนแจ้งว่า มีอาการปวดเวียนศีรษะ อึดอัด ปวดท้อง กระจายน้ำอ่อนเพลีย คลื่นไส้ น้ำตาไหล เหน็บชาตามแขนขา หลังจากรับประทานอาหารหรือน้ำหรืออาหารอื่นซึ่งใส่ผงชูรส วงการแพทย์เรียกอาการเหล่านี้ว่า “อาการร้านอาหารจีน” (Chinese Restaurant Syndrome) เป็นอาการซึ่งเกิดขึ้นเพียงระยะชั่วคราว และหายไปภายในเวลาไม่กี่ชั่วโมง ปรากฏว่าผู้ที่เกิดอาการดังกล่าวหลังจากรับประทานอาหารที่มีโมโนโซเดียม กลูตาเมตอยู่มักจะเป็นพวกฝรั่ง ชาวเอเชียมักไม่ค่อยแสดงอาการ อย่างไรก็ตามก็ตีข่าวจากญี่ปุ่นเมื่อเร็ว ๆ นี้ แสดงว่า ชาวญี่ปุ่นเองก็อาจแพ้ฤทธิ์ของสารนี้ได้เหมือนกัน ถ้าบริโภคเข้าไปเป็นจำนวนมาก

โมโนโซเดียม กลูตาเมต เป็นเกลือของกรดที่เรียกว่า กรดกลูตามิก กรดนี้เป็นหนึ่งในบรรดากรดอะมิโนประมาณ ๒๐ ตัว ซึ่งเป็นส่วนประกอบของโปรตีน ร่างกายต้องการกรดนี้ไม่เฉพาะสำหรับในการสร้างโปรตีนเท่านั้น แต่สำหรับการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงของสารตามปกติในร่างกาย ที่เรียกว่าเมตาบอลิซึม (Metabolism) อีกด้วย กรดกลูตามิกมีบทบาทที่สำคัญในการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงในร่างกาย

ของสารประกอบที่มีไนโตรเจน นอกจากร่างกาย จะสามารถสังเคราะห์กรดนี้ขึ้นมาได้เองแล้ว ยัง ได้รับกรดนี้จากอาหารโปรตีน เช่นเนื้อสัตว์ โดยอาจได้รับปริมาณหลายกรัมต่อวัน อย่างไรก็ตาม กรดกลูตามิกในอาหารโปรตีนมิได้อยู่ใน สภาพเกลือ เช่นที่อยู่ในผงชูรส ยังไม่เป็นที่ เข้าใจกันแน่ชัดว่า ทำไมการบริโภคเกลือของ กรดกลูตามิกจำนวนมาก จึงก่อให้เกิดอาการไม่ สบายต่างๆ ได้เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๒ มีผู้รายงานว่า การฉีดกรดกลูตามิกเข้าร่างกายโดยตรงก็ก่อให้เกิด อาการทำนองเดียวกันได้ แต่ไม่มีการค้นคว้า เกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อจากนั้นอีกมากนัก จนกระทั่ง เกิดกรณี “ร้านอาหารจีน” ขึ้น เป็นไปได้ว่า ร่างกายของมนุษย์ต้องรักษาปริมาณของกรดตัว สำคัญนี้อย่างเคร่งครัด และจะแสดงปฏิกิริยา ทันทีหากได้รับกรดนี้จากแหล่งภายนอกเป็น ปริมาณที่เกินความต้องการ

เมื่อปีที่แล้ว มีคณะนักวิจัยในอเมริการายงาน ว่า “อาการร้านอาหารจีน” ซึ่งเกิดจากการรับ ประทานผงชูรสนั้น เกิดจากการที่สารนี้ไป กระตุ้นให้เกิดมีการสร้างสารอีกตัวหนึ่งขึ้นอย่าง มากผิดปกติในร่างกาย สารดังกล่าวเรียกว่า อะเซทิลโคลีน (Acetylcholine) ซึ่งเป็นสารที่ เป็นตัวการสำคัญในการถ่ายทอดสัญญาณระหว่าง เซลล์ประสาทและกล้ามเนื้อ พืชจากผงชูรสซึ่ง เกิดจากการเพิ่มอะเซทิลโคลีนนี้เกิดขึ้นเพียงชั่ว

ระยะเวลาอันสั้น เพราะร่างกายมีเอ็นไซม์ที่จะทำ ลายสารนี้ตามธรรมชาติอยู่แล้ว

ถ้าผลร้ายซึ่งเกิดจากการบริโภคผงชูรสมี เพียงผลระยะสั้นดังกล่าวเท่านั้น ก็คงไม่น่าระ หนักตกใจอะไรนัก ที่น่าเป็นห่วงมากกว่าคือ ราย งานจากผู้วิจัยซึ่งทำการทดลองกับสัตว์ประเภท หนู ไก่ และลิง นักวิจัยหลายกลุ่มค้นพบว่า ถ้า ให้นูกินหรือฉีดยาโมโนโซเดียม กลูตาเมต เข้า ไปในหนู เป็นจำนวนประมาณสองถึงสี่มิลลิกรัม ต่อกรัมน้ำหนัก ซึ่งถ้าเทียบกับคนก็เท่ากับประ มານ ๑๐๐ - ๒๐๐ กรัม ต่อคนที่หนัก ๕๐ กิโล กรัม จะพบว่าเกิดรอยแผลขึ้นในบริเวณบางตอน ของไฮโปทาลามัส (Hypothalamus) ซึ่งเป็น ส่วนหนึ่งของสมอง รอยแผลเหล่านี้ตรวจพบได้ ทั้งโดยกล้องจุลทรรศน์ธรรมดา และกล้องจุลทรรศน์ อีเล็กตรอน ซึ่งสามารถขยายได้หลายหมื่นเท่า นอกจากนั้นปรากฏว่าถ้าฉีดยานี้เข้ากล้ามเนื้อ ลูกหนูเกิดใหม่เป็นเวลา ๑๐ วันติดกัน จะทำให้ มีลักษณะดู และกล้ามเนื้อไม่เจริญเติบโต หนูตัว เมียวจะกลายเป็นหมัน การทดลองกับไก่ปรากฏ ผลต่อสมองในทำนองเดียวกัน กล่าวคือถ้าฉีดยานี้ เข้ากล้ามเนื้อจำนวนหนึ่งถึงสี่มิลลิกรัมต่อกรัม ของน้ำหนักไก่ ในอีก ๓๐ วัน ต่อมาจะพบว่า มี รอยโรคเกิดขึ้นในสมองส่วนไฮโปทาลามัส เนื่อง จากสัตว์ทดลองเช่น หนู และไก่ มีความแตกต่าง จากคนอยู่มาก จึงไม่อาจสรุปได้ว่า ผงชูรสจะก่อ

ให้เกิดโรคในสมองของคน เช่นกัน ต่อมาในปี ๒๕๑๒ มีรายงานว่ามีเชื้อโมโนโซเดียม กลูตาเมต เข้าไปในลูกลิงวอก (Rhesus) จำนวนประมาณสามกรัมต่อกิโลกรัมน้ำหนัก ก็พบรอยโรคในสมองส่วนไฮโปทาลามัสเช่นเดียวกัน ภายในเวลาเพียงสามชั่วโมง รายงานนี้ก็ก่อให้เกิดความกระทบกระเทือนในวงการแพทย์โดยที่สัตว์ทดลองในกรณีนี้มีส่วนคล้ายคลึงกับมนุษย์อยู่มาก อย่างไรก็ตาม ในการทดลองนี้ผู้ทดลองได้ใช้ลิงเพียงตัวเดียว เมื่อกลางปีที่แล้วนักวิจัยอีกกลุ่มหนึ่งได้รายงานว่าการทดลองทำนองเดียวกันโดยใช้ลูกลิงในตระกูล Macaque ซึ่งรวมทั้งลิงวอกด้วยรวม ๑๖ ตัว กลับให้ผลว่าไม่มีอันตรายใด ๆ เกิดขึ้นในสมองดังเช่นที่อ้างเลย นักวิจัยกลุ่มหลังนี้ทำงานเป็นอิสระอยู่ตามมหาวิทยาลัยและสถาบันต่าง ๆ ในสหรัฐ ฯ แต่ได้รับทุนสำหรับการวิจัยนี้โดยเฉพาะจากบริษัทอุตสาหกรรมอาหารเด็ก อาหารเด็กหลายอย่างมีผงชูรสผสมอยู่ด้วย ดังนั้นรายงานการวิจัยนี้จึงอาจมีผลโดยตรงต่อปริมาณขาย ถึงแม้ว่าโดยจรรยาแล้ว นักวิจัยย่อมไม่บิดเบือนผลของการทดลองของตน แต่ก็เห็นได้ว่าในขณะนี้ เรายังไม่ทราบอันตรายของผงชูรสอย่างแน่นอนนัก เนื่องจากยังมีการค้นคว้าไม่เพียงพอในขณะนี้

หลังจากกระทรวงสาธารณสุขได้ออกคำเตือนเกี่ยวกับอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากผงชูรสมีข่าวต่อมาว่าบริษัทผู้ผลิตทั้งหลายมีแผนที่จะลดปริมาณผลิตของตนลง เนื่องจากตลาดจะต้องซบเซาลงอย่างแน่นอน จากข่าวปรากฏว่าปัจจุบันผู้ผลิตในประเทศผลิตผงชูรสออกสู่ตลาดทั้งในและนอกประเทศประมาณเดือนละหนึ่งพันตัน ถ้าลองคำนวณดูอย่างคร่าว ๆ โดยสมมุติว่ามีผู้บริโภคทั้งสิ้นประมาณสามสิบล้านคน ก็จะได้ตัวเลขว่าคนหนึ่ง ๆ จะบริโภคผงชูรสโดยเฉลี่ยเข้าไปประมาณวันละหนึ่งกรัม ปริมาณนี้จัดได้ว่าต่ำกว่าปริมาณที่มีผู้รายงานว่า พอดีทำให้เกิด “อาการร้านอาหารจีน” ได้ คือประมาณห้ากรัม แต่พอ ๆ กับปริมาณที่มีผู้แสดงให้เห็นว่าจะก่อให้เกิดผลร้ายต่อเนื้อเยื่อสมองของลูกลิงได้ ถ้าจะถือคิดกันไว้ดีกว่าแก้ ก็อาจจะสมควรที่ทารกและสตรีมีครรภ์ควรจะงดการบริโภคผงชูรสจำนวนมากเกินไป ถึงอย่างไรทารกก็ยังเล็กเกินกว่าจะรู้ว่าอาหารที่มีผงชูรสร่อยช้อนหรือไม่อยู่แล้ว สำหรับคนอื่น ๆ การบริโภคจำนวนเท่าที่เคียดจะปลอดภัยดี นอกเสียจากว่าจะมีผล ภัยจากการบริโภคเป็นประจำเป็นเวลานาน ซึ่งยังไม่มีใครทราบ หรือมีสิ่งมีพิษอย่างอื่นนอกจากโมโนโซเดียม กลูตาเมต เจือปนอยู่ในผงชูรส ๑

ของยุทธ สุหนองดี

ชาวซานฮงสงครามอินโดจีน

ไอ้ออกไอ้ ชิตตี้ เมืองอุดร
เมือง เจ้าของท่งคิน สันพากอน จิตวาครี มีรดเบ็นซ์
เมือง ฝรั่งเศส ไทย เมาทุกเข้าเข็น
เมืองสกปรก เข็นงามเพราะไฟบาร์
เมือง เอฟ - ๔ คังถันทุกวันกิน

ขายสีบ้านหนองแสงขึ้นบ้านใหม่หน้าโสภา
เพราะลูกสาวขายอาหารร้าน บาร์มี (ที่อุดร)
“โอย อีแม่ บักคำ ซ้อยข้างใจดี
ให้บ่หรีซ้อยสูบวันสองของ
ซ้อยสนองเป็นเมียเสียให้มัน”

ลุงพาใจดี มาเยี่ยมลูกสาว ที่วิทยาลัยครู หน้าไม้ขาว
ลุงพาไม่มีรองเท้า ห่อข้าวเหนียวมาฝากลูกสาว
“ขอบคุณพ่อ พักโรงแรมเป็นครั้งคราว”
“ไม่ละน้อย ถ้าข้าวลูกยังไม่พอ
จะขอคุยขายสีต่ออีกสักเดือน”

วิศวกร ชำนาญ ทำงานอยู่ในแก้ม
ว่า “ผู้ชายและหม่อมที่ ไอ้ออวา นั้นน่ารัก
แต่ “เจ้าโลก” ที่อุดร ฉันไม่อยากจะรู้จัก
แต่ต้องทัก เพราะห้องฉันหิวข้าว

วิบูลย์ แซ่มิ้น

กวีต่างแดน

นับตั้งแต่ทหารอเมริกันคนแรกได้เสียชีวิตลงในสมรภูมิเวียดนาม จนบัดนี้ทหารของทุก ๆ ฝ่ายในสงครามครั้งนี้ก็ได้เสียชีวิตไปแล้วนับจำนวนไม่ถ้วน เสียงเพลงพื้นเมือง (Folk Song) ที่แสดงความรู้สึกต่อต้านสงครามซึ่งเราได้เขียนตั้งแต่ปี ๑๙๖๔ ก็ได้ค้นแปรรูปแบบและเนื้อร้องไปตามอารมณ์ร่วมยุคสมัย และดูเหมือนจะเข้าถึงความรู้สึกอันเป็นสากลสำหรับคนหนุ่มสาวที่มองเห็นชีวิตของตนเหมือนนกนางแอณูที่บินร่อนอยู่ ถึงแม้จะใส่เสื้ออาดสักปานใด ก็รอเวลาที่จะเหือดหายไปไม่ช้า

ในบรรดาเพลงพื้นเมืองที่ความเนื้อร้องเป็นเชิงกวีได้นั้น นอกจากเพลงที่ คณะผู้สื่อข่าว คณบดี คณบดี แต่งและขับร้อง ตลอดจนถึงเพลงของ บ็อบ ดีแลน และแมรี ไชมอนและกาฟังกั้น จูดี คอลลินส์ โจนเบซ และบ็อบ ไดแลน แล้ว เพท ซีเกอร์ (Pete Seger) ผู้แต่งเพลง Where Have All the Flowers Gone ก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่มีชื่อ จนได้สมญาว่าเป็นบิดาของเพลงพื้นเมืองอเมริกันรุ่นใหม่

เพท ซีเกอร์ วัยร่วม ๕๐ แล้ว เขาผ่านการศึกจากฮาวาย เพลงพื้นเมืองส่วนใหญ่ที่เขาแต่งเป็นเพลงประเภทต่อต้านสงคราม บรรยายถึงเรื่องราวและความเป็นไปของสังคม ทำให้ผู้ฟังเกิดจินตนาการที่จะรักในเพื่อนมนุษย์และมีเมตตาต่อกัน

เพลง Where Have All the Flowers Gone เพท ซีเกอร์ ได้นำมาเรียบเรียงขึ้นใหม่ โดยแสดงถึงความในใจของเขามุ่งต่อสงครามกับชีวิตมนุษย์ เช่นเดียวกับเพลง We Shall Overcome ซึ่งมีเนื้อมาจากเพลงสวดของนิกายแบปติสต์ ซึ่งปลุกให้ศรัทธาในพระเจ้า แต่ภายหลังได้กลายเป็นเพลงที่ปลุกให้ศรัทธาในความเป็นมนุษย์ หรือไม่มีเพลง Blowing in the Wind ของ บ็อบ ไดแลน ซึ่งแสดงถึงความคิดคำนึงในความเป็นไปของมนุษยชาติและความเป็นพี่น้องกันร่วมกัน

เมื่อเพท ซีเกอร์ ประพันธ์เพลง ๆ นี้ เขาได้ความคิดเริ่มแรกมาจากบทกวีของไมเกิล ไชโลกอฟ นักแต่งนวนิยายชาวรัสเซีย ซึ่งเคยได้รับรางวัลสตาลินและรางวัลโนเบลเมื่อนานมาแล้ว บทกวีดังกล่าวอยู่ในนวนิยายของไชโลกอฟ เรื่อง And Quiet Flows the Don ซึ่งบรรยายถึงชีวิตของชาวคอซแซกแห่งลุ่มแม่น้ำดอน ที่ต้องพลัดเปลี่ยนพากันล้มตายในสงครามครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะพวกเขาชื่นชอบในการใช้ม้าและการรบบนหลังม้า

บทกวีของไชโลกอฟ ที่เพท ซีเกอร์ ได้ความบันดาลใจมาแต่งเป็นเพลง Where Have All the Flowers Gone นั้น มีเนื้อเดิมน่าว่า

Where are the geese?
They've gone to the reeds.
And Where are the reeds?
They're gathered by the girls
And where are the girls?
They're taken husbands (Cossacks)
And where are the Cossacks
They're gone to War.

ต่อไปนี้เป็น คอเพลงที่เพท ซีเกอร์ ได้แต่งขึ้นเพื่อต่อต้านสงคราม เนื้อความที่ถอดมานั้นถอดตามเนื้อเพลงที่ใช้ร้อง

ดอกไม้หลายไฮไปไหน ใครรับจ้าง

ดอกไม้ทั้งหลายหลายไปอยู่เสี่ยที่ไหน
เวลาผ่านมานานแล้ว
ดอกไม้ทั้งหลายหลายไปอยู่เสี่ยที่ไหน นานมาแล้ว
ดอกไม้ทั้งหมดหลายไป
หญิงสาวเก็บมาไว้ให้สำหรับทุก ๆ คน
เมื่อไหร่พวกเขาจะได้เรียนรู้กันเสี่ยที่ เมื่อไหร่.....

หญิงสาวทั้งหลายหลายไปอยู่เสี่ยที่ไหน
เวลาผ่านมานานแล้ว
หญิงสาวทั้งหลายหลายไปอยู่เสี่ยที่ไหน นานมาแล้ว
หญิงสาวทั้งหมดหลายไป
หลายไปกับชายหนุ่มทุก ๆ คน
เมื่อไหร่พวกเขาจะได้เรียนรู้กันเสี่ยที่ เมื่อไหร่.....

ชายหนุ่มทั้งหลายหลายไปอยู่เสี่ยที่ไหน
เวลาผ่านมานานแล้ว
ชายหนุ่มทั้งหลายหลายไปอยู่เสี่ยที่ไหน นานมาแล้ว
ชายหนุ่มทั้งหมดหลายไป
หลายไปเป็นทหารกันทุก ๆ คน
เมื่อไหร่พวกเขาจะได้เรียนรู้กันเสี่ยที่ เมื่อไหร่.....

ทหารทั้งหลายหลายไปอยู่เสี่ยที่ไหน
เวลาผ่านมานานแล้ว
ทหารทั้งหลายหลายไปอยู่เสี่ยที่ไหน นานมาแล้ว
ทหารทั้งหมดหลายไป
หลายไปสู่หลุมฝังศพกันทุก ๆ คน
เมื่อไหร่พวกเขาจะได้เรียนรู้กันเสี่ยที่ เมื่อไหร่.....

หลุมฝังศพทั้งหลายหลายไปอยู่เสี่ยที่ไหน
เวลาผ่านมานานแล้ว
หลุมฝังศพทั้งหลายหลายไปอยู่เสี่ยที่ไหน นานมาแล้ว
หลุมฝังศพทั้งหมดหลายไป
หลายไปเป็นดอกไม้ ทุก ๆ ดอก
เมื่อไหร่พวกเขาจะได้เรียนรู้กันเสี่ยที่ เมื่อไหร่.....๐

เพช ชีเดอว์
(กวีเพลงพื้นเมืองอเมริกันรุ่นใหม่)
สีกัน น้าหนุง แปลแลงรวบรวม

วิจารณ์หนังสือ

The Peasants of North Vietnam

Gérard Chaliand

(Penguin Books) 1969 p. 244, Baht. 24

เวียดนามเหนือยังขึ้นหัตถ์คือสหรัฐอเมริกาได้อย่างไร
ทั้ง ๆ ที่ถูกโจมตีอย่างหนักเป็นเวลาติดต่อกันมานาน
และทั้ง ๆ ที่ต้องคอยสนับสนุนสงครามในเวียดนามใต้
ด้วย คำถามนี้เป็นจุดสำคัญของหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียน
ได้บรรยายถึงเหตุที่เวียดนามเหนือ ยังอยู่รอดอย่าง
แข็งแกร่งเช่นนั้น ได้ก็เพราะการ กระจายความเจริญไป
ยังหมู่บ้าน และชนบทจนสามารถพึ่งตนเองได้ทั้งใน
ด้านการผลิต การศึกษา การสาธารณสุข นอกจากนั้น
ลักษณะของชาวชนบทเวียดนามเหนือ ก็ถูกหลอมให้
เป็นคนแข็งแกร่งต่อสู้กับภัยธรรมชาติ และภัยอื่น ๆ
อีกด้วย

หนังสือเล่มนี้ต้นฉบับเป็นภาษาฝรั่งเศสและแปล
มาเป็นภาษาอังกฤษ เป็นหนังสือเกี่ยวกับชีวิตความ
เป็นอยู่และการต่อสู้ของชาวเวียดนามเหนือ ผู้เขียน
ได้กล่าวไว้ในคำนำว่า ได้ใช้เวลาประมาณ ๕ สัปดาห์
ในปี ค.ศ. ๑๙๖๗ เพื่อศึกษาข้อเท็จจริง ในท้องที่ ๓

จังหวัดบริเวณลุ่มแม่น้ำแดง ซึ่งเป็นดินแดนที่มีประ
ชาชนหนาแน่นที่สุด

ผู้เขียนได้เริ่มต้นด้วยการมองประวัติศาสตร์อย่าง
กว้างๆ โดยพยายามวิเคราะห์สภาพเท็จจริงทางสังคม
ในเชิงประวัติศาสตร์เพื่อแสดงถึงความอดทนและพัน
ฐานทางกำลังการต่อสู้ของชนชาตินิวาตักษณะอันแข็ง
แกร่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยวิถีชีวิตในหมู่บ้าน ที่จะต้อง
ทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อตนเอง การเป็นเมืองขึ้นของจีน
ก็ดี การปกครองสมัยก่อนก็ดี เป็นไปในลักษณะกระ
จายอำนาจและทางฝ่ายผู้ปกครองก็มีได้ยุ่งเกี่ยวกับกิจ
การภายในหมู่บ้าน เพียงแต่ช่วยในด้านการสร้าง
เจื่อนทดน้ำเพื่อการรกรากเท่านั้น ฉะนั้นลักษณะการ
เป็นอิสระของหมู่บ้านเองที่ช่วยให้มีความกลม
เกลียวกันในสังคมระบบหมู่บ้านนอกจากนี้การที่ต้อง
สร้างเขื่อนและคันนาคูน้ำ (ซึ่งถ้าไม่มีแล้วจะทำการ
เพาะปลูกไม่ได้เลย) ก็ทำให้เกิดความอดทนมากขึ้น
ประการสุดท้าย การขึ้นหัตถ์ต่อสู้กับการรุกรานโดย
ชาวต่างประเทศ เช่น จีน มองโกลและฝรั่งเศสทำให้
เกิดความเป็นนักรู้

ผู้เขียนยังได้ศึกษาถึงลักษณะเศรษฐกิจ และสัง
คมว่าตั้งแต่สมัยรัฐบาลเวียดนามเหนือปกครอง เป็น
ต้นมา รัฐบาลได้ทำการยึดกรรมสิทธิ์ที่ดินและแจก
จ่ายให้ชาวนาที่เดือดร้อน เพราะประชาชนประมาณ
๘๐% เป็นชาวนา และส่วนมากไม่มีที่ดินเป็นของตนเอง
ต่อมาในปี ๑๙๕๕-๑๙๕๖ มีโครงการจัดรูปที่ดิน
ใหม่ และได้แบ่งสรรที่ให้แก่ประชาชนแต่ก็เห็นการ
โกงการคิดสินบนไม่พ้น รัฐบาลได้เปลี่ยนรูปแบบโดย
ใช้วิธีสหกรณ์ซึ่งมีการจัดสรรร่วมกับชาวนา แต่ชาว
นาเป็นเจ้าของที่ดิน อย่างไรก็ตามวิธีการเช่นนี้ก็ไม่ได้
ผลเพราะขาดการจัดการที่ดีและผู้ที่ไม่อยู่ในโครงการ

สามารถขายผลิตภัณฑ์ได้ดีกว่า แต่ผลที่ตกคือช่วยลด การเสียชีวิตจากน้ำท่วม ต่อมาเมื่อรัฐเข้าไปช่วยด้านชลประทานมากขึ้นและตัดตลาดเสรีออก ประชาชนก็เข้าไปอยู่ในสหกรณ์มากขึ้น ในปี ๑๙๖๑ ประชาชน ๘๔% เป็นสมาชิกสหกรณ์ซึ่งเน้นถึงการจัดการระดับท้องถิ่น

ผลการเปลี่ยนรูปทางการเกษตรทำให้ผลผลิต การเกษตรเพิ่มมากขึ้น มีการปลูกพืชต่าง ๆ การเลี้ยงปลาและการใช้ปุ๋ยมากขึ้น ฉะนั้นก่อนที่อเมริกาจะขายสงครามจึงได้มีการเปลี่ยนแปลงในชนบทมาก แล้ว ประชาชนมีมาตรฐานการครองชีพสูง และวิชาการแบบใหม่ก็ได้ผล ผลผลิตจึงเพิ่มขึ้น

ได้มีการกล่าวกันว่าเหตุที่เวียดนามเหนือสามารถ ยืนหยัดต่อสู้ได้ดีก็เพราะความกล้าหาญ ของเวียดนามเอง ซึ่งมีส่วนร่วมอยู่อย่างแต่ก็ไม่ทั้งหมด ผู้เขียนมีความเห็นว่า การจัดการที่ดีและการปรับปรุงทาง เศรษฐกิจการผลิตในระดับหมู่บ้าน และระดับท้องถิ่นเองที่ช่วยให้เวียดนามเหนืออยู่รอดได้

นอกจากด้านการจัดการทางการเกษตรในชนบท แล้ว ในด้านการสาธารณสุข และการศึกษาในระดับท้องถิ่นก็สามารถช่วยตัวเองได้ ทุกหมู่บ้านใน

เวียดนามเหนือจะมีหน่วยพยาบาลที่สามารถ ในระดับอำเภอก็มีสถานพยาบาลที่สมบูรณ์ ด้านการศึกษาที่เปลี่ยนมาใช้วิธีเน้นสิ่งที่จำเป็นเพื่อประหยัดเวลา เพราะถูกทิ้งระเบิด ชั้นเรียนก็ถูกปรับให้เข้ากับ สถานการณ์สงครามโดยจัดที่กำบังไว้ นอกจากนี้ในชั้นสูงก็มีหลักสูตรการเกษตรอย่างจริงจังด้วย

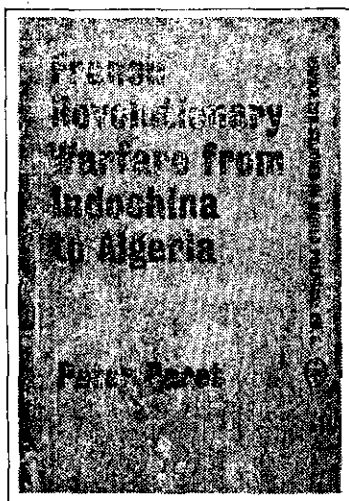
ในหนังสือเล่มนี้ผู้เขียนพยายามที่จะเน้นว่า การที่ เวียดนามเหนือยังยืนหยัดต่อสู้กับการรุกรานจาก สหรัฐได้ดีก็เพราะเวียดนามเหนือมีการกระจายการผลิต การปกครองและการส่งมอบออกไปสู่ชนบท ถึงแม้ สถานียุทธศาสตร์ต่าง ๆ จะถูกทิ้งระเบิดแต่พื้นฐานทางเศรษฐกิจไม่ได้ถูกทำลาย

แม้ว่าหนังสือเล่มนี้จะให้ความเห็นเพียงข้างเดียว ก็เน้นถึงความสามารถทางการจัดการ และ Spirit ของชาวเวียดนามเหนืออยู่ตลอดเวลา และในบางครั้ง อาจจะขยายเกินความจริงไปบ้าง แต่ก็ช่วยให้ผู้อ่านรู้ ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ การต่อสู้ และรากฐานแห่งความ แข็งแกร่งของชาวเวียดนามได้ไม่น้อย

ไพฑูริย์ สายสว่าง
นครหลวงฯ

French Revolutionary Warfare From Indochina to Algeria

Peter Paret
Studies in World Politics No. 6
Princeton Pall Mall Press 1970

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่เกี่ยวกับชาติซึ่งเคย เผชิญสงครามกองโจรมาสองครั้ง คือสงครามใน

แอลจีเรียและเดียนเบียนฟู ศาสตราจารย์ปีเตอร์ ฟาร์ธ แห่งมหาวิทยาลัยคาลิฟอร์เนีย ผู้เรียบเรียง ข้อมูลและนำมาแยกแยะออกเป็นทฤษฎีต่างๆ นับ เป็นผู้มั่งคั่งงานเด่นเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ การทหาร และการป้องกันประเทศ เขากล่าวว่า การให้ความหมายอย่างแน่ชัดแก่สงครามกองโจรเป็นสิ่งสำคัญต่อโลกตะวันตกทั้งปวง สงครามกองโจรนั้นห่างไกลลึกลับจากสงครามไฮโดรเจนและจรวดขีปนาวุธ จุดประสงค์ใหญ่ของหนังสือเล่มนี้จึงว่าด้วยการต่อต้าน สงครามกองโจร มากกว่าจะพูดถึงเหตุผลและความจำเป็นของผู้ก่อสงครามกองโจร การเพิกเฉยต่อจุดประสงค์ของฝ่ายตรงกันข้ามนั้น ก็เท่ากับเป็นการฆ่าตัวเองของผู้เขียนเสียแล้วตั้งแต่บทแรกของเล่ม มาตราการ Operation Pilot ของเขาที่คิดขึ้นหมายต่อต้าน สงครามกองโจรก็เป็นอีกกรณีหนึ่งที่ว่ายังไม่ใคร นำเอามาใช้ เพราะฝ่ายที่จะใช้ได้นั้นก็เห็นจะต้องเป็นพวกฝ่ายปลดแอกเท่านั้น เพราะต้องอาศัยการร่วมกันของทุกฝ่ายและมีระบบงานแบบแยกตัวออก จากกันเป็นสายๆ การสร้างสถานพื้นฟูทางจิตใจแก่ฝ่ายปลดแอกที่ถูกจับมาได้นั้น ผู้วิจารณ์ยังไม่เคย

อ่านพบว่าทำได้สำเร็จ แม้แต่ในละตินอเมริกาเอง
 หนึ่งวันแต่จะเชี่ยวชาญในเรื่องสงครามกองโจร ก็ยัง
 ใช้ไม่ได้ผล คนเราจะเปลี่ยนอุดมการณ์ไปได้ขนาด
 นั้น ไม่ใช่สิ่งธรรมดาที่ทำได้ง่าย ถึงจะถูกปลุกฝัง
 จากคนอื่นก็ตาม ตนเองจะยึดหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับเหตุ
 ผลและการตัดสินใจของตนเอง ซึ่งมีอิทธิพลใหญ่
 หลวงกว่า สิ่งเหล่านี้ผู้เขียนกลับมองข้ามไปอย่าง
 จงใจ

งานนิพนธ์นี้แตกต่างจาก “ปฏิวัติซ้อนปฏิวัติ”
Revolution in Revolution ของเรย์ส เดอเบร์ เพราะ
 เดอเบร์เขียนเหมือนทำให้ผู้อ่านนั่ง อยู่ในเหตุการณ์
 การปฏิวัตินั้น ๆ ทั้งการมองในแง่ปรากฏการณ์ของผู้
 เขียนน้อยมาก เดอเบร์เองมีประสบการณ์โดยตรง
 ไม่ใช่ทฤษฎีการนั่งฝันอย่างผู้เขียนเรื่องนี้ หนังสือ
 เล่มนี้จึงไม่น่าจะมีประโยชน์เท่าใดนักต่อฝ่ายรัฐบาล
 นอกจากรัฐบาลเองจะเป็นฝ่ายกองโจรไปด้วย ชวน
 ให้นักถึงงาน ชื่อ *The Mysterious Stranger* ของ
 เอช. จี. เวลส์ ทว่าด้วยการสังนัยกลับของรัฐบาลไป

ปราบพวกกลุ่มอนาคิสต์ จนในที่สุดคนกลับ
 มองเห็นว่ารัฐบาลนั่นเองค่างหากที่เป็นอนาคิสต์และ
 ฝ่ายอนาคิสต์ที่แท้จริงนั้น คือผู้ที่กลับทำตนเป็นรัฐ
 บาล แม้แต่งานว่าด้วย “สงครามยึดเชื้อ” ของ
 เมาเซดุง ผู้เขียนก็ไม่ได้นำมาวิจารณ์หรือใช้อ้างอิง
 เลย ดูเป็นการเพิกเฉยต่อวิภาษกองโจรแบบอาเข็บ
 อย่างไม่น่าให้อภัย

ผู้วิจารณ์สรุปได้แต่ว่า หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นมา
 เพื่อฝ่ายรัฐบาลจะใช้ปราบสงครามปลดแอก แต่ไม่
 ได้ช่วยชี้ช่องทางให้รัฐบาลเหลียวกลับมาตนเอง
 เลย คุณประโยชน์ของหนังสือเล่มนี้จะอยู่ที่ไหนยัง
 นำสงสัยอยู่ ถ้าจะมีก็เป็นเพียงการรวบรวมข้อมูล
 ต่าง ๆ ในแง่ประวัติศาสตร์ แต่ไม่มีหลักเกณฑ์ใน
 การมองประวัติศาสตร์ ไม่ว่าในทัศนะของมากซ์หรือ
 ทอยน์บี ก็ตาม

นพพร สุวรรณพาณิชย์
 นครหลวง ฯ

ศึกษิตส์ยาม
 แหล่งหนังสือทางปัญญาและส่งเสริมความคิด
 มีทั้งหนังสือภาษาไทยและภาษาอังกฤษและวารสารนานาชาติ
 หนังสือของสำนักพิมพ์ ทิมพ์จำหน่ายแล้วมี

๑. พันความหลัง (๔ เล่มชุด)	เลอริเยร์ โกลเดส	๔๕ บาท
๒. เทยวตะวันออกตะวันตก	ม.จ. สิบพันการ เสนอ ไสยกุล	๓๘ บาท
๓. ห้าเดือนกลางซากอิฐปูนที่อยุธยา	น. ณ ปากน้ำ	๓๓ บาท
๔. ห้าปีจากปริทัศน์	ส. ศิวรักษ์	๔๕ บาท
๕. รวมปาฐกถา	ศิริภักดิ์ ชัยนาม	๓๒ บาท
๖. สาธารณา-ปรัชญาชีวิต	รชวี ภาวไล แปล	๔๐ บาท
๗. ถิ่นนำภูกระดึง	อังคาร กัลยาณพงศ์	๓๒ บาท
๘. พำนัก	ลาว คำหอม	๓๒ บาท
๙. สถาปณีสาน	ทูลจันทร์ แปล	๓๘ บาท
๑๐. กวีนพันธ์	อังคาร กัลยาณพงศ์	๓๘ บาท
๑๑. ไหมอีสาน	รัตนา แปล	๓๒ บาท
๑๒. ขาการ์ตยามสนธยา	เอนก ทิพย์พยอม แปล	๓๘ บาท
๑๓. รวมนิทาน	นาคะประทีป	๓๕ บาท
๑๔. ตันตติลิน	ส. ศิวรักษ์ (ออกล่าสุด)	ราคาประมาณ ๓๐-๔๐ บาท

ส่งชื่อได้ ผู้จัดการศึกษิตส์ยาม ๑๖๑๕ ถนนพระราม ๔ สามย่าน นครหลวง ฯ ๕ โทร. ๕๑๑๖๓๐

ข่าวในวงการหนังสือ

กอง บ.ก. สังคมศาสตร์ปริทัศน์ ยินดีรับหนังสือจากผู้เขียนหรือจากสำนักพิมพ์ทุกแห่งที่ส่งมา ทั้งประเภทวิชาการ กึ่งวิชาการ สารคดี นวนิยาย เรื่องสั้น กวีนิพนธ์ ฯลฯ โดยหนังสือแต่ละประเภทคงกล่าวมีข้อแม้ว่า ต้องเป็นหนังสือที่เสนอต่อสาธารณชนภายในรอบเดือนที่ผ่านมา เรายินดีที่จะพิจารณาหนังสือที่ส่งมาให้ปรากฏ โดยการแนะนำหรือวิจารณ์ ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของหนังสือที่จัดคัดเลือกนำเสนอต่อผู้อ่านภายในรอบเดือน หนังสือทุกเล่มที่ส่งมาขอให้ส่งโดยตรงถึงบรรณาธิการแต่เพียงแห่งเดียวเท่านั้น

ในขณะที่แผ่นดินทวีปอินโดจีน กำลังพุนไปด้วยหลุมระเบิด และชาวบ้านบริเวณนั้นกำลังประสบทุกข์เข็ญอย่างแสนสาหัส สื่อมวลชนในประเทศของเรากลับมิได้ให้ความสนใจเท่าที่ควร ดังนั้นเราจึงไม่ค่อยได้รับภาพของสงครามที่แท้จริงจากหน้าหนังสือพิมพ์รายวันของเราเท่าใดนัก วิทยุวิทยุ หนังสือต่างประเทศที่เกี่ยวกับสงครามเวียดนามและอินโดจีนที่น่าสนใจอยู่หลายเล่มด้วยกันคือ

สงครามทางอากาศในอินโดจีน (The Air War in Indochina) ซึ่งเป็นการรวบรวมผลการค้นคว้าวิจัยของ 'คณะค้นคว้าวิจัยสงครามทางอากาศของมหาวิทยาลัยคอร์เนล' โดยมี ราฟาเอล ลิโทเออร์และนอร์แมน ยูฟอฟ เป็นบรรณาธิการ หนังสือเล่มนี้ เบคอน เพรส บอร์ตันเป็นผู้จัดพิมพ์ อีกเล่มหนึ่งที่คล้าย ๆ กันก็คือ *สงครามทางอากาศ สงครามอินโดจีนยุคที่สาม (Air War, The Third Indochina War)* ซึ่งจัดทำโดย โครงการศึกษาสงครามทางอากาศและศูนย์รวมข้อมูลอินโดจีน (Project Air War and the Indochina Resource Center) ผู้สนใจหนังสือเล่มนี้จะติดต่อได้ที่ The Indochina Resource Center, 1322 18 th Street, N.W. Washington, D.C. 20036 ทั้งสองเล่มเป็นหนังสือที่ค้นคว้ารวบรวมรายละเอียดของสงครามอากาศที่สหรัฐกระทำในอินโดจีนอย่างละเอียดมาก

หนังสือที่กล่าวกันว่า สามารถแสดงให้เห็นถึงความทุกข์ยากของชาวเวียดนามได้อย่างแจ่มชัดที่สุดก็คือ *บริษัทเวียดนาม (Vietnam Inc.)* ของ ฟิลลิป โจนส์ กริฟฟิธส์ หนังสือภาพถ่ายขาวดำจากฝีมือของกริฟฟิธส์ สิ่งที่เขาประสบความสำเร็จก็คือแสดงให้เห็นถึงความวิปริตทางความคิดของทหารอเมริกันซึ่งไม่เข้าใจว่า ทำไมพวกเขาจึงถูกเกลียด ทำไมการทิ้งระเบิดหมู่บ้านจึงไม่สามารถเอาชนะได้ ทำไมเงินดอลลาร์ที่อเมริกันให้แก่พันธมิตรจึงทำให้เกิดการคอร์รัปชันและความเห็นแก่ตัวมากขึ้น

เล่มสุดท้ายคือ *ไม่มี การสวนสนามฉลองชัย (No Victory Parades)* ของ เมอร์เรย์ โพลเนอร์ เป็นการสัมภาษณ์ทหารอเมริกัน ซึ่งจัดแบ่งออกได้เป็น ๓ ประเภทคือพวกนิยมสงคราม (Hawk) พวกไม่สันติ (Dove) และพวกเสียจริต (Hunted) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงสภาพจิตใจที่โทมลงเพราะผลของสงครามเวียดนาม

ฉบับนี้ทำเพื่อระลึกถึงสงครามเวียดนาม สงครามที่คนกำลังจะลืมทั้ง ๆ ที่ประเทศเราได้เข้าไปมีส่วนได้ส่วนเสียกับกิจการสงครามครั้งนี้อยู่ไม่น้อย จนบอกตัวเองไม่ได้ว่าทำไปเพื่ออะไร ที่จริงเราอยากจะแนะนำหนังสือภาษาไทยเกี่ยวกับประเทศนี้ แต่ก็ไม่มีหนังสือที่ให้ความรู้เกี่ยวกับเวียดนามอย่างแท้จริงออกมา นอกจากข่าวต่างประเทศเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่แทรกอยู่ตามหนังสือพิมพ์รายวัน ซึ่งบางวันก็มีบางวันก็ไม่มี ขึ้นอยู่กับข่าวชาวบ้านว่ามีมากเท่าไร จะมีก็แต่ *กรุงเทพ ฯ วิจารณ์* หนังสือรายสัปดาห์ที่พยายามเสนอข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสงครามนี้ทุกฉบับ ถึงแม้การวิเคราะห์จะไม่ค่อยเป็นกลางนักก็ยังพออ่านกว่าหนังสือพิมพ์ *สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์* ซึ่งทำมานานแต่ล้าหลังทั้งข้อเท็จจริงและการวิเคราะห์ ส่วนหนังสือที่เขียนเป็นเล่มแต่พิมพ์นานแล้วคือ *สงครามเวียดนาม* โดยเชษฐุ์ แห่งพิมพ์ไทยเป็นผู้เขียน วารสารที่ออกในระยะนี้ *รัฐศาสตร์นิเทศ* ของคณะรัฐศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำเกี่ยวกับเรื่อง "สงคราม" เป็นพิเศษ มีสงครามกับประชากร สงครามชนชั้น สงครามทางเศรษฐกิจ สงครามกับการโฆษณาชวนเชื่อและเรื่องเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ๒๔๗๕ ของพลโท ประยูร ภมรมนตรี ก็น่าสนใจ หนังสือรวมข้อคิดข้อเขียนของนักศึกษาประชาชนที่อยู่ในยุคเก่าชื่อ *ลอมฟาง* ในชุด *พลังใหม่* นอกจากจะรวมเรื่องวรรณกรรมยุคเก่าสมัยที่ปกครอง รมย์ ๖๓ วัน แล้วก็โยงไปถึงสงครามเวียดนามอยู่เรื่อย ๆ ที่ออกใหม่ล่าสุดก็คือ *วรรณกรรมเพื่อชีวิต* โดยกลุ่มนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยร่วมกันทำ ถึงแม้จะพยายามมองวรรณกรรมไปในอดีต แต่ก็ก็เป็นอดีตที่น่าสนใจ

หนังสือรวมเรื่องสั้นล่าสุดคือชุดรวมเรื่องสั้นของศุลยเทพ สุวรรณจินดา ผู้เขียนได้รวบรวมผลงานในอดีตที่เคยตีพิมพ์ในวรรณศิลป์จุฬาฯ มารวมตีพิมพ์เป็นเล่ม ศุลยเทพก็เช่นกัน ปัจจุบันหันมาเขียนเรื่องทางวิชาการมากกว่าเรื่องสั้น ถ้าใครยังไม่เคยอ่านเรื่องสั้นของเขา ก็เหมาะสำหรับทำความเข้าใจอีกด้วยไม่น้อย

สำหรับสมาคมภาษาและหนังสือก็ได้จัดพิมพ์หนังสือใหม่ออกมา ๒ เล่มคือ *จดหมายจากสรวงของวิภา เสนานาญ* ได้เขียนขึ้นขณะที่ไปร่วมประชุม P.E.N. International ที่สก๊อตแลนด์อันจะทำให้ผู้อ่านได้กระทบไหล่กับนักเขียนต่างประเทศหลายคนเป็นแน่ ส่วนอีกเล่มหนึ่งคือ *วิสาสะ* ของ สติชัย เสมานิส เล่มนี้ออกมานานแล้วให้ความรู้เก่า ๆ เกี่ยวกับการเริ่มต้นของหนังสือพิมพ์ไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

สุดท้ายของข่าวหนังสือประจำเดือนนี้ ขอเป็นการไว้อาลัยต่อกันหนังสือพิมพ์สามคน คือ เสถียร จันทิมาธร สุจิตต์ วงศ์เทศ และ ชรรคชัย บุณปาน ที่ถูกย่ำของชาวออกจาก *สยามรัฐ* หวังว่าคงไม่มีใครตามออกมาอีก ©

ผู้สื่อข่าววรรณกรรม

สมาชิกในต่างประเทศขอรับและชำระค่าวารสารได้ทั้งหมดขอเวลา
 ความรายนามดังกล่าว โดยโอนเงินตราในประเทศนั้น ๆ

ค่าสมาชิก	กระดาษปกนิต	ปีละ ๑๕๐ บาท
	กระดาษปริ้นท์	ปีละ ๑๒๐ บาท
ชายปลีก	กระดาษปกนิต	เล่มละ ๑๖ บาท
	กระดาษปริ้นท์	เล่มละ ๑๒ บาท

Our Agents

BRITAIN

The Treasurer Wat Thai, 99 Christ Church Road, East Sheen, S.W. 14.
 Prayote Mankongdee C/O Samaggi Sara 28 Princes Gate London S.W. 7 U.K.
 Rungsun Thanapornpun Churchill College Cambridge, CB 8 ODS,

FRANCE

Dhawatchai Dhanabatara, Ambassade Royale de Thaïlande 8, rue Greuze, Paris XVI ème.

GERMANY

Chanai Kongchum 58 Bonn/Bad Godesberg Friedrich Ebert STR, 69, a.

AUSTRIA

V. Jayanama Royal Thai Embassy Rennngasse 4, Vienna 1010

CANADA

Mrs. S. Usher 8959 West 36 Avenue Vancouver 18, B.C.

INDIA

Rainan Arunrungrsi 17 Mumtax Hostel Aligarh Muslim University (U.P.)

JAPAN

Tanya Phonanan, C/O Mr. Hideo Higushi 1-16-11 Naka, Kunitachi-Shi 186
 Prayoon Shiowatana C/O Kansoi foreign Student House 20-73, 3-Chkome. Tsugume- dui, Osaka-fu,

LOAS

(1500 KIPs)

Leo S. Sudham, Suchinda, 64, Sihom Rd. Vientiane.

**หนังสือ สังคมศาสตร์ปริทัศน์ รายเดือน
 มีจำหน่ายตามตัวแทนและร้านหนังสือ
 ต่างประเทศต่อไปนี้**

PHILIPPINES

Chanchai Ungpakorn, Student Department Royal Thai Embassy, Commercial Center, P.O. Box 49, Makati, Rizal, D-708.

U.S.A.

S. Ramitanond 56 C, Hasbrouck Aps. Ithaca, N.Y. 14850

Charles Keyes, Dept. of Anthropology, Washington University, Seattle.

Boonchoo Kulvarayudha, 308 E 18 th St. N.Y.C. (Apt 4 A).

Banlue Xanthadisai Graduate School of Business Univ. of Chicaga, Ghicago, Ill. 60637

Aran Patanothai, Agronomy Dept. College of Agricultnres Iowa State University, Ames Iowa 50010

Vanich Pluwangkhum, Box 60116 N.W. Station, Oklahoma City, Okla 73106

Apichai Puntasen C/O Graduate Program in Economic Development, Garland Ave., Vanderbilt University, Nashville, Tennessee 37208

Chai-Siri Samuthawanich 914 A Egle Heigh Apartment Madison, Wisconsin 53705

T. Aphornsuwan, River Station, Box. 5264, Rochester, N.Y. 14627

Phorani Nathadeja, 38-204 N., Me. Kinley Avenue, Athens, Ohio 45701

Vichai Tantradhuvudh, Perkins Hall, Room No. 50, Harvard University, Cambridge Massachusetts 02138

อนาคต

ถ้าสนใจปัญหาอากาศเสีย สิ่งแวดล้อมน่า ศิลปกรรมร่วมสมัย การบ้านการเมืองนิดหน่อย
 ควรอ่าน อนาคต วารสารที่ชาวบ้านก็อ่าน ผู้ปกครองก็อ่าน ส. ศิวรักษ์ เป็นบรรณาธิการ
 สมาชิกปีละ ๕๐ บาท สมัครได้ที่ผู้จัดการร้านศึกษิตสยาม สามย่าน นครหลวงฯ ๕ ฉบับใหม่
 วางตลาดต้นเดือนนี้

บรรณาธิการ

บางทีเราไม่เข้าใจจริงๆ เมื่อมีคนกล่าวทำนองว่า ถ้าใครอยากดัง อยากทำตัวเป็นคนรุ่นใหม่ละก็ ต้องพูดถึงสงครามเวียดนามเข้าไว้เสมอ จะได้ดัง จะได้เป็นคนรุ่นใหม่ อันที่จริง สงครามเวียดนาม เป็นสงครามอภัยยศ ไม่เกี่ยวกับคนรุ่นใหม่หรือรุ่นเก่าเลย แต่คำประชดทำนองนั้นได้สื่อให้เห็นว่า คนบางคนในสังคมของเราคงเป็นอมัมพาทไปเสียแล้วกระมังเมื่อเขาคิดถึงสงครามครั้งนี้ เราเองเคยแดงไว้ครั้งหนึ่ง เมื่อจัดพิมพ์ภาคผนวก *ลำดับเหตุการณ์สงครามเวียดนาม* ว่า 'สงครามเวียดนามแดง ให้เราเห็นว่าประเทศเล็กประเทศหนึ่งที่ตกอยู่ในเวทีสงครามเย็นของชาติมหาอำนาจไม่ว่าชาติใดก็ตาม นั้น มีผลเป็นอย่างไร ผู้คนทั่วไปมักจะถามเสมอว่า ในสงครามครั้งนี้ ใครเป็นผู้ผิด ใครเป็นผู้ถูก แต่ข้อเท็จจริงอันหนึ่งที่สำคัญมาก ว่าใครผิดใครถูก ก็คือ ตัวสงครามนั่นเองที่ผิดมาตั้งแต่ต้น' โดยสืบย้อนไปตั้งแต่สมัยอาณานิคมของฝรั่งเศส จนถึงการใช้แทรกแซงของสหรัฐ ฯ สำหรับเรา เห็นสงครามเวียดนามเป็นความจริงจังที่ประเทศเล็กๆ ย่อมจะต้องแก้ปัญหาภายในของเขาเอง ปัญหาแท้จริงของการต่อสู้ในสงครามครั้งนี้บางทีมิได้อยู่ที่คำว่า 'ประชาธิปไตย' หรือ 'คอมมิวนิสต์' หากแต่อยู่ที่ว่า ความยากจน ความเอารัดเอาเปรียบ การฉ้อราษฎร์บังหลวง และปัญหาภายในต่าง ๆ ของประเทศเล็กๆ จะได้รับการเยียวยาแก้ไขตนเองอย่างไร ปัญหาสงครามเวียดนาม จึงมักมีผู้เปรียบเทียบเสมอว่า เป็นการทำสงครามของคนรวย (มหาอำนาจ) กับการต่อสู้เพื่อเป็นตัวเองของคนจน (ประเทศเล็กๆ ประเทศหนึ่ง)

ไม่ว่าเราจะคิดอย่างไร ข้อที่ควรตระหนักก็คือ ประเทศเราได้ผูกพันสงครามครั้งนี้ไว้กับมหาอำนาจมากเกินไป ใครเล่าปฏิเสธเรื่องการตั้งฐานทัพต่างๆ ของสหรัฐ ใครเล่าปฏิเสธเรื่องการปฏิบัติการรบนอกประเทศของทหารอาสาสมัครไทย ใครเล่าปฏิเสธเรื่องสถานีสุนัขกลางการทำสงครามอิเล็กทรอนิกส์ ฯลฯ เมื่อสงครามครั้งนี้คลี่คลายออกไป เราจะวางตัวอย่างไร นโยบายที่ยึดถือในเกียรติภูมิและความมีอิสระที่ประกาศตัวเองว่าไม่เดินตามกันใครหายไปไหน ประชาชนในประเทศนี้ไม่มี สิทธิที่จะรู้ ความเป็นความตายของชาติบ้างละหรือ ทั้งๆ ที่หลักฐานและแหล่งข่าวที่เปิดเผยข้อเท็จจริงได้กระหน่ำพัดพามาถึงประเทศของเรา จนเขารู้เห็นกันไปทั่วโลกแล้ว แต่เรากลับอยู่ในฐานะพึ่งความจากหนังสือพิมพ์ต่างประเทศและการแถลงข่าวประเภทโฆษณาชวนเชื่ออยู่ข้างเดียวเสมอมาตั้งแต่เริ่มนโยบาย 'รบนอกประเทศดีกว่าในประเทศ'

มันน่าอายที่ประชาชนประเทศอื่นมีสิทธิที่จะรู้เรื่องดังกล่าว ทั้ง ๆ ที่เรื่องเหล่านั้นผูกพันกับชีวิตและอนาคตของไทย เราไม่รู้และตกอยู่ในฐานะพึ่งความข้างเดียวเสมอ เราจะมาช่วยกันร่วมมือหาความจริงและหาคำตอบเตรียมไว้ จะมีดีกว่าหรือ *สังคมศาสตร์ปริทัศน์* ฉบับนี้ ถ้าจะว่าไปแล้ว แหล่งหลักฐานส่วนใหญ่ ก็นำมาจากการเปิดเผยของมหามิตรของเรา โดยเฉพาะจากการเปิดเผยของรัฐสภาและกระทรวงกลาโหมของสหรัฐ ฯ เอง ดังนั้นเราจึงเชื่อว่า ถ้าเรานำมาบอกกล่าวให้แก่สาธารณชนในประเทศนี้ได้รับรู้บ้าง ก็จะทำให้เราตระหนักดีว่าควรจะวางตัวในท่าทีของชาติอันเป็นส่วนรวมต่อไปอย่างไร ดีกว่าจะบิดตาหรือร้องแหย่แหกเขี้ยวร้องขอความเมตตาอย่างไรเกียรติภูมิ คนที่กักค้ำรัฐบาลนั้นไม่จำเป็นที่เขาจะต้องเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐ แต่นั่นมิได้หมายความว่า การกักค้ำไม่เห็นด้วยคือการบ่อนทำลายชาติ เราอยากขอให้ท่านผู้นำซึ่งมีอำนาจในการตัดสินใจ จงวิเคราะห์ถึงข้อนี้เถิด แล้วจะเห็นว่าเราพยายามแสวงหาสิ่งที่ได้ถูกละเลยไปในประเทศนี้มาเสนอเท่านั้น หาใช่เป็นศัตรูบ่อนทำลายแต่ประการใดไม่ การบดขยี้กักค้ำให้กล่าวถึงสิ่งที่อยู่ตรงข้ามนั้น จะทำให้เรามองเห็นปัญหาแท้จริงได้อย่างไร อย่างมากก็มีแต่พอกพูนอวิชาให้แก่ทั้งรัฐและราษฎร เราเองมิได้เชื่อว่าสิ่งที่เสนอออกไปจะไม่คิดฟลาด ดังนั้น ถ้ามีความคิดเห็นอันมีเหตุผลอื่นใดเป็นประโยชน์กลับมาเราก็พร้อมที่จะรับฟังเราเป็นเพียงสื่อกลางที่พยายามใช้เหตุผลทางหลักวิชาและผลประโยชน์อื่น จะตกเป็นสมบัติแก่ส่วนรวมเท่านั้น

การแสดงความเห็นในบทความต่าง ๆ ตลอดจนกระทั่งความคิดเห็นของนิสิตนักศึกษาที่ปรากฏ ณ ที่นี้ เป็นเพียงทางออกอันสุจริตที่เสนอมาให้พิจารณาเท่านั้น ทั้งนี้หลักฐานและข้อเท็จจริงส่วนใหญ่ภายในเล่ม ก็เป็นการถ่ายทอดออกมาและเสนอความเห็นอันเป็นทัศนะส่วนตัวประกอบ โดยคิดว่าจะช่วยให้เราได้พิจารณาตัวเองถ่องแท้มากขึ้น ตระหนักเห็นทางออกมากขึ้น หาได้บ่อนทำลาย หรือเป็นปฏิปักษ์กับบุคคลหรือคณะบุคคลแต่ประการใดไม่

ดังอยากจะขอยกวาตะของเบอห์น รัสเซล ซึ่งกล่าวไว้เมื่อ ค.ศ. ๑๙๖๐ ณ วันเปิดประชุมศาลอาชญากรรมสงครามที่ประเทศสวีเดนขึ้นมาเปรียบเทียบกับตอนหนึ่งที่ว่า “เราไม่ได้บงการกำลังของรัฐ เราไม่ได้เป็นตัวแทนของผู้ทรงพลัง เราไม่ได้ครอบครองกองทัพและสมบัติใด เราแสดงออกมาจากส่วนลึกที่สุดของการรับรู้ในทางศีลธรรม อันเป็นสติของสามัญชนต่อโลกทั้งโลก เพื่อการก้าวหน้าที่แท้จริง.... เราจะละทิ้งประชาชนชาวเวียดนามให้ตกอยู่ในความเจ็บ หรือจะให้พวกเขาได้รับสิทธิขั้นพื้นฐานเพื่อที่จะแฉสภาพของพวกเขาต่อสติสัมปชัญญะของมวลมนุษย...”

ขอท่านผู้อ่านและผู้มีอำนาจในการตัดสินใจอนาคตของประเทศชาติ โปรดได้ใคร่ครองข้อความข้างต้น ให้ความเป็นธรรมต่อฐานะและท่าทีในการแสดงออกของเราดูเอาเองเถิด ๑

สังคมศาสตร์ปริทัศน์

THE SOCIAL SCIENCE REVIEW, MONTHLY

No. 7 Vol. 10 July 1972

	4	About this Issue
	5	Letter to the Editor
	10	Leading Article
		Cover Story
	12	What is the Thai Security?
<i>Pansak Vinyaratn</i>	12	The War Crimes Tribunal Speech (tr.)
<i>Bertrand Russell</i>	24	Mylai Massacre (tr.)
<i>Weeraprawat Wongpaopan</i>	26	Interview/Herbert P. Phillips
<i>Our Correspondent</i>	32	The Unwanted History of American in Vietnam
<i>Thanes Apornsuwan</i>	42	The Environmental Destruction of Vietnam
<i>Segsan Prasertkul</i>	50	Interview/U.S. Bases in Thailand—Stay or Go Home?
<i>Editorial Staff</i>	62	Silent War in Indochina
<i>Suchart Sawadsri</i>	72	They Survived (tr.)
<i>Editorial Staff</i>	87	Indochina War's Result (tr.)
<i>Editorial Staff</i>	92	Secret War in Laos
<i>Mongkol Ous</i>	94	Cambodia: Two Years of Republic
<i>Chamwit Kasetsiri</i>	100	A Poem/Song of War
<i>Swang Somnuk</i>	23	A Poem/Peace and Mercy
<i>Arak Kakanath</i>	31	A Poem/Villager in Indochina War
<i>Wibull Chamchean</i>	115	A Poem/Where have all the flowers gone
<i>Srigun Bantung</i>	116	Short Story/The Moaner
<i>Nikom Rayawa</i>	106	The Wind Wall/The Thai's Games
<i>Patara Pojnit</i>	108	Man and Environment/The Monosodium glutamate scare
<i>Yongyuth Yuthavong</i>	112	
	118	Book Review
	121	Book-shelf News
	124	Editor

President Puay Ungphakorn
 Chairman of Editorial Board: Sulak Sivaraksa
 Editorial Board: Noranit Sethaburt, Vareyute Vichainchot,
 Yongyuth Yuthavong,
 Editor in Chief: Suchart Sawadsri

The Social Science Review
 OFFICE: Chula Soi 2, Phya Thai Rd., Bangkok Thailand.
 Tel. 57622
 Printed by Sivaphorn Limited Partnership
 74 Soi Rajjapathan, Makkasan,
 Bangkok, Thailand.
 Tel. 515752, 522639

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์หัวพร นายสวัสดิ์ วันทนทวี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา เลขที่
 ๕๔ ของรัฐภูมิภาควงเวียนนักษัตรสัน นครหลวงฯ โทร. ๕๕๕๕๖, ๕๖๖๖๗